Rodica Ojog-Braşoveanu

BUNĂ SEARA, MELANIA!

-roman poliţist – ciclul Melania Lupu-

1975

Capitolul I

CUM SE FURĂ UN SURÂS

În oglinda ovală, aşezată între două sfeşnice, tocul subţire, cu incrustaţii emailate, alerga uşor, înşirând litere rotunde şi egale. Mai sus, lângă trandafirii bătuţi în rama de argint, motanul adormise. Părea o pălărie neagră uitată pe raft.

...Întrucât uşa de la apartamentul familiei Walter se deschide în afară (vedeţi fotografiile publicate în presă) broasca putea fi forţată numai din interior. În consecinţă, consider că asasinul este numitul Samuel R., nepotul victimei. Primiţi, vă rog, asigurarea deosebitei mele consideraţii, al dumneavoastră, Abatele Brown.

Capul mic, plin de bucle albe, al Melaniei Lupu se ridică. În ochii albaştri, palizi, stăruia o scânteie de râs. Glasul pâlpâi ca o flăcăruie în odaia goală:

— Sunt convinsă, draga mea, că nici de astă dată nu te-ai înşelat. Criminalul este fără îndoială băiatul acela cu obrazul pistruiat.

Scoase plicul de sub aparatul de fotografiat, mujie din nou tocul

Rodica Ojog-Braşoveanu

BUNĂ SEARA, MELANIA!

-roman poliţist – ciclul Melania Lupu-

1975

Capitolul I

CUM SE FURĂ UN SURÂS

În oglinda ovală, aşezată între două sfeşnice, tocul subţire, cu incrustaţii emailate, alerga uşor, înşirând litere rotunde şi egale. Mai sus, lângă trandafirii bătuţi în rama de argint, motanul adormise. Părea o pălărie neagră uitată pe raft.

…Întrucât uşa de la apartamentul familiei Walter se deschide în afară (vedeţi fotografiile publicate în presă) broasca putea fi forţată numai din interior. În consecinţă, consider că asasinul este numitul Samuel R., nepotul victimei. Primiţi, vă rog, asigurarea deosebitei mele consideraţii, al dumneavoastră, Abatele Brown.

Capul mic, plin de bucle albe, al Melaniei Lupu se ridică. În ochii albaştri, palizi, stăruia o scânteie de râs. Glasul pâlpâi ca o flăcăruie în odaia goală:

— Sunt convinsă, draga mea, că nici de astă dată nu te-ai înşelat. Criminalul este fără îndoială băiatul acela cu obrazul pistruiat.

Scoase plicul de sub aparatul de fotografiat, muie din nou tocul în călimară şi caligrafie apăsat: „Domnului inspector Bernard Stanley – Londra-Anglia“.

Pendula bătu de unsprezece ori. Clinchetul delicat broda o melodie pastelată cu peisaje vechi.

…Străzi pustii de provincie, grădini sleite sub soarele greu al amiezii, scaune de răchită şi o păpuşă de cârpă uitată într-un tufiş, un flaşnetar şchiop abia cărându-şi cutia. Pe trotuare, frunzele strivite îşi îngropau în praf sigiliul galben, ud…

— S-a făcut târziu, observă bătrâna.

Ploua mărunt, cerul de octombrie plin de apă şi funingine părea gata să cadă. O umbrelă roşie traversă strada şi Melania Lupu se înveseli.

— E ca un mac ud… Ştiu, fetiţo, adori macii. Pe o florentină sau la o rochie de curse, fireşte! Dau o înfăţişare extrem de proaspătă. Totdeauna am afirmat că după război femeile au uitat să se îmbrace… Acum însă trebuie să te grăbeşti, draga mea. Într-adevăr, e o vreme dezagreabilă, ai fi preferat să tricotezi, dar n-ai încotro. Din fericire, eşti singura doamnă din câte cunoşti care nu se stropeşte pe picioare.

Îmbrăcă trenciul căptuşit cu o blană subţire apoi, cu mişcări iuţi şi îndemânatice, îşi înghesui buclele sub toca neagră. Motanul proptit pe labele din faţă se amuza jucându-se cu aparatul de fotografiat.

— Fii cuminte, Mirciulică! Înţeleg că te plictiseşti singur, dar, crede-mă, sunt o-bli-ga-tă să ies. Trebuie să pun scrisoarea la poştă. Şi apoi, azi e parastasul bunilor noştri prieteni, domnul Popa, biata Valerica şi profesorul Panaitescu. Nu poţi pretinde că ai uitat!

Motanul îşi arcui spinarea neagră. Ochii verzi nu părăseau chipul femeii. Melania scoase filmul din aparat şi-l băgă în poşetă.

— Mă întorc repede, Mirciulică, şi vom pălăvrăgi împreună toată după-amiaza. Tu ai să bei un lapte cald cu

rom, iar eu… Ia să vedem! Cred că aş avea poftă de nişte cornuleţe cu frişcă. Cunosc o cofetărie pe Calea Moşilor unde le prepară admirabil. Diseară… Ei bine, diseară o să ne uităm la televizor, iar înainte de culcare am să-ţi povestesc Scufiţa Roşie. Crede-mă, vom petrece de minune!

Căţărat pe pervazul ferestrei, Mirciulică urmărea silueta graţioasă a Melaniei Lupu. În capătul străzii, bătrâna îşi flutură discret degetele în dreptul buzelor, apoi dispăru. Motanul rămase neclintit, statuie de catifea cu ochi transparenţi agăţaţi de geamul ud.

* * *

În birou mirosea a cafea şi a tutun Virginia.

Inspectorul Stanley de la Interpol puse ceaşca pe birou. Avea un obraz roşcovan, bătut de vânt, trăsături osoase şi o privire extrem de fixă. Mustaţa blondă camufla buza de sus. Cea de jos, răsfrântă, îi dădea un aer senzual şi capricios.

„Impresie falsă“, gândi maiorul Cristescu. Avusese prilejul să-l cunoască destul de bine în ultimele săptămâni. Colaboraseră la detectarea unor traficanţi de stupefiante pe care Interpolul îi căuta de trei ani. Se aciuaseră în Constanţa… Acum, asculta puţin distrat mulţumirile lui Stanley.

— Ar mai fi ceva… Inspectorul părea să-şi caute cuvintele, pe buze îi tremura un zâmbet ciudat. Din când în când primim scrisori din România. Pe adresa noastră, a Scotland Yardului, sau în Quai des Orfevres…

Cristescu îşi subţie privirea.

— Ce fel de scrisori?

— Interesante şi extrem de preţioase, vă asigur. Cineva ne ajută să rezolvăm cele mai complicate cazuri. E o poveste care durează de câţiva ani.

— Nu înţeleg…

— Am să vă explic. De pildă, se comite un asasinat la Glasgow sau la Paris. Presa relatează cu lux de amănunte împrejurările crimei, publică fotografiile victimei, ale martorilor, depoziţiile acestora etc. Desigur, detaliile cheie rămân în manşeta noastră. Înainte ca Poliţia să facă primul pas pe una sau alta din piste, soseşte câte o scrisorică din România – reţineţi – în care autorul, cu o adresă uimitoare, îl desemnează pe criminal. Trebuie să spun că nu s-a înşelat niciodată.

— Interesant, zâmbi maiorul. Cum iscăleşte?

— Invariabil, Abatele Brown. Cunoaşteţi, desigur, personajul lui Chesterton. Ne-am întrebat mereu de ce îşi ascunde identitatea. Prin intermediul ziarelor i s-au adresat mulţumiri şi, totodată, rugămintea de a-şi scoate masca.

— E prima oară când aud povestea asta.

Inspectorul îl privi circumspect:

— Hm, ne-am imaginat că trebuie să fie unul din oamenii dumneavoastră. Aş fi pariat că doamna lucrează în Poliţie…

— Doamna?!

— Expertiza grafologică a arătat că autorul scrisorilor e o femeie în vârstă.

Cristescu îi examină câteva clipe obrazul şi brusc începu să râdă.

— Cred că ştiu despre cine e vorba. Abatele Brown! O idee care-i seamănă!…

* * *

Maiorul aşteptă ca stopul să-şi schimbe culoarea şi apăsă pe accelerator.

— Mărturisesc, spuse Stanley aprinzând o ţigară, că sunt extrem de curios s-o cunosc. A câştigat toate concursurile de enigmistică lansate de revista *PAC* fără să-şi reclame o singură dată premiile. La Interpol s-a creat o adevărată

legendă în jurul misteriosului abate. De fapt cu ce se ocupă?

— E pensionară. Trăieşte singură împreună cu un motan, care se dă în vânt după basmele lui Grimm. Nu, nu e o glumă, bătrâna îi spune câte o poveste în fiecare seară, stau la televizor, discută, mănâncă dulciuri şi pun la cale năzdrăvănii.

— Extraordinar!

— Are o fantezie fantastică şi se recreează cu exerciţii de tembo-habe.

— Asta ce mai e? Un fel de jiu-jitsu?

— Nu. Un dialect african. Maiorul râse încetişor: Am să vă povestesc cum am cunoscut-o…

Parcă în faţa cimitirului. La poartă, o bătrână vindea lumânări şi iconiţe, alături o ţigancă tânără lega buchete de crizanteme şi tufănele.

— Mi-a dat mult de furcă, râse Cristescu. Ca să fiu foarte sincer, m-a făcut knock-out.

— Infractoare?

— În sens strict legal, fără îndoială. De fapt, nu ştiu ce calificativ i s-ar potrivi exact. Ai impresia că se joacă. La prima privire ţi se pare imatură, insuficient pregătită pentru viaţă, îţi vine s-o mângâi pe creştet, s-o întrebi cum se simte păpuşa bolnavă şi în acelaşi timp îţi dau lacrimile pentru că nu te poţi împiedica să-i vezi ridurile şi părul alb. Ai impresia că apetiturile nu i-au evoluat. Le păstrează undeva, într-o cofetărie sau într-o cutie cu jucării.

Cristescu zâmbi. Mai încolo, o femeie plivea buruienile de pe un mormânt.

— Acum câteva luni, reluă, locuia într-o vilă împreună cu alţi şase locatari. La un moment dat, găsesc într-un scrin – simplă întâmplare, scrinul zăcea în hol de treizeci de ani – două tablouri: un Goya şi un Rembrandt.

— Oho!

— Nu intru în amănunte. De ajuns că amicii se hotărăsc să le comercializeze şi să împartă banii. La numai câteva

ore, oamenii încep să moară.

— Criminală?

— Nu, nu ea i-a ucis. Pentru a nu declanşa însă o anchetă care ar fi dus la descoperirea pânzelor, înscenează pentru prima victimă o sinucidere, pentru a doua…

Maiorul se opri râzând încetişor. Râsul cu ochi subţiaţi şi lucioşi îl făcea să pară dintr-o dată foarte tânăr.

— Spuneţi-mi, cum aţi ascunde un cadavru într-o locuinţă ce urmează să fie percheziţionată de Miliţie?

— A recurs bănuiesc la chimie, opină Stanley zornăindu-şi mărunţişul din buzunar. Am avut un caz asemănător la Copenhaga în ’57.

— Doamna Melania Lupu nu este ceea ce aş numi eu o tehniciană. Preferă soluţii mai casnice. În speţă, a îngropat ambele victime o dată.

Stanley se opri.

— Adică?!

— I-a băgat în acelaşi sicriu unul peste celălalt, iar deasupra a aranjat o grădină de flori. Trebuie să precizez că am asistat şi eu la înmormântare.

— Remarcabil!

— După două zile, moare al treilea „coproprietar“ al tablourilor. Mi-am închipuit întotdeauna că oricine s-ar fi descurajat în faţa unei astfel de situaţii.

— Nu şi Abatele Brown presupun, râse Stanley. Încerc să ghicesc cum s-a descurcat.

Maiorul îl privi fix:

— L-a făcut statuie.

— Statuie?!?

— Îhî. L-a turnat în ghips şi l-a scos în curte.

— Fantastic!

— Aşa ni s-a părut şi nouă. Din păcate, n-am avut nici o probă. Repet, era complice voluntară, acţiona din proprie iniţiativă şi independent de autorul crimelor. Unicul martor care ar fi putut vorbi e acum într-o casă de sănătate. Nervii nu i-au rezistat. Nu m-ar mira să fie tot opera ei.

— Ce vârstă are?

— 62.

— A mai avut de-a face cu Poliţia?

— Nu, din câte ştiu eu, dar asta nu înseamnă mare lucru. Rectifică: Sau dimpotrivă, înseamnă foarte mult. Azi face parastas pentru foştii vecini. Fireşte, m-a invitat la ceremonie. Înţelegeţi? Mi se pare că asta numiţi dumneavoastră umor negru. N-aveam de gând să vin, dar am ţinut s-o cunoaşteţi. E un prilej minunat pentru ea de-a evolua cu toate pânzele sus.

— Devin din ce în ce mai curios.

— Aveţi şi de ce, vă asigur.

Melania Lupu întoarse încet capul. Lângă picioare avea o sacoşă cu sticle de vin, pânză şi pahare din plastic.

„E chiar domnul maior Cristescu, draga mea, deşi puteai să juri că n-o să vină. Te înşeli cam des în ultima vreme şi doar te-am rugat să fii a-ten-tă.“

Se aplecă îndreptând crizantemele de pe mormântul Valericăi Scurtu. O femeie în vârstă trecu pe alee, salutând-o mecanic. Melania Lupu răspunse amabilă. Ţinea mâinile împreunate pe poalele trenciului.

„Mai e cineva… Nu, nu-l cunoşti, dar poţi fi convinsă că-i poliţist. E de-ajuns să-i vezi ochii şi felul cum merge. Poţi paria că e englez! Obrajii aceştia roşcovani n-ai să-i întâlneşti prea des pe Calea Victoriei, fumează pipă şi pentru nimic în lume nu şi-ar scoate mâna dreaptă din buzunar. Hm! Ce s-ar face englezii fără buzunare?! Acum, Melania, şi numai acum, poţi să te întorci spre ei.“

— Oh, domnule maior, câtă amabilitate din partea dumneavoastră. Nu îndrăzneam să-mi închipui că veţi avea timp…

Îi întinse mâna cu un zâmbet tremurat.

— Mi-am îngăduit să vin cu un prieten. Îl interesează obiceiurile noastre… Inspectorul Stanley de la Interpol.

— O idee fermecătoare… Biata Valerica şi domnul Panaitescu vor fi extrem de mişcaţi. Chiar şi domnul Popa, deşi, dacă vă amintiţi, era puţin morocănos… Nu din cale afară de sociabil. Dar mă tem că nu sunt prea politicoasă, căci desigur dumnealui nu înţelege un singur cuvânt din ce pălăvrăgesc eu.

Continuă într-o engleză poticnită:

— Mi-aţi face o mare plăcere, mister Stanley, dacă aţi accepta să luăm ceaiul împreună. Sunt sigură că în scrinul meu se mai găsesc câţiva biscuiţi şi o felie de cozonac. Domnul Cristescu ne va însoţi, fără îndoială.

Maiorul începu să râdă.

— Din nefericire, mister Stanley se grăbeşte. Are avion peste două ore. A dorit însă să vă cunoască.

— Oh! Melania Lupu roşi convingător: Lucrurile acestea le spuneţi ca să faceţi plăcere unei biete bătrâne. Oricum, apreciez amabilitatea.

Inspectorul îşi desprinse în sfârşit privirea de pe chipul femeii.

— Domnul Cristescu nu exagerează. Am ţinut într-adevăr să vă fiu prezentat. Nu e un prilej de fiecare zi să-l întâlneşti pe Abatele Brown.

Melania Lupu îşi flutură pleoapele. Pe obrajii emailaţi apărură două pete.

„Au aflat! Nu, cel mult presupun, draga mea, şi fii convinsă că asta-i ideea prietenului tău, maiorul.“

— Abatele Brown? Dar vă înşelaţi! Noi suntem ortodocşi. Părintele Sachelarie de la Trisfetite va ţine slujba… Îşi muşcă buza şi adăugă după o pauză: Am impresia că e o confuzie.

Stanley se uită la maior. Acesta explică amuzat:

— Dumnealui se referă la misteriosul Abate Brown, colaboratorul Interpolului prin corespondenţă…

— L-aţi invitat aici? Un gest într-adevăr delicat.

— Ne-am permis să ne imaginăm că dumneavoastră sunteţi autoarea scrisorilor şi că, din modestie, aţi apelat la

un pseudonim.

— Serios? Puse mâna pe braţul inspectorului: Oh, mister Stanley, nici nu ştiţi ce rău îmi pare că v-am dezamăgit.

Inspectorul se înclină amabil.

— Apreciez discreţia tot atât de mult ca şi modestia.

— Nu sunt deloc sigură că înţeleg ce vreţi să spuneţi. Făceţi-mi plăcerea, mister Stanley, şi acceptaţi o mică amintire. Aşa se obişnuieşte la noi când îi pomeneşti pe cei dragi.

Se aplecă sprintenă spre sacoşă. Inspectorul se trezi brusc în braţe cu câţiva metri de americă, două pahare de plastic albe şi o farfurie de colivă vârfuită cu o ploaie de bomboane colorate.

— Nu, domnule maior, nu mă puteţi refuza nici dumneavoastră. Aveţi aici un ştergar brodat. Bietei Valerica îi plăcea atât de mult să coasă! O adevărată maestră… Să nu uit, mister Stanley! Când mai veniţi în Bucureşti nu mă ocoliţi. Sunt totdeauna încântată să ofer o ceaşcă de ceai prietenilor mei.

— Nu ne-aţi spus noua dumneavoastră adresă, râse Cristescu.

— Dumnezeule! Mi-e greu să-mi dau seama de ce am fost convinsă că o cunoaşteţi. Am o garsonieră pe Strada Toamnei 16B. Acum, vă rog să mă iertaţi. A început slujba.

Înşfăcă sacoşa şi intră în capelă. Maiorul se întoarse spre inspector.

— Ei, cum vi se pare?

— Hm, cred că, într-adevăr, l-am cunoscut pe Abatele Brown. Şi mai cred că e… fermecător!

Cristescu îi căută privirea. Ai fi zis că pentru bărbatul acesta înalt, cu mustaţă blondă, Melania Lupu n-avea vârstă. Expresia din ochi i-o amintea pe cea a olandezului Van der Hoph.

* * *

Aprinse lampa cu abajur de mătase bleu şi trandafiri mici din catifea. Din patul de bronz, pictat cu îngeraşi, te aşteptai să răsară o scufiţă cu panglici şi dantele. În bufetul vienez cu două vitrine, modern prin anii ’80-’90, un instantaneu al epocii ar fi surprins sticle de apă de *Vichy,* flacoane de colonie *Cuir de Russie,* pastilele întăritoare ale doctorului Blow sau elixirul bunicilor *Cristal de munte.* Berzele de argint susţineau cândva o tipsie unde tineri domni de acum o jumătate de veac îşi lăsau cărţile de vizită, pendula anunţa orele de bal sau de primire, în oglindă, îngălbenită acum, se reflectau chipuri gingaşe într-o cascadă de bucle, zulufi, pene şi flori, umeri goi, coborâţi după cum cercau canoanele frumuseţilor contemporane cu Eugenia de Montijo. În scrinul de cireş lustruit, lenjeria delicată, lucrată în mânăstiri, emana arome dulci, mitenele fine de antilopă albă adăstau alături de dantela scumpă Valenciennes ori mai modestă de Bruxelles…

Melania Lupu trase mânerul de bronz şi scoase o jumătate de cozonac, un borcan de dulceaţă şi câteva pastile de ciocolată pe care motanul le prinse din zbor.

— Ai răbdare, Mirciulică, şopti bătrâna. Am să-ţi povestesc totul. Preparăm doar ceaiul şi pun un capot pe mine. E o vreme oribilă…

Se întoarse peste zece minute din chicinetă aducând un platou mare. Aşează în faţa motanului o ceaşcă de lapte, în care picură un deget de rom, apoi îşi turnă ceaiul. Adăugă o lingură de frişcă şi începu să muşte din felia groasă de cozonac. Frigul şi ploaia îi coloraseră obrajii cu o nuanţă delicată de roz. Capotul alb se închidea sus, sub bărbie, cu o camee ovală.

— Da, draga mea, o camee! Nu văd nici un motiv să nu fii elegantă la tine acasă. M-am străduit totdeauna să înţeleg femeile pentru care oglinda nu înseamnă nimic altceva

decât strada sau o vizită. Trebuie să-ţi facă plăcere să te priveşti.

Sorbi din ceaşcă, o umplu din nou cu frişcă, apoi ciuguli o stafidă din miezul pufos.

— N-ai idee, Mirciulică, pe cine am cunoscut astăzi! Nu, oricât te-ai strădui, asta n-ai s-o reuşeşti. Închipuieşte-ţi, chiar pe mister Stanley căruia i-am scris de-atâtea ori. Dacă nu mă înşel, ultima scrisoare se referea la crima din Rue Lagrange… Un domn destul de prezentabil, plin de distincţie. Seamănă puţin cu fostul nostru lăptar.

Îşi îngroşă vocea:

— „Nu-i un prilej de fiecare zi să-l întâlneşti pe Abatele Brown…“ Fii liniştit, nu m-am pierdut cu firea. Nici nu mi-a trecut prin gând. Desigur, ideea aparţine domnului maior Cristescu. Doar el putea să-l pună pe urmele mele. N-am recunoscut nimic. Nu, nu, Mirciulică, jur că nimic! Ei nu trebuie să cunoască micile noastre năzdrăvănii. Şi asta, mai ales acum, când punem la cale o combinaţie… Cum zicea bietul Lupu, deşi el n-a fost niciodată un bărbat prea isteţ: „Dragă Melania, dacă ai de gând să înşeli pe cineva, nu i-o trânti în faţă“. Ţi-am spus doar, n-avea cine ştie ce spirit… Încă o linguriţă de rom? Încep să cred cu adevărat că exagerezi.

Apucă sticluţa şi turnă în ambele ceşti.

— În realitate, nu are cum să-mi strice o picătură, mai ales după umezeala de afară. Când am intrat în casă, mâinile îmi erau mai reci decât o bucată de gheaţă. Vrei un pişcot? Atunci putem strânge masa.

Mirciulică rămase în fotoliu privind ţintă un tablou cu cale. Vasul de argint se strâmta la gât. Potirele albe înfloreau pe o draperie de un roşu stins.

Melania se întoarse din chicinetă aranjându-şi părul.

— Un tablou de la bunica, dragul meu. E plin de atmosferă, nu găseşti? Acum însă avem treabă. Exact, chestiunea care am mai discutat-o.

Luă motanul în braţe. Degetele sidefii, cu un singur inel subţire, mângâiau blana neagră. Ansamblul sugera claviatura unui pian.

— Am reflectat mult, dragă Mirciulică, oftă bătrâna. Avem toate şansele ca de data aceasta să câştigăm. Ne trebuie însă cineva care să ne ajute. Nu mai suntem prea tineri şi găsesc că e o calitate să recunoşti amănuntul ăsta la timp. Ştii la cine m-am gândit?

Pendula îşi începu clinchetul şi Melania Lupu se întrerupse brusc. Ascultă zâmbind:

— Ce melodie fermecătoare! N-o să mi se pară niciodată că am auzit-o îndeajuns... Da, m-am gândit la domnul Raul Ionescu, o persoană pe care tu n-ai avut încă ocazia s-o cunoşti. Un domn tânăr, dragul meu, plin de ceea ce numesc cu în general bărbăţie. E hotărât şi îndemânatic. Apreciez aceste însuşiri enorm. Mi-amintesc de bietul Lupu... Nu era în stare să bată un cui fără să-şi strivească două degete şi uneori toată mâna. În schimb, jucă admirabil bridge, iar lucrul are importanţa sa. Vom apela deci la domnul Raul. Evident, mai am în vedere două persoane... Mă asculţi, Mirciulică?

Motanul scotea zgomote ciudate, pendulându-şi coada subţire. Bătrâna îl alungă din poală.

— Te-ai ameţit! Stau şi mă întreb de unde ai împrumutat atâtea obiceiuri vulgare. Hm! Mă îndoiesc că pisicuţa Vasileştilor a primit cea mai bună educaţie...

Pe figura senină, cu trăsături mici, încremenise un zâmbet palid. Clătina din când în când capul, buzele se mişcau încet.

— Trebuie să-ţi construieşti o personalitate, draga mea, pentru ca ei să nu te recunoască niciodată. Vei fi aspră şi caustică. Deteşti genul, dar de data aceasta e imperios ne-ce-sar! Vei proceda, în general, contrar obiceiurilor tale. Deci dură, intransigentă şi cu vocabularul doldora de expresiile acelea îngrozitoare.

Se privi în oglindă netezindu-şi sprâncenele.

— Te simţi în stare să-i vorbeşti? N-ai nevoie decât de puţin curaj şi atenţie. El va cădea cu siguranţă în plasa ta căci este îndeajuns de inteligent ca să înţeleagă că altfel nu are nici o şansă. Hai, fetiţa mea, ia carnetul unde ţi-ai notat numărul lui de telefon. După aceea, te vei simţi extrem de uşurată. Şi… pot să jur că în scrin mai sunt trei marţipane. Două cu fistic şi unul cu migdale. Dar asta nu înainte de a fi vorbit la telefon.

Degetele îi tremurau de emoţie. Fiecare rotire a discului o apropia de locuinţa tânărului şi Melania îşi imagina fenomenul plastic, ca şi cum ar fi parcurs drumul într-o maşină. A patra, a cincea, a şasea cifră… Prin faţa ochilor i se perindară statuia Pache, Foişorul, străduţa îngustă cu o cofetărie mică pe colţ, în sfârşit garsoniera unde se ascundea Raul Ionescu şi pe care şi-o închipuia în dezordine, plină de ziare şi reviste, cu haine agăţate pe scaune şi poate fotografia unei fete înfiptă în vitrina şifonierului.

— Mda…

— Domnul Raul Ionescu?

— Greşeală!

— Încă o greşeală eşti pe cale să comiţi dumneata!

— La revedere.

Melania Lupu formă încă o dată numărul.

— Te avertizez, domnule inginer, că la a doua mojicie…

— Cum îţi permiţi?!

— Pentru un individ care a furat un bloc de 12 etaje şi este căutat intens de Miliţie, întrebarea mi se parc ridicolă.

— Miroase a şantaj. Cât?

Bătrâna râse sec:

— Lamentabil! Unde-ţi e fantezia, băiete? Păreai mai isteţ în chestia cu blocurile. Câte doi centimetri furaţi din înălţimea fiecărui apartament… În loc de doi metri douăzeci, camerele dumitale au doi şi optsprezece. La optzeci de blocuri, asta înseamnă o avere. O idee remarcabilă căzută, din nefericire, pe mâinile unui cârpaci.

— Domnişoară!

— Dacă te mulţumeai doar cu jumătate de centimetru, comisia de recepţie n-ar fi sesizat escrocheria.

— În definitiv, ce vreţi de la mine?

— Să-ţi dau o mână de ajutor, deşi mă îndoiesc că o meriţi. Îţi ofer posibilitatea să părăseşti ţara.

— Câtă mărinimie! Şi ce doriţi în schimb?

— O scurtă colaborare.

— În ce problemă?

— Aceasta o vom discuta mai târziu.

— Cine mă asigură că nu e o provocare?

Inginerul auzi un scrâşnet, apoi vocea femeii mocnită:

— Mă întreb dacă nu e cazul să mă răzgândesc. Nu suport dobitocii! Cine şi-ar bate capul să provoace un individ a cărui unică perspectivă este ştreangul?

— Presupun că aveţi dreptate. Unde pot să vă întâlnesc?

— Mâine la biserica catolică. Mă vei aştepta la primul confesional de la intrare.

— Hm, seamănă a film de groază. Cred că e un bluff…

— Nu mă interesează ce crezi! Îţi atrag atenţia că, dacă încerci să mă vezi, propunerea mea cade.

— Am să reflectez.

— Mă îndoiesc! Femeia râse dispreţuitor: N-o să închizi bine telefonul şi ai să te repezi la morfină. O să te crezi împăratul Chinei sau şahinşah în nu ştiu ce trib şi totul va fi OK.

Inginerul înghiţi în sec.

— De unde…

— Îmi provoci decepţie după decepţie! Cârpaci, candid… şi mai ce?

— S-ar putea să mă enervez, domnişoară!

— Ţi-ar plăcea, dar nu-ţi dă mâna. Pe mâine.

Bătrâna puse receptorul în furcă. Umerii mici i se zguduiau de râs.

— Bietul prostuţ! Cu ce gogoriţă îşi închipuie că a discutat! Dar va veni. Fii convinsă, draga mea. Va veni! Va

veni! Va veni!

Luă sticla cu apă fierbinte pregătită în bucătărie şi urcă în pat. Motanul adormise în fotoliu.

— Ce să-ţi fac, dragul meu, dacă bei… Am să-ţi povestesc mâine Scufiţa Roşie. Eu voi citi puţin din Loti… Pêcheur d'Islande. Are pagini a-do-ra-bi-le.

Deschise cartea şi cu un suspin începu să citească. Pe noptieră erau pregătite, într-o farfurioară, trei marţipane.

* * *

Ocoli băltoaca şi se opri la vitrina unui magazin de încălţăminte. O fetiţă cu funde mari albe, agăţate la codiţele firave şi sârmoase, privea cu ochi căscaţi de admiraţie nişte pantofi roşii.

Îşi lipise fruntea de sticlă apăsând ochelarii la rădăcina nasului cu un deget murdar de cerneală. Melania Lupu zâmbi.

— Îţi plac, draga mea?

Fetiţa o privi surprinsă. Înclină capul răspunzând serioasă:

— Foarte mult, doamnă.

Bătrâna o mângâie pe obraz şi-i strecură în buzunar trei bancnote de 25 de lei.

— Cumpără-i!

Îşi continuă drumul urcând strada îngustă. „Copiii cu ochelari au un aer dramatic. Te înduioşează…"

Îmbrăcase o haină neagră, strâmtă care-i accentua supleţea. Voaleta îi cădea până în dreptul buzelor. Îşi privi ceasul: 5.

„E foarte bine, draga mea. Dacă intenţionează să te privească, va veni cu cel mult o jumătate de oră înainte. Tu îţi vei petrece vremea închinându-te Sfântului Anton de Padua. Oricine îşi va imagina că te rogi pentru ca nepoata, sau chiar fiica ta să se mărite."

Pătrunse în catedrala aproape pustie. Cineva exersa la orgă pe un motiv de Bach. Melania Lupu îşi muie degetele în apa sfinţită şi se închină.

„Desigur, acesta este un obicei catolic, dar e bine, draga mea, să-ţi asiguri prieteni pretutindeni.“

„El este, fetiţo! Puteai să juri că va veni şi iată că nu te-ai înşelat.“

Ochii Melaniei Lupu poposiră cu satisfacţie pe silueta bărbatului. Avea cam 35 de ani şi părea extrem de degajat.

„Siguranţa! Asta am apreciat cel mai mult la un domn. Îmi place şi cum e îmbrăcat. Nimic strident, totul de excelentă calitate, şi spune tu, Melania, dacă ştii ceva mai rafinat decât un raglan gris souris la un costum gris fer şi o cravată neagră cu picouri albe. Splendid! Fii convinsă, vă veţi înţelege ad-mi-ra-bil.“

Bărbatul ocoli capela. Se opri în dreptul statuilor simulând curiozităţi artistice. Ochii duri scormoneau băncile goale, încercau să pătrundă întunericul unghierelor. În catedrală se afla o singură femeie. Stătea în prima bancă, nemişcată, ţinându-şi fruntea în palme. Nu întorsese capul când auzise paşii tânărului. Bărbatul ezită câteva clipe şi se apropie de confesional.

Sunetele orgii alunecau pe lângă chipurile sfinte.

— Eşti punctual.

Şoapta din spatele draperiei părea alterată de tutun şi alcool.

„Hm, gândi Raul Ionescu, una din ororile alea care răsucesc tot felul de combinaţii prin baruri. Cu atât mai bine.“

— Nu mă las niciodată aşteptat de-o femeie.

Se simţea încolţit, avea impresia că se află în apropierea unui coşciug: „Niciodată n-am stat de vorbă cu cineva atât de aproape fără să-i văd chipul. Ciudat! În fond, de ce se ascunde?“

— Nu ştiu dacă o să cădem de acord, băiete, aşa că prefer să nu mă cunoşti. Îţi propun o mică colaborare.

— Mă interesează în primul rând care sunt riscurile, stimată domnişoară.

— Nu există riscuri.

— Îngăduiţi-mi să mă îndoiesc. Însuşi cadrul în care evoluează discuţia noastră mă obligă să gândesc contrariul.

— Ai încă timp să renunţi.

— Ce înseamnă „încă“?

— Peste o jumătate de oră va fi prea târziu.

— Târgul e neleal. Mă obligaţi să accept sau nu înainte de a şti despre ce e vorba.

— Situaţia în care te afli te obligă, nu eu.

— Credeţi? La urma urmelor, o condamnare de zece ani nu înseamnă cine ştie ce.

— Uită oferta mea, şi execută-i sănătos!

Melania Lupu îşi simţi bătăile inimii:

„Nu-ţi fie frică, fetiţo! Nu va avea curajul să renunţe. E tânăr, frumos, femeile îl adoră… Va face orice pentru a evita pedeapsa.“

— Cred că aţi câştigat, râse Ionescu.

— Îţi atrag atenţia că orice fentă ulterioară te costă viaţa.

— Am să vă dau o veste bună. Sunt dintre aceia cărora nu trebuie să le explici de două ori un lucru.

— Nădăjduiesc. Vom comite o spargere la Muzeul Chiusbaian.

Bărbatul scoase un fluierat uşor.

— Ne aflăm într-o catedrală, băiete, şi nu pe stadion!

Tânărul îşi înghiţi eroic exclamaţia: „Sictir! Simţi fruntea cum i se acoperă de sudoare. E nebună! Spargere la muzeu…“

— Aveţi idee cum îşi păzesc domnii de acolo comorile?

— Sunt amănunte pe care le-am rezolvat înainte de a te deranja.

— Splendid! Ce vă interesează de la Chiusbaian?

— Un Goya. *Femeia cu evantai*.

Ionescu simţi că-i vine ameţeala.

— Numai atât? Nu mergeţi cu linguriţa…

„Sigur că nu, zâmbi Melania Lupu. Eşti o nebună, draga mea, şi băiatul acesta, poţi paria pe oricât, te crede schizofrenică. Surâsul *ei* te obsedează. Îl vrei pentru tine, să-i atingi grumazul, să-i simţi răcoarea evantaiului. Femeia *trebuie* să fie a ta.“

— În momentul de faţă, una din aripi se află în renovare. Muzeul fiind închis, furtul va fi descoperit destul de târziu.

— O clipă! o întrerupse tânărul. Unde aveţi de gând să-l comercializaţi?

— Cu fiecare întrebare nu faci decât să mă decepţionezi. Natural că peste graniţă. De aceea am apelat la dumneata.

— Chiar şi pentru străinătate nu mi se pare o marfă prea comodă. Statul român va reclama oricum tabloul.

— Problema este rezolvată. Pânza va intra într-o colecţie particulară. Amănuntul reprezintă în acelaşi timp o garanţie a onestităţii dumitale, mai limpede, fără mine n-o vei putea negocia. Altceva?

— Care este beneficiul meu?

— Până acum te mulţumeai doar cu plecarea din ţară.

— Stimată domnişoară, bunica mea avea o vorbă: Dacă nu vrei să dai şi la vecini, taie porcul în casă.

— Era înţeleapta satului, presupun. Ai la dispoziţie tot muzeul, poţi alege orice! *Vânătorul* lui Rembrandt, Degas sau Monet. Clar?

— Sunteţi generoasă…

— Practică! Te vor ajuta doi oameni.

— Doi gentlemeni, bănuiesc! Cine sunt?

— O vei afla la timpul cuvenit. Să ne întoarcem la muzeu…

— Aveţi cumva cheile?

— Ascultă! Nici bancurile, nici zicătorile dumitale de familie nu mi se par de spirit!

Inginerul ridică din umeri.

— Simţul umorului e o floare rară.

— În schimb, prostia creşte pe toate drumurile. Trage fermoarul, băiete!

— În regulă! Nu ştiu nimic despre Muzeul Chiusbaian, dar îmi pot imagina cum e asigurată paza: sisteme de alarmă, celule fotoelectrice, oameni…

— Adaugă şi un grilaj de oţel. În spatele lui se află galeria de tablouri. Amănunt notabil, nici un om nu se află în muzeu. Paza este exterioară. Concluzia?

— Imposibil să te apropii!

— Nimic nu-i imposibil, drăguţă! În 35 de ani încă n-ai aflat? Vei ocoli căile obişnuite de acces.

— Adică?

Melania Lupu făcu o pauză. Spuse abia auzit:

— Veţi intra pe dedesubt.

— Tot nu înţeleg.

— Mă aşteptam. În apropierea muzeului se află o vilă. Cei din cartier o numesc *Căsuţa cu zorele*. Câţiva metri de pământ despart pivniţa vilei de canalul colector al unei foste întreprinderi, un laborator chimic, în prezent demolat. Canalul colector trece pe sub muzeu. Efortul vostru va consta deci în săparea a 8-10 metri de pământ, din pivniţa *Căsuţei cu zorele* spre canal, şi de la canal până la subsolul muzeului. În trei oameni, povestea nu vă poate lua mai mult de două ore.

Ionescu îşi lărgi puţin gulerul cămăşii. Gămăliile de fosfor ale ceasornicului azvârleau licurici: „E nebună! Nebună de-a binelea! Şi totuşi… Ideea mi se pare uluitoare“.

— Sunteţi convinsă că e vorba numai de 8-10 metri de pământ?

— Am studiat planurile. Nu încap erori.

— Mda… Aţi auzit vreodată ce înseamnă un canal colector?

— Mi s-a întâmplat. Veţi avea la voi măşti de gaze.

— Deci echipament de protecţie, perfect! Admitem că am pătruns în muzeu. Cum evităm capcanele din interior?

— Vă pun la dispoziţie un film unde sunt semnalate aceste capcane. Va fi un fleac să le neutralizaţi. Pentru grilajul care încuie galeria de tablouri veţi avea o cheie.

— Mi se pare fantastic! Toată povestea e fantastică!

— Dar nu imposibilă. În ultimă analiză, chestiune de imaginaţie.

— Dumneavoastră, sunt convins, nu vă lipseşte. Pentru când preconizaţi circul ăsta?

— Pentru luni seară. În aceeaşi noapte veţi părăsi ţara.

— Cum?

— Cu un avion sanitar.

Tânărul avu pentru o clipă sentimentul că se sufocă. Apoi un râs îngrozitor îi gâlgâi în fundul pieptului. Simţi cum i se umflă fălcile, gata să plesnească: „E limpede! A fugit de la balamuc! Arc o logică în ce spune, de acord, dar…“

— Ai amuţit?

— Chestia asta cu avionul mi-a rămas în gât… Nu văd ce i-ar determina pe cei de la Aviasan să ne dea cadou un avion.

— Şantajul! Locatarii vilei sunt părinţii pilotului. Doi oameni în vârstă care seara primesc prieteni. Lunea, de obicei, se joacă poker. Între 5 şi 7 fac o plimbare. Când se vor întoarce, vă vor găsi instalaţi în casă. Nu-i greu să ţii la respect patru bătrâni cu un revolver.

— De unde arme?

— Unul dintre tovarăşii dumitale se va însărcina cu aceasta.

— Aha! Deci ne jucăm de-a ostaticii. Mai departe?

— După ce puneţi mâna pe tablouri veţi telefona pilotului. Viaţa celor patru contra posibilităţii de-a părăsi ţara cu un avion.

— Nu va fi niciodată de acord.

— Te înşeli, domnule Ionescu! Suntem o naţiune eminamente sentimentală. Pilotul nu-şi va sacrifica părinţii.

— Va folosi toate trucurile de pe lume ca să ne împiedice.

— Cei patru ostatici constituie o garanţie sigură. Vă vor însoţi până la destinaţie.

— Care destinaţie? Îi cerem pilotului să ne ducă la Honolulu şi ne debarcă în Sighetu Marmaţiei! Vedeţi-vă de treabă!

— În regulă! Poţi pleca.

Inginerul se foi neliniştit:

— Spuneţi, domnişoară, credeţi sincer în combinaţia asta? În cazul cel mai fericit, depăşind cu succes toate etapele, vă daţi seama că înainte de a ateriza statul român va alerta toate aeroporturile?

— Nimeni nu va şti de furtul tablourilor cel puţin câteva zile. Veţi ateriza pe un aeroport particular.

— Bun. Şi răpirea de persoane vi se pare o ispravă mai dulce?

— Nu toate statele sancţionează actele de terorism.

— Documentată sunteţi, în orice caz. Apropo, cine mă asigură că dincolo nu voi fi păcălit?

Melania Lupu râse:

— Tablourile vor fi la voi. Ce garanţie mai doreşti?

Inginerul rămase un timp pe gânduri.

— Bine, domnişoară, unde e filmul?

— Apleacă-te puţin şi vei găsi în colţul din stânga un pacheţel. Trebuie developat.

— Eraţi sigură că voi accepta.

— Fireşte. Altfel nu te-aş fi chemat. Ultimele amănunte şi locul unde te vei întâlni cu tovarăşii dumitale ţi le voi comunica duminică seară. Şi-acum, te rog să reţii! Nu-mi plac cacealmalele. Ştiu că ai destui bani ca să nu te mai tenteze spargerea de la muzeu. Numai că fără surâsul *Femeii cu evantai* nu vei părăsi niciodată ţara! Aminteşte-ţi de treaba asta. La revedere.

— Un moment, domnişoară. De unde mă cunoaşteţi?

„Ce prostuţ! zâmbi bătrâna. Când o să-i spun lui Mirciulică o să moară de râs. Dar desigur, draga mea, amănunte n-ai să-i dai niciodată. Doar ştii cât intrigă

misterul, iar soluţiile prea simple în general dezamăgesc. Lasă-l să-şi închipuie tot ce e mai complicat. Asta îţi dă importanţă.“

— Domnule Ionescu, e timpul să te retragi.

Capitolul II

ABATELE BROWN ÎŞI SCOATE MASCA

După ce înveli arma într-o cârpă moale de diftină, o puse în rucsac. Prin perdele se strecura o lumină udă. Nucu Scarlat pipăi buchetele brodate, destrămate pe alocuri.

„Cu ce-şi poate pierde cineva timpul, Dumnezeule! Şi totuşi era o femeie superbă… De obicei, astea bine făcute ţin acul în mână de parcă ar fi un peşte viu.“

Le avea de la prima nevastă. O căsătorie care durase exact patru luni. Şi peisajul în peniţă de la Capri, tot de la ea îi rămăsese. O femeie frumoasă şi ciudată… Îi plăceau cerceii lungi, parfumurile grele, rochiile decoltate, se fotografia totdeauna cu umerii goi. Îşi închipuiau că sunt îndrăgostiţi până peste cap unul de celălalt. Poate că fuseseră… Oricum, nu s-au detestat după aceea. Se întâlneau cu plăcere pe stradă, odată, cu totul întâmplător într-o cofetărie mică. Se priviseră în ochi, zâmbindu-şi luminos ca doi prieteni vechi. „Spune, atunci… De ce-ai plecat? Dacă poţi să-mi spui.“ Îşi coborâse pleoapele viorii, cu gene lungi, rimelate: „De ce mă întrebi?“ „Sunt curios.“

Începuse să râdă răsfirându-şi şuviţele lungi, castanii în dreptul buzelor: „Mi-era teamă… Aveam sentimentul că dorm în acelaşi pat cu un gangster. Îmi strecuram degetele sub perna ta ca să găsesc stiletul… Aveam coşmaruri…“ „Interesant. Aş fi jurat că sunt pe gustul tău.“ „Te înşeli, dragul meu. Nu-i suficient să te vopseşti şi să umbli pe

jumătate goală ca să te dai în vânt după senzaţii tari. Eşti fascinant, o cred şi astăzi, dar nu într-atât încât să mă determini să dorm cu un revolver proptit în spinare.“

Când se întorsese din străinătate se căsătorise a doua oară. „Trebuie să mai am fotografia ei printr-un sertar“, gândi Scarlat. Nu izbutea să şi-o amintească altfel decât aşa cum arăta pe bucata de carton. Îl scoteau din sărite aerele ei puritane, rochiile acelea cafenii lipsite de graţie, părul adus după urechi şi strâns bine la spate cu un şiret, faţa ştearsă, fanată, cu gura mereu strâmbă. Îşi făcea o virtute din lipsa de farmec, din fustele şi jachetele ei imposibile, exclama cu bărbia în vânt: „N-am avut în viaţa mea o singură cutie de pudră“.

La 30 de ani era bătrână. Se întrebase mereu ce-l determinase să se recăsătorească. Poate oboseala, senzaţia nedesluşită de panică pe care o încercase după 40 de ani. Ultima încurcătură, la Liverpool, îl dăduse peste cap. Pe vapor, în drum spre ţară se simţise rău. Chipul din oglindă îl înspăimântase. În barba nerasă se zăreau fire albe. Se însurase imediat, cu un sentiment tulbure de capitulare.

„Nenorocita! O creatură inventată să întunece totul în jurul ei.“

Telefonul ţârâi o dată scurt şi bărbatul tresări. Ridică receptorul, dar legătura se întrerupse. Se aşteptase să audă glasul necunoscutei. Aprinse o ţigară şi trase scrumiera mai aproape. Streşinile plângeau monoton, lumina devenise albăstrie.

„Ciudat.“ Femeia aceea ştia totul despre el. Poveşti vechi de douăzeci sau treizeci de ani, pomenise întâmplări, străzi, nume uitate… Joe, contrabandistul cu un singur ochi, banda lui Alessandro la Neapole…

„Aţi fost locotenentul lui, domnule Scarlat. I-aţi sedus amanta şi v-aţi refugiat în Statele Unite. La Atlanta aţi deschis un magazin de antichităţi. Oamenii lui Alessandro vă urmăreau şi, înspăimântat, v-aţi îndreptat spre Sidney. Îmi amintesc cartea dumneavoastră de vizită: profesor de

nataţie la un club de milionari. Aţi colindat după aceea Asia împreună cu un circ şi, în sfârşit, v-aţi întors în Europa…“

E adevărat, se întorsese în Europa. Avea nişte bani la Liverpool investiţi într-un tripou. Poliţia îl închisese de trei luni. Rămăsese lefter. Patru lire, cinci şilingi şi zece pence. Claude i-a propus afacerea acolo, în restaurantul întunecos şi umed din Victoria Station: „Nişte plicuri, atât trebuie să duci la Madrid“. „Coco?“ „Nu. O chestie mai rentabilă: LSD. 25.“ Îşi plimbase ochii peste tăbliile cafenii care căptuşeau localul. La tejghea, barmanul roşcovan cu mânecile suflecate servea doi români. Vorbeau tare, siguri că nu-i înţelege nimeni. Femeia strâmba din nas: „O bere infectă!“ Se întoarse spre Claude: „Nu-mi place povestea asta“. Francezul ridicase din umeri: *„C’est à prendre ou à laisser“*.

„Aţi acceptat totuşi.“ Vocea necunoscutei îi stăruia în urechi, era sigur că ar recunoaşte-o totdeauna având de ales între o mie de voci. „Aveaţi nevoie de bani. Din nefericire, Poliţia prinsese un om din reţea. Vă întrebaţi probabil şi azi cum aţi izbutit să scăpaţi. Trebuia să predaţi marfa într-un hotel modest din Caile de Jose Antonio…“

Nucu Scarlat stinse ţigara şi se întinse cu mâinile sub cap. Femeia cunoştea al dracului de multe…

„Aţi da orice să plecaţi. Sunteţi o fire sălbatică, nomadă, care n-a cunoscut niciodată liniştea. La 50 de ani însă nu te poţi aventura cu palmele goale. Aveţi nevoie de bani…“

„Mi se pare că nu vă înşelaţi.“

„Banii aceştia vi-i voi pune eu la dispoziţie. Mai mulţi decât aţi îndrăzni să speraţi.“

„În regulă. Accept oferta dumneavoastră.“

„Să nu uit, domnule Scarlat! Luaţi şi arma luni seară. Măştile le veţi găsi în pivniţă…“

Scarlat se ridică din pat şi traversă elastic odaia. Ar fi dat orice să vadă chipul necunoscutei din confesional.

* * *

Melania Lupu zâmbi. Petalele delicate ale freziilor îi mângâiau obrazul. Aspiră parfumul dulce şi puse paharul de argint pe noptieră.

— Bărbaţii sunt atât de prostuţi, draga mea... Din nefericire, s-au născut prea puţine femei care o ştiu. L-ai e-pa-tat pe bietul Scarlat! E o realitate, şi n-ai de ce să te ascunzi. Poţi pune rămăşag pe ce vrei că acum îşi zdrobeşte mintea ca să înţeleagă de unde ştii atâtea lucruri despre el. Fetiţa aceea, Mioara, l-a iubit fără îndoială, dar iată că nu şi-a putut ţine gura. Cine şi-ar fi imaginat acum cinci ani la Vatra Dornei, că poveştile ei din parc îţi vor servi vreodată? Din păcate, a avut ghinion. Moaşa nu-şi cunoştea meseria... Scarlat i se destăinuise ca să o impresioneze. Şi a izbutit. Când vorbea despre el îi străluceau ochii de mândrie. Ar fi luat-o poate şi de nevastă. Oh, un accident cu adevărat nefericit! N-ai să uiţi niciodată rochia aceea albastră cu margarete în care ai văzut-o ultima oară. Părea o madonă...

Bătrâna se privi în oglindă. Capul cuminte răsărea dintre dantelele capotului.

— Spune-mi, draga mea, cum izbuteşti să nu te înşeli aproape niciodată?

Sărută sticla argintată şi roşi brusc. Ameninţă cu degetul.

— Dumnezeule! Câtă lipsă de modestie! I-nad-mi-si-bil pentru o doamnă!

Cotoiul miorlăi lugubru.

— N-am uitat, Mirciulică! Ştiu, e 7:20 şi vrei s-o vezi la televizor pe Mihaela.

* * *

Dascălu îşi dezbrăcă trenciul şi-l agăţă într-un cui, în spatele uşii. Se uită la Dincă zâmbind.

— Luni seară mă cărăbănesc.

Celălalt îl măsură lung, cu privirea subţiată.

— Ce a vrut de fapt?

— O chestie, la un muzeu… Ceva interesant. În aceeaşi noapte, trecem graniţa cu un avion.

— Hm! Ca-n filme! Ai încredere?

— Aşa cum explică ea, treaba o să meargă… Ce pot să beau?

— Turţ.

Dascălu îşi turnă în pahar şi luă o înghiţitură.

— A naibii cucoană!

— Cum arată?

Celălalt izbucni în râs. Un râs ca un behăit, puţin imbecil.

— N-am văzut-o. Stătea ascunsă în cutie. După glas, părea tânără, plină de draci.

— Mi-e teamă să nu fie o cursă…

— Ce cursă! Îşi încreţi nasul cârn cu nări răsfrânte: Ştie că stau la tine. „Te ascunzi la domnul Alexandru Dincă, fiul naşei dumitale.“ Pe cuvântul meu de onoare că aşa mi-a spus! N-avea decât să dea un telefon la Miliţie: „Hei băieţi, tipul evadat din penitenciar se găseşte pe strada cutare la to’arăşul cutare!“ Este?

Scoase pieptenul din buzunar şi-l trecu de câteva ori prin păr. Avea o figură ciudată, construită din linii frânte. Nasul foarte cârn şi ochii mari, albaştri, cu sprâncene circumflexe îl făceau să semene cu un clown. În general izbea expresia tâmpă şi în acelaşi timp vicleană. Râsul neaşteptat accentua impresia.

— De unde ştia ce-i cu tine?

Dascălu ridică din umeri:

— Habar n-am! Când pică o pleaşcă ca asta nu mai pui întrebări. Îţi dai seama! Bani şi un bilet de avion pentru o ţară cu fluturaşi albaştri. Totdeauna mi-au plăcut fluturii albaştri…

Începu să dea din mâini behăind. Dincă oftă.

— Te-ai aiurit! N-ai fost niciodată un tip prea deştept…

— Ştiu, chicoti. Mi-a spus-o şi mama. Da’ nu-mi prea vine să cred.

— Oriunde te-ai duce, n-ajungi să zici bine „bună ziua, tovarăşi capitalişti!“ şi şmecherii de la Poliţie te extrădează. Eşti delincvent de drept comun. La chestia asta te-ai gândit?

— Eu nu, dar s-a gândit ea.

— Ţi-a turnat istorioara cu actele false?

— Ţţ! Pe mine mă caută Miliţia aici…

— Şi?

— Aici o să mă caute şi în continuare. De unde să ştie că tocmai eu, Dascălu, m-am cărat? Vede ăla trei inşi, ne dă frumos onorul şi basta!

— Care ăla?

— Care ăla! Aviatorul.

— Ai căpiat? O să vă toarne urgent.

— Hai că eşti prost făcut grămadă! N-ai înţeles nimic. Aici e o treabă de şantaj. Îi ţinem babacii în pistoale.

Dincă se ridică cu mâinile în buzunare.

— Ascultă-mă pe mine! Îţi pui singur juvăţul de gât! Lasă-te păgubaş.

— Nici prin cap nu-mi trece. Aici n-am nici o şansă. Peste două săptămâni se întoarce nevastă-ta. Unde o să mă duc? Cine mă ascunde?

— O să căutăm o formulă, până la urmă găsim ceva. Femeia asta ori e escroacă, ori dementă!

Dascălu râse:

— E un înger! Ştii, mi-a vorbit de o ţară plină cu fluturi albaştri. Tu ce crezi, există aşa ceva?

Dincă îi ocoli privirea. Îngână moale:

— Cred că există. De ce să nu existe…

— Dă-mi o ţigară şi trusa.

— Ce vrei să faci?

— O plăcintă cu carne! Gluma i se părea grozavă, râdea cu lacrimi repetând: O plăcintă cu carne, o plăcintă cu carne! Ai o rimă la plăcintă?

— Flintă.

Dascălu începu să fredoneze:

— *În ţara cu fluturi albaştri/Iepuraşul pişicher/Trăgea de coadă un rinocer/Ţintarul cu o flintă/Îl făcu plăcintă…*

Scoase un film şi-l derulă în faţa becului.

— Hm, yală nemţească… Am să pregătesc mai multe variante.

— Va să zică de-aia te-a chemat… Ce trebuie să deschizi?

— Poarta spre împărăţia fluturilor albaştri. Ha! Ha! O să-mi cumpăr o plasă şi o cutie de cristal. Vezi! Bătu cu unghia pe peliculă: Grilajul ăsta o să-l forţăm.

* * *

— Te felicit din inimă, draga mea!

Melania Lupu îşi trimise o sărutare în oglindă şi începu să pirueteze prin cameră. Se învârtea uşor, cu braţele întinse. Sub poalele capotului deschise ca o umbrelă, se vedeau picioarele subţiri îmbrăcate în şosete albe. Căzu în fotoliu gâfâind.

— Dumnezeule! Nici nu credeam că băieţii aceştia se vor lăsa atât de uşor convinşi. Asta înseamnă un singur lucru, draga mea: Socotelile tale au fost exacte. Ai grijă doar ca succesul să nu te zăpăcească. Ar fi o greşeală de ne-ier-tat după ce ai pus la cale un plan atât de inteligent. Băgă în gură o bomboană de ciocolată: Ştii care a fost adevărata lovitură de maestru? O clipă!

Bău puţină apă şi puse paharul pe noptieră.

— Nu-i politicos să vorbeşti cu gura plină. Da, cred că ai fost strălucită în convorbirea cu domnul Scarlat, singurul care nu-i o-bli-gat să plece. M-a uluit totdeauna puterea ta de convingere. Cum îţi spunea Lupu: „Melania, eşti irezistibilă! Dacă ţi-ai pus ceva în cap, imposibil să nu izbuteşti“. Doamne, câte banalităţi putea să înşire fără ca tu să i-o spui o singură dată! Asta dovedeşte cu prisosinţă că

eşti o adevărată doamnă… Cu ceilalţi a fost, desigur, o joacă. Abia aşteptau propunerea ta. Domnul Raul Ionescu începuse să se gândească la *nécessaire*-ul de puşcărie, încă de pe vremea când noi locuiam în Crăiţei. Sunt convinsă că şi Mirciulică îşi mai aminteşte cât ne zbăteam să găsim o altă locuinţă. Şi chiar găsisem o garsonieră convenabilă într-un cartier liniştit. Familia Iorgulescu intenţiona s-o închirieze pentru un an. Ţii minte, draga mea, pertractările ajunseseră destul de departe când din senin ţi-au restituit aconto-ul anunţându-te că problema nu mai e de ac-tua-li-ta-te. Aceasta te-a pus serios pe gânduri şi am toate motivele te să felicit pentru că n-ai abandonat chestiunea aşa cum ar fi procedat în locul tău majoritatea persoanelor pe care le cunoşti. Ai supravegheat câteva seri garsoniera şi… Doamne sfinte! Îmi vine şi acum să râd când mă gândesc ce ochi ai căscat recunoscându-l pe domnul Ionescu. Fotografia lui fusese publicată în *Informaţia*, la rubrica aceea cu hoţi. Miliţia îl căuta de câteva luni. Ca să fiu cinstită, Melania, în continuare te-ai descurcat ma-gis-tral! Ai făcut o vizită la tribunal şi, pentru 25 de lei, grefierul ţi-a arătat dosarul. Domnul Ionescu fusese judecat în contumacie pentru chestiunile pe care le ştii. Acolo ai aflat toate amănuntele escrocheriei lui. Cât despre domnul Dascălu, situaţia lui seamănă grozav cu a inginerului. Bietul nătâng nici măcar nu te-a întrebat de unde-l cunoşti. Perspectiva voiajului pur şi simplu l-a a-me-ţit. Nu trebuie însă să fii nedreaptă cu el! E un băieţaş foarte talentat chiar dacă nu-i inteligent. Poţi să ai toată încrederea în posibilităţile lui. Pariez că a şi început să lucreze la cheie. N-ai decât să iei binoclul şi să te uiţi pe fereastră. Apartamentul domnului Dincă nu mai are pentru tine nici un secret. Ţii minte cine ţi-a vorbit despre Dascălu? Avocatul Strat. L-a apărat la proces, ţi-a arătat şi fotografia: „Un spărgător de mâna întâi!“ Îmi vine să râd, ce prostuţă poţi fi uneori! L-ai căutat atât, şi era chiar aici, sub nasul

tău. Fie vorba între noi, nu mă aşteptam să fii atât de bleagă. Retractă îngăduitoare: Bleguţă.

Auzi mieunatul motanului dincolo de uşă şi se ridică.

— Draga mea, te rog să nu uiţi măştile de gaze. Lupu era un bărbat meticulos, trebuie totuşi să le verifici încă o dată… A fost o plimbare plăcută, Mirciulică?

Îi întinse o bomboană. Motanul întoarse capul plin de dispreţ şi se căţără pe canapea.

— Ah, înţeleg! Ai luat masa în oraş. Din nefericire, azi nu-i nimic drăguţ la televizor. Vom citi amândoi *Fetiţa cu chibrituri*… Am o adevărată slăbiciune pentru povestea asta. Da, presimt că vom petrece o seară ad-mi-ra-bi-lă.

* * *

Îşi luă mâinile din dreptul gurii şi rosti încet:

— Caută-mi, te rog, telefonul Melaniei Lupu.

Locotenentul Azimioară îl privi surâzând:

— Personajul vă obsedează.

— Îhî… Dacă aş fi fost mai tânăr mi-e teamă că m-aş fi îndrăgostit de ea.

Azimioară examină amuzat chipul maiorului. Fuma dus pe gânduri, ochii înguşti zâmbeau.

— Ea, vreţi să spuneţi…

— Nu, nu, dragul meu, vorbeam despre mine. Încep să cred că olandezul avea dreptate. Pentru Melania, vârsta rămâne un amănunt lipsit de semnificaţie.

Locotenentul îşi aminti silueta fragilă a bătrânei, mâinile uscate cu articulaţii şubrede şi strâmbă imperceptibil din buze. O cucoană distinsă, fără îndoială, cu maniere cuceritoare – îţi amintea de fluturii aceia splendizi prinşi cu acul în cutii de sticlă, „ce zglobii trebuie să fi fost odată!“ – şi cam aici interesul ostenea.

— Nu mă crezi, râse maiorul. Eşti prea tânăr pentru ca frăgezimea obrajilor să nu conteze enorm deşi, întâmplător,

ai Melaniei sunt foarte proaspeţi. Femeia asta are un farmec de o esenţă cu totul specială. Nu, n-ai să întorci capul niciodată după ea pe stradă şi mă îndoiesc chiar că în tinereţe i s-a întâmplat prea des ceva asemănător. N-are nimic de vampă în înfăţişare. Cred că secretul ei stă în candoare. O candoare sinceră altoită pe o fantezie de gangster. Este absolut autentică în relaţiile cu Mirciulică, se uită împreună la televizor, îşi împart dulciurile etc. şi în acelaşi timp pune la cale cele mai neaşteptate năzbâtii. Iar treburile astea sunt concomitente, înţelegi, le trăieşte fără efort, flori gemene ale aceleiaşi tulpini. Paradoxul e încântător, iar inocenţa, aşa cum o desprinzi din ochii Melaniei, poartă în ea suflul tinereţii. Deci însuşire emoţionantă şi nu act de senilitate.

Azimioară îşi săltă umerii masivi:

— Părerea mea – dacă-mi permiteţi – e că nu-i normală! Spune-i cuiva că face conversaţie singură sau cu motanul. Nu cunosc un singur ins care n-ar lua-o la goană.

— Sunt o mulţime de inşi, râse Cristescu, care vorbesc singuri. Dubioşi devin atunci când treaba asta se întâmplă pe stradă sau în tramvai.

— Oricum, ce a făcut în afacerea cu tablourile mi se pare inadmisibil. Numai un creier bolnav poate elabora asemenea idei.

— Sau unul mai puţin obişnuit. Ştiu, dragul meu, şi de aceea ne ocupăm în continuare de ea. Ceea ce nu mă împiedică să regret pitorescul personajului. Îmi pare rău că n-a izbutit să se mulţumească cu prietenia lui Mirciulică şi soluţiile abatelui Brown… Asta-i numărul? Mulţumesc.

Glasul bătrânei izbucni melodios:

— Oh, dumneavoastră! Bineînţeles, v-am recunoscut imediat. Câtă amabilitate!

— Pot să vă dau o veste bună…

— Nu vreau să aud un singur cuvânt în plus, domnule maior. Azi-dimineaţă am cumpărat un cozonac proaspăt, iar

ibricul de cafea nu aşteaptă decât să fie pus pe foc. Vă aştept negreşit.

— Dar nu e cazul… Vă rog să…

— Doamne sfinte! N-o să-mi spuneţi că sunteţi în stare să refuzaţi o doamnă în vârstă şi singură.

Maiorul zâmbi. Nu era deloc sigur că ar fi în stare.

* * *

Melania Lupu aranja florile aduse de maior – cinci trandafiri galbeni – într-o glastră din cristal negru. Pe măsuţa scundă pregătise serviciul de cafea, un coşuleţ cu prăjituri uscate şi un altul cu migdale. Mirciulică privea fix cupa de frişcă.

— O adevărată orgie de dulciuri, observă Cristescu.

Bătrâna se răsuci sprintenă. Purta o rochie neagră cu guler bărbătesc.

— Cozonacul l-am băgat puţin la cuptor. Ador prăjiturile calde când afară e umed. Mă scuzaţi numai o clipă… Mirciulică, ocupă-te, te rog, de musafiri!

Cristescu îşi roti ochii prin încăpere. Recunoştea mobilele din Strada Crăiţei, dispuse aici mai aerisit. Stăruia atmosfera de epocă, parfumul vechi se simţea desluşit. Melania Lupu camuflase caloriferul în spatele unui paravan scund pictat cu dragoni de aur, păpuşa spaniolă, cu părul prăfuit prins într-un pieptene mic, o aşezase pe un scăunel.

— V-aţi aranjat admirabil, spuse de convenienţă maiorul. Mult mai comod decât dincolo, nu?

— Oh, fără îndoială… Cafeaua vă las s-o preparaţi singur. Aici aveţi zahărul şi frişca. Trebuie să luaţi o bucată de cozonac. L-am cumpărat la Capşa. Ce spuneam? A, da… Garsoniera desigur oferă avantaje, nu trebuie să ţii seama de bucătărie şi în special la baie de programul celorlalţi… Eu şi Mirciulică am ajuns din cauza asta să ne facem pur şi simplu de cap. Ne culcăm la ore imposibile şi uneori ne

trezim aproape de prânz. Din nefericire, acesta-i singurul avantaj.

— Mi-am închipuit întotdeauna, spuse maiorul amestecând cafeaua, că pentru cineva care locuieşte în comun singura dorinţă e să scape de vecini.

— Exact ceea ce am afirmat ani de zile, dar numai azi sunt în măsură să-mi dau seama că m-am înşelat. De la o anumită vârstă, singurătatea devine apăsătoare. Mă gândesc cu nostalgie la serile când tricotam împreună cu Valerica ori jucam tabinet cu domnul Popa. A fost un bărbat în adevărata putere a cuvântului! Şi soţii Panaitescu aveau drăgălăşenia lor, iar năzbâtiile lui Doru mă făceau să uit că sunt o femeie bătrână. Dar în sfârşit, m-am lamentat destul.

Îl învălui într-o privire caldă: „Nu-ţi fă griji, draga mea, habar n-are de planul tău. Dacă ar fi simţit ceva, fii sigură că nu-ţi accepta invitaţia“.

Îşi coborî pleoapele. Genele aruncau o umbră albăstrie peste chipul colorat. Spuse cu voce tremurată:

— Nu mai am răbdare. Sunt atât de emoţionată…

Cristescu făcu ochii mari:

— Nu înţeleg!

— Ştiţi, vestea aceea bună… Sunt incapabilă să mă gândesc la altceva.

— Ah! Maiorul începu să râdă: Am discutat cu medicul lui Doru Matei.

— Dumnezeule! Şi?

— În scurt timp, va fi complet restabilit. Chestiune de o săptămână sau două şi-şi va putea relua viaţa normală.

— Doamne! Asta zic şi eu o veste!

Ochii îi străluceau, sângele îi năvăli în obraji acoperindu-i cu un voal roz. Luă mâna lui Cristescu şi o strânse la piept.

— Nici nu ştiţi cât mă bucur, domnule maior! N-am avut copii… şi de ce să mă ascund după deget, Doru a fost totdeauna slăbiciunea mea. Chiar când fura mâncare din frigiderul Valericăi, închideam ochii, deşi mi-era ruşine pentru el.

Sări în picioare şi alergă la scrin.

— Auzi Mirciulică? Prietenul nostru Doru s-a făcut bine!

Cotoiul rămase încremenit, ca un sfinx. Melania îşi strâmbă buzele:

— Mirciulică e puţin ranchiunos, dar foarte puţin, vă asigur. Nu poate să uite că Doru ciupea uneori şi din parizerul lui…

Se întoarse cu o sticlă şi două pahare.

— E un vin de Madera, domnule maior. O bunătate! Îl păstrez pentru ocazii sau beau o picătură când sunt răcită. Din fericire, azi nu sărbătorim o gripă.

Ciocni cu Cristescu privindu-l în ochi.

„Ai instinct, draga mea! Te-ai hotărât exact la timp. Peste câteva zile, Doru ar fi vorbit şi planul tău eşua în mod la-men-ta-bil. Recunoaşte însă că te bucuri pentru bietul băiat. Nu, n-ai fost niciodată egoistă!“

Puse paharul pe masă exclamând îmbujorată:

— Bine că mi-am adus aminte! La noi în bloc s-a eliberat o garsonieră. Credeţi că m-aş putea ocupa eu ca să-i fie repartizată? Mi-ar plăcea să-i fac o surpriză.

— Presupun că da. Interesaţi-vă în orice caz la IAL.

O privea lung, zâmbind mereu. „Joacă admirabil, mizează pe ceva. Pe ce?“

Melania luă o migdală şi sorbi din pahar.

— Am să mă duc chiar mâine la administrator. El trebuie să ştie.

— Fireşte! În sfârşit, mai am un mesaj pentru dumneavoastră.

Bătrâna zâmbi nesigur.

— Din partea cui?

— Inspectorul Stanley m-a însărcinat să vă transmit felicitări.

— Oh, mi se pare că domnul acela are o idee fixă.

— Când a plecat, zâmbi maiorul, mi-am îngăduit să-i dau câteva rânduri scrise de dumneavoastră cu ocazia anchetei.

— Mi-amintesc într-adevăr că am mâzgălit o grămadă de hârtie.

— A luat o mostră şi a comparat-o cu scrisorile primite pe adresa Interpolului. Concluzia e clară! A izbutit în sfârşit să-l detecteze pe Abatele Brown.

Melania Lupu roşi.

— N-ar trebui să râdeţi de-o biată bătrână. A fost… a fost o copilărie de care, vă spun sincer, mă jenez.

— Dimpotrivă! Maiorul o măsură amuzat: Aveţi toate motivele să fiţi mândră. Nu o dată Stanley a afirmat că i-aţi scos din impas.

— Englezii sunt oameni politicoşi, am susţinut-o întotdeauna. Nu trebuie să vă luaţi după asta.

— Aveţi şi nişte premii în bani care vă aşteaptă. O sumă substanţială.

— Pentru mine aspectul material n-a contat niciodată. Cum spunea soţul meu, colonelul: „Melania, eşti incapabilă să deosebeşti o monedă de 5 lei de un nasture. Dacă în faţa ta s-ar afla o prăjitură şi un sac de bani, sunt sigur că te-ai repezi la prăjitură“.

Cristescu clătină zâmbind din cap: „Hm! Îţi vine să crezi că a confundat *Femeia* lui Goya cu un tort de ciocolată…“

— Auzi, Mirciulică! Scrisorelele noastre au avut succes. Ţi-ai fi închipuit?

Motanul nu mişcă şi bătrâna se strâmbă înciudată.

— Nu ştiu ce ai că eşti aşa ursuz. Şi asta întotdeauna când am musafiri… Îşi izbi palmele: Doamne! Nici nu-mi vine să cred că Doru se întoarce!

Maiorul îşi băgă ţigările în buzunar.

— Mi-e teamă că v-am reţinut prea mult. Vina e însă a dumneavoastră. Astăzi chiar comentam cu locotenentul Azimioară ce atmosferă desăvârşită şi tonică degajaţi, cât de instructivă e pentru mine fiecare întâlnire.

— Suntem amabil. Apropo, ce mai face subalternul dumneavoastră? Băiatul acela voinic şi simpatic. Îmi pare rău că nu l-am invitat şi pe el. Am simţit de la bun început

că mă priveşte cu multă… Cum să vă spun?… Multă îngăduinţă.

— Nu vă înşelaţi, râse Cristescu. Vorbeşte mereu de dumneavoastră…

— Adevărat?

Ochii bătrânei se aprinseră brusc. Luă un ziar de pe scrin şi improviză la iuţeală un cornet. Deşertă înăuntru coşuleţul cu fursecuri şi un pumn de migdale şi i-l întinse.

— N-o să vă fie prea greu, domnule maior, nu-i aşa? Vreau să ştie că m-am gândit la el. Îşi frânse degetele încurcată. Am fost extrem de contrariată zilele trecute… L-am întâlnit în câteva rânduri chiar aici pe stradă. Alaltăieri, nu înţeleg cum s-a întâmplat, m-am întors brusc şi l-am văzut. Am avut sentimentul că mă evită… O impresie, acum îmi dau seama. Bătrâneţea te face îngrozitor de susceptibil…

În stradă, Cristescu izbucni în râs. Băgă cornetul în buzunar şi deschise umbrela. La geam, Melania Lupu îi făcea semne luându-şi graţios rămas-bun.

* * *

Abandonă pila de unghii, făcu aparatul de radio mai încet şi ridică receptorul. Recunoscu glasul femeii din confesional.

— Domnul inginer Ionescu?

— Da.

— Pregăteşte-te pentru mâine seară. Între 5 şi 7, familia Miga, după cum ţi-am spus, face o plimbare. Vei fi acolo la ora 6 împreună cu colaboratorii dumitale.

— Dar…

— Ai răbdare. Ceilalţi doi te aşteaptă în Grădina Icoanei. A treia bancă pe stânga, intrând prin Pictor Verona.

— Hm! V-aţi uitat pe fereastră? Plouă de-o săptămână. Pare cel puţin interesant un tip care ia aer în condiţiile

astea.

— La 5:30, exact, vor fi acolo.

— Cum îi recunosc?

— Îţi vor cere un foc şi vor aprinde ţigara la filtru. Încă o precizare! Numai după ce se vor aduna toţi oaspeţii, puteţi să vă semnalaţi prezenţa. Deci nu înainte de 8:30. Până atunci vă ascundeţi în pivniţă. Mai ai vreo nelămurire?

— Cu dumneavoastră când facem cunoştinţă?

Femeia râse.

— În cursul nopţii de mâine, pe aeroportul particular din P. Îţi urez succes!

Inginerul privi lung receptorul apoi îl puse în furcă. Cu mişcări măsurate scoase seringa din noptieră, decapită o fiolă şi înfipse acul în picior. Se întinse pe pat şi începu să se gândească. Sus la etaj, cineva pisa nuci într-o piuliţă.

* * *

— Melania?

— Da, Florence! Ce faci, fetiţo?

Într-o mână ţinea receptorul, în cealaltă, motanul.

— Sper că n-ai uitat! Mâine seară, ca de obicei…

Bătrâna îşi frecă obrazul de blana mătăsoasă.

— Ştiu eu? Nu mă simt aşa bine…

— A, te rog fără mofturi! De fiecare dată aceeaşi poveste. În locul tău m-aş fi plictisit.

— Am să încerc, dar nu contaţi.

— Nici o discuţie! La 8 eşti la noi!

— Să văd cum am să mă simt mâine dimineaţă. În realitate, şi Mirciulică e cam gutunărit.

— Pune-i ventuze! Uite, Melania, în frigider aşteaptă o cremă de zahăr ars, iar Şerbănică îmi dă zor că ar mânca un ştrudel cu mere. Dacă ştiu că nu vii, nici nu mă apuc. Ce zici?

— Doar nu-l poţi refuza pe Şerbănică…

— Perfect. Te rog nu întârzia.

Închise telefonul şi chicoti.

— Florence mă crede grozav de ramolită. Parcă o aud: „Melania s-a zaharisit. Şi mofturile astea de fecioară… Nu zău, se crede de 14 ani… Ce faci, Şerbănică?“

Melania apucă delicat motanul de urechi:

— Cred că e timpul să mergem la culcare.

Capitolul III

PANICĂ ÎN CĂSUŢA CU ZORELE

— Ah! Bine că mi-am adus aminte! Cristescu deschise servieta şi scoase un pachet punându-i pe masă. Prin hârtia ruptă se rostogoliră câteva migdale şi un marţipan, prăjituri mici de ciocolată, bezele. E pentru tine, dragul meu!

Locotenentul mirosi fursecurile cu pornirea instinctivă caracteristică a gurmanzilor apoi arboră un zâmbet de circumstanţă. „A avut parastas în familie, pesemne…“

Îl luă gura pe dinainte.

— Condoleanţele mele.

Maiorul râse.

— Sunt din partea Melaniei Lupu. Îi face plăcere că vă întâlniţi mereu, deşi i se pare totuşi că o eviţi. E nerăbdătoare să-ţi ofere o ceaşcă de ceai…

Azimioară se holbă câteva clipe şi dădu din mână edificat:

— Îşi bate joc de noi!

* * *

Raul Ionescu îl măsură lung. Era un bărbat înalt, cu privirea întunecată. Farurile unei maşini îi prinseră câteva secunde obrazul şi Scarlat întoarse capul clipind mărunt. Avea un nas masiv, bine desenat, linia gurii puternică. Sub trenci i se vedea haina de catifea şi un tricou gros de lână.

— Plouă, constată cu un zâmbet Ionescu.

Celălalt îl examină câteva clipe:

— Ascultă! Eşti sigur că nu suntem nebuni?

Inginerul se uită în jur. Parcul pustiu mirosea a frunze moarte, băncile ude străluceau, în spatele ferestrelor luminate ghiceai scene domestice. Era ora când se întâlnea de obicei cu Lia. Beau o cafea, se plimbau cu maşina până la Ploieşti, luau masa undeva. Înainte de ea fusese Cecilia şi mai înainte Dora… Acelaşi itinerar, acelaşi coniac sorbit încetişor pe canapeaua cu perne multe. „Hm, începuse să devină monoton…“

Auziră un chicotit şi se răsuciră brusc. Un bărbat cârn, în vindiac îmblănit, cu o trusă de medic sub braţ, le făcu un semn amical.

— Mai e nevoie de aiureala cu ţigara?

Râdea bine dispus, trecându-şi degetele prin părul ud.

Scarlat îl privi iute: „Ce-i cu ăsta, domnule? Ai zice că pleacă într-o petrecere la iarbă verde cu ouă tari, tranzistoare, şi o fată blondă care culege floricele…“

Ionescu continuă să zâmbească:

— E timpul să mergem.

Scarlat avu sentimentul că se află pe o trambulină extrem de înaltă, gata să plonjeze într-o ceaşcă de ceai.

* * *

— Ce zici, Mirciulică? E o ţinută destul de convenabilă?

Bătrâna se admira în oglinda fixată pe uşa interioară a şifonierului. Îmbrăcase o rochie cafenie cu o cravată verde închis. De la centură, fusta se deschidea în cute adânci. Pe marginea fotoliului îşi pregătise pardesiul – un raglan dintr-o ţesătură ecosez discretă – şi poşeta încăpătoare.

— Totdeauna am susţinut că maronul este cel mai indicat pentru voiaj. O culoare care, hotărât, nu te avantajează, dar este extrem de practică… Mirciulică!

Melania Lupu îşi izbi palmele consternată. Cotoiul îi înhăţase toca şi se juca pe divan.

— O pălărie pe pat! Asta aduce ghinion! Mă enervezi îngrozitor.

Se repezi s-o ia. Înspăimântat, motanul abandonă bucata de fetru şi sări pe scrin. Bătrâna îşi recuperă pălăria şi începu s-o perie ofensată.

— Uite, la asta nu mă aşteptam din partea ta. Şi încă într-o asemenea zi atât de importantă pentru noi amândoi. Ţi-am spus doar că plecăm împreună. În primul rând, pentru că aşa mi se pare corect. Amândoi am pus la cale isprava, amândoi o să ne bucurăm de izbândă. În al doilea rând… Îi aruncă o privire furişă: în al doilea rând, nu văd de ce nu aş recunoaşte-o, sunt şi puţin superstiţioasă. Rândul trecut, când ne-am despărţit, nu mi-a mers prea grozav…

Îşi aranjă pălăria înghesuind sub calotă buclele rebele.

— Pot să-ţi spun că nu vom lua mare lucru cu noi. Inventarie conţinutul poşetei încruntând puţin sprâncenele: Evident, o cutie de pudră şi creionul dermatograf. N-am avut ni-cio-da-tă sprâncene frumoase… Nu ştiu dacă ţi-am povestit… Începu să râdă cu sughiţuri mici: în timpul bombardamentelor, când auzeam sirena, primul lucru pe care-l băgam în geantă era dermatograful. Mi-era teamă să nu ia casa foc, iar eu să rămân cu o frunte cheală. Colonelul se repezea la caseta cu bani şi blana de astrahan. Nostim, nu? Jeleurile le-aş băga în buzunar… iar parizerul tău stă foarte bine pe fundul poşetei. Câteva feliuţe ajung până ne aranjăm. Cam asta-i totul, dragul meu.

Lăsă obloanele şi trase perdelele chicotind.

— Cineva şi-ar putea închipui că ne pregătim de culcare. Şi acum, Mirciulică, să profităm de ultimul prilej de a discuta nestingheriţi. Nu-ţi cer decât un singur lucru! Să fii în-ţe-le-gă-tor. În rest, lasă totul pe seama mea. Oare te-am dezamăgit vreodată? Ai să iei un mic somnifer ca să poţi dormi. Jumătate de diazepam cred că e suficient.

Frânse pastila, o fărâmiţă şi o amestecă în farfurioara de lapte. Motanul se strâmbă.

— Eşti un mincinos, Mirciulică! Nu are nici un gust. Hai, mănâncă tot, ai încredere în prietena ta.

Aşteptă cu răbdare până linse ultima picătură apoi îl înfăşură într-un şal gros. Aşternu peste mărunţişurile din poşetă o pungă de plastic şi-l băgă înăuntru. Cotoiul o privea cu ochi de sticlă.

— A fost o idee admirabilă, fetiţo, că nu i-ai dat nimic de mâncare astăzi. Din fericire, stă bine cu rinichii. N-o să vrea pipi înainte de două-trei ore.

În prag, se întoarse lăsându-şi ochii să alunece de-a lungul pereţilor. Lângă fereastră, atârna o fotografie din tinereţe. Pe buzele Melaniei Lupu tremură un surâs. Făcu o reverenţă adâncă ţinându-şi cu degetele subţiri pardesiul şi şopti:

— Adio, draga mea!

* * *

De după colţul vilei apăru Raul Ionescu.

— Nu e nimeni. Îi dăm bătaie!

Urcară câteva trepte. Dascălu îngenunche în faţa uşii. Scoase o lanternă şi lumină scurt broasca.

— Rahat cu perje!

Scarlat privea în lungul străzii. Felinarele, rare, luminau slab. Un câine alb se strecura pe lângă ziduri adulmecând porţile. Uşa scârţâi. Intrară unul după altul, conduşi de lanterna cârnului. Ionescu şopti:

— Domnilor, am păşit în ilegalitate!

Se aflau într-un fel de sufragerie-salon cu mobilă multă, amestecată. Pereţii erau înţesaţi de tablouri, în cea mai mare parte peisaje cu flori. Dascălu se opri în mijlocul încăperii şi spuse tare:

— Bună seara!

Râdea tot timpul. Un râs tâmp, nemotivat. Din când în când se bătea cu palmele peste coapse. Ceilalţi tresăriră.

— Eşti totdeauna aşa bine dispus? se interesă sumbru Scarlat.

— Îhî! Dă-mi o rimă la „dispus“.

— Intrus. Ai şi chestii din astea?

— Am. Fac poezii foarte frumoase. De pildă: „În ţara cu fluturi albaştri/Printre aştri/O zână bună cu pistrui/Sta cocoţată-n gutui…“ Cum ţi se pare?

Inginerul clătină din cap edificat:

— Clarisim!

În bucătărie mirosea a chiftele şi a praf pentru gândaci. Ionescu dădu preşul la o parte şi ridică chepengul. Coborî primul scara. Se opri pe ultima treaptă aruncând o privire circulară prin pivniţă. De zid stăteau rezemate o sanie cu spătarul rupt şi un trepied pentru pomul de Crăciun. În spatele unei lăzi răsturnate se zărea un sac verde. Îl pipăi răsuflând uşurat:

— Astea sunt.

— Ce?

— Măştile de gaze. Se răsuci apoi pe călcâie şi bătu uşor peretele: Aici dăm gaură.

În colţ se vedeau unelte de grădinărit: un târnăcop, o greblă şi două lopeţi. Dascălu, aşezat pe un pupitru vechi de şcolar, se juca lovind bilele socotitorului.

— Asta mi-aduce aminte de copilărie…

— Hm, mârâi Scarlat, am impresia că nu trebuie să faci eforturi.

Ionescu aprinse o ţigară:

„Ciudat… Ce caut eu aici? Cine sunt ăştia?“

Alungă gândul cu fumul.

* * *

— Şerbănică, te-am rugat de-atâtea ori să nu mai târşeşti picioarele. Aduni toate ţoalele după tine. Ce Dumnezeu! Nu te fă mai bătrân decât eşti.

Intră în sufragerie cu un teanc de farfurii. Şerban Miga clipi confuz.

— Dar Florence… Nici n-am fost la bucătărie.

Un val de roşeaţă năpădise figura dolofană până la rădăcina părului alb. Rotunjimile şi trăsăturile moi îl făceau să semene cu o femeie. Nevastă-sa îşi strâmbă gura botoasă. Avea nasul cârn, ochi mici albaştri, puţin oblici şi un păr argintiu foarte des, retezat scurt legat cu o panglică bleu. În tinereţe fusese nostimă. Acum semăna cu un mops, una din figurile acelea în faţa cărora nu te poţi împiedica să zâmbeşti.

— Ce zici? întrebă Miga. Pun de cafea?

Florence privi pendula sprijinită pe două colonete de marmură.

— Mai stai! Nu ştii cum e Melania? Aşteaptă s-o pofteşti cu lăutari. Totdeauna i-a plăcut să se maimuţărească.

Soneria zbârnâi. Miga se ridică.

— Ea trebuie să fie.

— Ea sau Ioniţă. Ai grijă cum joci! Fii atent la decartări şi nu gâdila cărţile alea o săptămână. Mă agasezi de fiecare dată.

Melania Lupu îi întinse obrazul zâmbind.

— Te sărut, fetiţo. Ce timp oribil!

Se lăsă dezbrăcată de Miga şi se repezi lângă sobă.

— M-am înfrigurat toată. Pe bulevard, credeam că mă ia vântul pe sus. Nu, nu Şerbănică, nu du sacoşa. Am acolo un pacheţel pentru voi. Exact, ăla în hârtie albă.

Miga îşi izbi palmele fals consternat.

— Iar dragă? Exagerezi…

Nevastă-sa îl expedie.

— Mai bine du-te şi pregăteşte-i ceva fierbinte… Bei un grog?

— Cred că m-aş mulţumi cu o cafeluţă. Am afirmat întotdeauna că Şerbănică e inegalabil. O potriveşte minunat...

Profesorul Ioniţă Dragu, înalt şi slab, sosi după vreo zece minute. Oferi doamnei Miga o garoafă roşie înclinându-se în faţa ei, apoi sărută mâna Melaniei Lupu. Avea expresia particulară a oamenilor care au trăit toată viaţa singuri. Privirea sumbră se datora sprâncenelor groase, negre şi îmbinate. Era de fapt stângaci şi nesigur, mereu atent să nu comită vreo inconvenienţă. Timiditatea bolnăvicioasă îi cenzura reacţiile determinându-i pe cei din jur să-l creadă rigid şi uscat. Din cauza obiceiului de a se înclina adânc de câte ori intra sau părăsea clasa, elevii îl porecliseră pe vremuri *Echer*.

Melania Lupu îi zâmbi fermecător.

— Ai venit pe jos, dragul meu?

Profesorul crezu că e o aluzie la manşetele uzate, murdare de noroi şi îşi trase brusc picioarele sub scaun. În aceeaşi clipă regretă că nu s-a stăpânit mai bine. Bolborosi cu faţa strâmbată de impulsuri contradictorii:

— Nu, cu un taxi. Ce-i drept, până la Universitate am mers pe jos. Simt nevoie de puţină mişcare. La vârsta…

Amuţi cu ochii la doamna Miga. Melania Lupu îşi ascunse surâsul. În privire îi străluceau lumini jucăuşe: „Încă o mai iubeşte, draga mea… Nu, nu ăsta-i termenul. Pur şi simplu o di-vi-ni-zea-ză şi i se pare neconvenabil să vorbească de bătrâneţe în faţa femeii adorate. Închipuieşte-ţi numai! Un Armand Duval pensionar şi reumatic. Ia să vedem de când durează povestea? Oho! Aproape patruzeci de ani... Lui Florence îi plac căţeluşii fideli. Şerbănică şi Ioniţă…“

Se amuză imaginându-şi-i în ipostaze canine. Dolofanul Miga – un pechinez amabil de salon, celălalt – un fox-terrier negru, bătrân fără ca asta să-i aducă înţelepciunea.

Începu să râdă încetişor.

„E într-adevăr curios, draga mea. Nimeni n-ar putea spune despre tine că eşti o femeie modernă – te zgribuleşti

numai când vezi persoanele acelea cu ceafa rasă, fustă de lână, pantofi plaţi şi ţigara în gură. Ca să nu mai vorbesc de pantaloni. Oribil! Recunoaşte însă că Ioniţă te de-pă-şeş-te! Nici n-ai zice că au trecut peste el două războaie, evenimentele din ultimii ani. Se comportă şi trăieşte ca un om de la 1880. Singura diferenţă ar fi că din când în când ia un taxi. Iar dragostea lui… Parcă-i un roman din *Bibliothèque Rose*. Poţi să pui rămăşag că păstrează acasă într-un sanctuar tot felul de fleacuri rătăcite de Florence: o floare, un etu gol de ruj, o jartieră… Adică nu! E prea pudic pentru o jartieră… Bileţele în care-i solicită mici servicii, sau îl sfătuieşte să-şi pună ventuze. Bunica îţi povestea mereu de primul ei flirt, un domn foarte bine din Râmnicu Vâlcea, care să dădea în vânt după canotiere şi scordolea de raci. Asta se întâmpla imediat după războiul cu turcii. Odată ţi-a arătat fotografia. Ioniţă îi seamănă grozav… Mă întreb dacă Sanda Marin dă reţeta pentru scordolea…“

— Am stat de dimineaţă o oră la coadă, declară din senin Şerbănică. O brânză magnifică! Grasă, albă, complet nesărată.

Nevastă-sa ridică plictisită din umeri.

— Veşnic umbli după chilipiruri. Dădeai câţiva lei în plus şi luai de la ţărani… Ei, ce facem, jucăm sau stăm la taclale?

Traseră locurile. Florence începu să împartă, expertă, cărţile. Bucăţile de carton zburau prin aer în volte îndrăzneţe, plonjau exact cu un plescăit uşor. Operaţia sugera aproape profesionalismul. În ochii doamnei Miga se aprinseră focuri albastre, simţeai instinctiv cartoforul înnăscut, pătimaş, exultând de pe acum, de la primul tur, vârât până la subsuori în voluptăţile jocului.

Ioniţă Dragu juca prudent, cedând toate şansele Florencei, Şerbănică încerca să pară elegant, să spulbere orice idee de colaborare frauduloasă cu nevastă-sa.

Melania Lupu plăti sec. Florence îşi arătă cărţile, un brelan de şeptari.

— Eşti mai bună, şopti Melania zâmbind.

Aruncă fulul de dame amestecându-l printre celelalte cărţi.

Nu-i plăcea să câştige prima mână.

* * *

Scarlat se uită la ceas.

— Cred că e timpul.

Inginerul îşi arătă ţigara.

— Mai am două fumuri… Mă gândesc mereu unde voi fi mâine pe vremea asta.

— În ţara fluturilor albaştri, chicoti Dascălu.

Ionescu râse.

— Ai un fix!

— Îi iubesc de când eram mic. I-am văzut odată la cinema… Un film cu Betty Boob şi Pluto.

— Aha, mârâi Scarlat. Desenaţi…

— Ei şi? Dar există! Şi-am să-mi cumpăr şi un om de zăpadă la Oslo.

— Nu se prea asortează.

— Depinde! Oricum, mai am timp să mă gândesc.

Ionescu îl examină lung: „Nefericitul e imbecil“. Se simţea asediat de curiozitatea aceea amestecată cu repulsie pe care o stârneşte anormalul.

— Unde ai învăţat meserie?

— Care meserie? Ştiu mai multe.

— Asta cu spartul cutiuţelor.

— Am învăţat singur, behăi Dascălu. Am fost un tip dibaci de mic. Cu o bucată de sârmă, deschideam la iuţeală orice broască. Pe urmă am studiat…

— Ce?

— Ce?! Ce?! Numai uşi am descuiat 189, aşa ca exerciţiu. Ştiţi cum se întâmplă? Întâi pipăi şi pipăi şi pipăi… Simt aici, în vârful degetelor, despre ce e vorba. Uneori nici nu trebuie să mă uit. Abia după aia umblu la trusă. Trec

maximum două minute treizeci până aud câine! Şi ceva interesant, am cronometrat chiar, după exact două minute şi cincisprezece secunde simt pe frunte aripile fluturelui.

— Care fluture?

— Albastru! rânji Scarlat.

— Îhî. Când nu vine, mă întristez şi nu mai pot face nimic.

— Hm! Ionescu clătină din cap: Sper să vină azi…

Scarlat se ridică scuipând subţire.

— Acum sunt sigur. Suntem nebuni de legat!

Dascălu îi examină contrariat pe rând.

— Ar fi trebuit să-mi spuneţi chestia asta de la început. N-a fost cinstit din partea voastră să mă păcăliţi. Credeam că am plecat la drum cu oameni normali.

— Ca tine…

— Ei lasă acum, interveni Ionescu. A glumit şi el. Fii atent la fluture! Ai grijă să nu-ţi scape.

Dascălu se înfurie.

— Nu gândeşti deloc, deloc? Crezi că e aşa prost ca să se lase prins?

Scarlat clătină din cap. Şopti:

— E 8.

Încărcă arma şi începu să urce scările.

* * *

— Nu prea eşti în mână, observă Miga. Ştrengarule! Mi se pare mie…

Îl ameninţă pe profesor cu degetul zâmbind complice.

— Ce ţi se pare Şerbănică? se interesă candidă Melania Lupu.

— Eh! Florence ridică din umeri: Bate câmpii! Cum găseşti crema?

— Delicioasă. Totdeauna…

— Stai! Doamna Miga o opri cu un gest: Ce se aude în bucătărie? Parcă mişcă ceva…

— Fii serioasă, dragă, râse Şerbănică. E mobila veche.

— Vrei să-mi spui că scârţâie aragazul?

Melania îşi duse mâna la inimă clipind speriată.

— Dumnezeule! Nu mai faceţi astfel de glume.

Tăcură brusc. De astă dată se auzea limpede. Erau paşi, paşi care se apropiau. Traversau bucătăria, acum coridorul… Bătrânii priveau înspăimântaţi uşa, incapabili să facă o singură mişcare. În mâinile doamnei Miga un valet de cupă se frânse cu un scrâşnet mic.

— A dracului surpriză îi aşteaptă, mârâi Nucu Scarlat.

Dascălu adulmecă.

— Au avut chiftele la cină. Am să le cer şi eu una. Îmi plac grozav!

Ionescu ridică piedica armei.

— Fiţi atenţi, băieţi! Orice greşeală…

Nucu Scarlat îi aruncă o privire întunecată.

— Dă-i drumul! Avem când să ne socotim greşelile.

Inginerul se simţi cuprins de un sentiment de jenă. Găsea scena de un grotesc penibil. Patru bătrânei smulşi brutal de la tabieturile lor inofensive – cleveteli banale cu o farfurioară de dulciuri în mână şi o partidă meschină de poker la cinci bani deschiderea – puşi dintr-o dată în faţa unor necunoscuţi înarmaţi.

— Deci chestiune de câteva ore, rezumă Nucu Scarlat mângâind patul revolverului. În măsura în care vă veţi vedea de treabă, aproape că nu vă vom deranja. Puteţi continua să jucaţi sau, mă rog, ce aveţi chef, cu condiţia să nu vă apropiaţi de telefon şi să nu comunicaţi cu exteriorul.

Miga, roşu la faţă, cu bărbia umedă, exclamă piţigăiat:

— E un abuz! Puteaţi cel puţin să ne consultaţi în prealabil.

— Treaba asta am omis-o într-adevăr, rânji Scarlat trecându-şi degetele prin părul cărunt. Avem şi greşeli…

— O desconsiderare, nu-i aşa…

— Dobitoc! scrâşni nevastă-sa şi bătrânul amuţi.

Ioniţă Dragu îi întinse braţul. Abia putea vorbi.

— Linişteşte-te, Şerbănică.

— Oricum, bolborosi Miga încercând să salveze un steag zdrenţuit, oricum…

Căruntul începu să râdă.

— Mai sunt întrebări?

Melania Lupu ridică două degete.

— Aş vrea să-mi îngăduiţi, domnule, să plec acasă. Nu mă simt deloc bine, iar medicul mi-a recomandat să nu mă culc mai târziu de ora 10.

— Astăzi veţi face o excepţie. Altcineva?

Bătrâna reluă cu glas tremurat. Îşi arătă mâinile fragile.

— Eu nu vă pot fi de nici un ajutor. Nu înţeleg de ce vă împotriviţi.

Doamna Miga îi aruncă o privire ascuţită: „Toată viaţa ei a fost o tâmpită! Gândeşte ca o copiliţă de 7 ani“.

— O să vă întindeţi în dormitor, interveni Raul Ionescu. Vă cerem un singur lucru! Să fiţi cuminte.

Adoptase instinctiv un ton protector. Sentimentul de jenă persista, avea senzaţia că persecută nişte pantalonaşi şi rochiţe scurte care se mai distrează cu cercul şi coarda, ori mâzgălesc pe trotuar pătratele unui şotron. „La urma urmelor, n-o să li se întâmple nimic rău. Câteva ore dezagreabile, cel mult…“

— Da, da, repetă Dascălu, să fiţi cuminţi. Eu o să vă pun note la purtare, o să vă spun poezii…

Behăi înveselit. Găsise pe bufet o maimuţă de fetru şi îi mângâia delicat urechile gălbui. Ioniţă Dragu arunca priviri furişe. S-ar fi dus la toaletă, emoţiile îl încercau întotdeauna în acelaşi fel, dar nu îndrăznea. Frica îi înţepenise un nod în gât. Avea o singură dorinţă, să se chircească, să-şi adune genunchii la gură, aşa cum făcea acasă, în patul cu cearşafuri reci când nici romerganul, nici luminalul nu-şi făceau efectul. Îşi înfipse unghiile în carne. „Aş dezamăgi-o pe Florence. Nu-i plac bărbaţii fricoşi…“

Nucu Scarlat aprinse o ţigară şi aruncă neglijent chibritul.

— Unul din noi va rămâne cu dumneavoastră. Încă o dată vă atrag atenţia să vă vedeţi de treabă. La prima prostie…

Pocni din buze cu o mişcare semnificativă a degetului încârligat. Se întoarse spre cârn.

— Hai, Dascăle! Lucrăm în schimbul întâi.

Cârnul ocoli încăperea şi apucă farfuria cu cremă de zahăr ars din faţa Melaniei Lupu.

— E grozavă.

Bătrâna se bâlbâi:

— Puteţi s-o luaţi. Sunt sigură că Florence mai are o porţie.

— Într-o zi am să învăţ să gătesc. Până acum… Ridică din umeri nedumerit. E nostim, dar n-am avut timp.

— Îmi închipui, mârâi doamna Miga.

Dascălu începu să chiţăie plimbându-şi arma pe sub nasurile bătrânilor care-l priveau îngroziţi. Căruntul îl apucă de braţ.

— Hai, băiete!

Celălalt îşi izbi o palmă pe frunte.

— Ştiu ce-o să-mi mai cumpăr cu banii mei! O fanfară!

— Şi un chioşc, se auzi glasul lui Scarlat din bucătărie. Fără chioşc nu faci nimic!

— Ai dreptate! Un chioşc cu muzică şi fluturi albaştri. Am să-i învăţ să danseze…

— E nebun! şopti înspăimântat Şerbănică Miga.

Ioniţă Dragu i-l arătă din priviri pe Raul Ionescu. Inginerul zâmbea.

— Puţin… Se postase lângă telefon cu arma pe genunchi. În orice caz, nu trebuie să vă fie teamă de el. Cât timp nu-l enervează nimeni, e blând. Adăugă apăsând: Iniţiativele neprevăzute au însă darul să-l scoată din sărite.

— Blând?! se strâmbă Florence. O canalie blândă!

De jos răzbăteau zgomote înfundate. Profesorul Dragu, ameţit, răvăşea inconştient cărţile de pe masă. Obrazul uscat îi tresărea.

— N-am auzit în viaţa mea o poveste ca asta. În fond, ce ţineţi în pivniţă?

Miga se mişcă neliniştit în scaun.

— Pe Dumnezeul meu dacă-mi dau seama!

— Eu cred că am ghicit, interveni Melania Lupu. Dumnealor, sunt convinsă, caută o comoară. Acum sapă ca să ajungă la ea.

Ionescu râse.

— Sunteţi pe aproape. Nebănuit de aproape…

— Fără îndoială. Nu mă înşel niciodată. Aceasta-mi aminteşte de un caz asemănător. Cineva ascunsese o lădiţa cu aur şi pietre scumpe în pivniţa unui castel. O, un castel minunat cu donjoane şi chiar un pont-lèvis. Am văzut poza. Prinţesa scăpătase şi căuta de zor sipetul. Într-o noapte, a avut un vis. Se făcea că…

Florence se răsuci.

— Ia ascultă, unde ai auzit aiureala asta?

— Am citit-o în Fraţii Grimm. Nişte scriitori remarcabili.

Doamna Miga izbucni într-un râs nervos.

— Ce idioată! Basme! Ne povesteşte basme!

Melania Lupu îşi strânse buzele ofensată.

— Detest violenţele de limbaj, Florence. Ce-o să-şi închipuie dumnealui…

— Faceţi abstracţie de mine, zâmbi Ionescu.

— …şi-n afară de asta, ştim cu toţii că în fiecare carte există un sâmbure de adevăr.

Inginerul îşi coborî pleoapele: „În fiecare carte există un sâmbure de adevăr…“ O frază pe care o auzise în nenumărate rânduri. Numai că Mia spunea altfel: „În fiecare legendă…“ Dispunea de o colecţie întreagă de banalităţi, tot felul de învăţăminte serbede, didactice, de un penibil care îţi zgâria epiderma, emise totdeauna pe acelaşi

ton pretenţios de dăscăliţă cu clătinări studiate ale gâtului lung şi încovoiat…

„În viaţă nu fizicul contează! Caracterul…“ „Între un bărbat şi o femeie, prima minciună are însemnătatea ei…“ „Vârsta e un *ce* care nu iartă pe nimeni…“

Odată formulată ipoteza, perora la nesfârşit. Îi plăcea să povestească filme văzute acum zece ani sau să relateze cu amănunte ucigătoare cel mai idiot incident petrecut la serviciu ori în piaţă. Cândva, o întrebase sleit: „Nu-ţi dai seama că nu te ascult?“ Îşi holbase sufocată ochii de hipertiroidiană: „În viaţă e preferabil să ai de-a face cu persoane bine crescute“.

Peste câteva zile o căutase din nou la telefon. De ce? Raul Ionescu ridică din umeri. Îl enerva îngrozitor, atât de îngrozitor, încât la un moment dat îi plăcea. Încerca voluptăţi perverse, vecine râsului isteric. Continua să o însoţească la tot felul de vizite şi spectacole neinteresante, peste tot unde ea îşi etala cu aroganţă gulerele albe bine apretate, rochiile fără haz, cârlionţii răsuciţi cu drotul. Se despărţeau în faţa casei, solemni, pândiţi din spatele obloanelor de un moşneag îmbrăcat în verde. Mia îi întindea degetele reci cu un surâs care oscila între farmec şi înţelepciune: „Uite, a trecut încă o zi. Suntem mulţumiţi de noi? Oare nu puteam realiza mai mult?“

Când o invitase la el acasă, replicase cu naturaleţe: „Nu înainte de a mă numi doamna Ionescu. Consider virginitatea femeii drept garanţia supremă a fericirii în căsnicie“. Inginerul izbucnise în râs: „Eşti chiar atât de sigură că vreau să mă însor?“ „Fireşte! Am toate calităţile pe care le poate pretinde un bărbat cu bun-simţ.“

„Norocul meu că n-am avut bun-simţ“, rânji inginerul.

După trei săptămâni o cunoscuse pe Doina. Doina cu părul decolorat ca o flacără de argint, cu ochii vineţii, cu rochii negre strâmte şi mâneci largi, cu poşetele ei din mărgele şi antilopă unde încăpeau pudriera, batonul de ruj

Burnt Sugar, o sticlă plată de whisky şi fiolele de morfină. Doina…

— Aţi spus ceva?

Şerbănică Miga se ridică greoi. Obrazul de obicei roşu bătea acum în violaceu:

— Aş vrea să beau un pahar cu apă.

— N-am nimic împotrivă cu condiţia să vi-l aducă doamna, zâmbi Ionescu.

Florence îşi strâmbă buzele.

— Ei asta-i! N-o să-mi dai dumneata dispoziţii la mine în casă!

— Mă rog, râse tânărul. Domnule Miga, deocamdată răbdaţi.

Melania Lupu se ridică vioaie.

— Mă duc eu, dacă-mi permiteţi.

În bucătărie zgomotele din pivniţă se auzeau mai limpede. Bătrâna clăti un pahar, îl umplu şi-l aşează pe o tăviţă. Ochii îi străluceau.

Băieţii sunt harnici, şopti. În general, trebuie să recunoşti că nu te-au dezamăgit. Ce mai încolo şi-ncoace, draga mea, dă-mi voie să te felicit. Planul tău se dovedeşte ad-mi-ra-bil! Îţi ţin pumnii pe mai departe.

Se întoarse în sufragerie ducând tăviţa cu amândouă mâinile. Lumina din priviri se stinsese. Ochii semănau din nou cu două albăstrele presate de mult într-un album.

Capitolul IV

O INTERVENŢIE NEPREVĂZUTĂ

Scarlat lăsă lopata şi aprinse o ţigară. Nu-şi mai simţea palmele, cămaşa udă i se lipea de umeri şi şale. Dascălu se răsuci râzând.

— Ai obosit?

— Nu cine ştie cât. Adevărul e că m-am dezobişnuit… Pe vremuri, sunt ani de-atunci, descărcăm un vagon de cartofi fără efort.

Tăcu. În faţa ochilor îi jucau un soare galben ca un măr de aur, o grădină cu portocali şi rododendroni. Hamalâc în port… Schimb de focuri cu sticleţii… Fuga… Noaptea o petrecea într-o grotă răcoroasă. Lucia purta bluze subţiri în care sânii i se zbăteau ca nişte iezi. Mirosea a iarbă şi a sudoare curată. De pe mindirul lor se vedea luna, un imineu delicat spânzurat pe cerul străveziu.

Dascălu izbi cu sete. Pământul uscat avea o culoare gălbuie cu dâre cenuşii.

— Ştii, am impresia că ne antrenăm.

Scarlat îşi ridică ochii. Clipi mărunt.

— Nu înţeleg…

— La ocnă tot chestii din astea faci…

Umerii i se zguduiau de râs. Căruntul îl măsură lung.

— Eşti un om ciudat.

— Bineînţeles. Încetă brusc să râdă: Alţii spun că sunt ţicnit, dar nu-i adevărat. Sunt doar un tip interesant.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse moale Scarlat. Ai stat mult la pârnaie?

— Un an şi zece luni. Până m-am plictisit. Erau tot felul de indivizi pe-acolo care mă dezgustau. Nu făceau de mine…

— Fireşte… Cum ai reuşit să-i fentezi?

— M-a ajutat un prieten. Behăi: A fost grozav. Ca-n filme!

Îşi strâmbase gura emiţând sunete şuierate, sărea dintr-o parte în alta, ducea arma la ochi, gesticula aşa cum fac copiii când recapitulează scene tari. Scarlat strivi ţigara sub talpă şi apucă lopata. Observă în doi peri:

— Ai avut noroc.

— Şi ce noroc! Fără Dincă însă nu făceam nimic… El e cel mai bun prieten al meu. Râse ca de o glumă bună: îmi zice „tembelul“, dar ştiu că n-o gândeşte cu adevărat. Pricepi?

— Bineînţeles.

Lucrară un timp în tăcere. Îşi scoseseră cămăşile. Sudoarea le lustruise torsurile goale, păreau turnaţi în bronz, lumina chioară de mucegai învăluia totul într-un abur umed. Scarlat trăi pentru câteva clipe un sentiment acut de ireal, imaginile se diluau. Dascălu îl atinse cu degetul. Zâmbea cu ochi strălucitori, iar trăsăturile destinse îşi pierduseră linia bruscă.

— Nu-mi place să fiu singur. Vrei să fii prietenul meu cel mai bun?

Căruntul îşi coborî pleoapele şi înfipse adânc lopata în pământ.

* * *

Florence Miga aruncă o privire furişă spre inginer. Ionescu fuma cu ochii pierduţi undeva, printre fleacurile de pe bufet: o fotografie mică înrămată, un crucifix de fildeş, mărgelele albastre pe care le purtase de dimineaţă, ochelarii de lectură ai lui Şerbănică.

„Un bărbat frumos“, gândi şi-i păru brusc rău că nu mai e tânără. Pe vremuri ar fi gustat aventura asta, i-ar fi plăcut să facă o pasiune, neconvenabilă, pentru brigandul cu păr şi ochi negri, să se compromită de dragul lui, să-i scandalizeze pe toţi, pe Şerbănică, pe Ioniţă, pe Melania, pe aceia care o priveau acum de pe pereţi ori nu puteau s-o privească, prizonieri în albumul cu catarame de argint.

— Prea târziu, şopti. Totul vine prea târziu. Mai bine niciodată decât prea târziu.

Şerban Miga tresări.

— Ce-ai spus? Da, e târziu.

— N-am să mai prind autobuzul la întoarcere, scânci Melania Lupu.

Florence interveni răguşită. Glasul venea ca după plâns.

— Iei un taxi! Spectacolul ăsta merită toţi banii.

Melania o măsură curioasă şi doamna Miga încercă să-i distragă atenţia. Se întoarse spre Dragu:

— Tu ce-ai amuţit aşa?

Profesorul se fâstâci. Îşi pipăi buzunarele zâmbind nesigur.

— Am impresia… În sfârşit, n-are nici o importanţă…

— Vorbeşte! Ce e?

— Cred… Cred că am pierdut *porte-feuilles*-ul.

— Extraordinar! exclamă Şerbănică, brusc înviorat. Cum se poate?

Se dădea în vânt după senzaţional, în măsura în care îl putea contempla din spatele perdelelor. Comenta ore întregi cel mai mic fleac, cât de cât ieşit din comun, adora să citească în pat, sub plapumă ascultând urgia de afară, viscol ori furtună, despre catastrofe petrecute la celălalt capăt al lumii sau mai aproape, dar dincolo de gărduleţul din piatră şi fier forjat, dincolo de paharul cu apă de pe noptieră în care ţinea proteza.

— Câţi bani aveai la tine? se interesă Melania Lupu.

— Vrei trei sute…

— Oh! E o sumă importantă.

— Da… Trebuia să-mi scot nişte haine de la croitor.

Doamna Miga ridică din umeri.

— Vezi-ţi de treabă! În viaţa ta n-ai rătăcit un singur ac de gămălie. Cine ştie unde l-ai fi pus şi ai uitat.

— Nu, Florence, replică timid profesorul, de astă dată sunt sigur că l-am pierdut.

— Precis! Poţi să-ţi iei adio! Şerbănică Miga tăie aerul cu palma: L-ai pierdut ori ţi l-a furat cineva. E plin oraşul de bandiţi!

Se întrerupse brusc, roşu la faţă. Ionescu zâmbi.

— Continuaţi, vă rog. N-avem nici o legătură cu povestea asta. Probabil o firmă concurentă…

Florence îşi umezi buzele: „Ce zâmbet are puşlamaua!“ Îl amintea pe Drăghici, avocatul. Se uita la ea cum dansează pe masă şi zâmbea la fel. Era tânără şi nebună, îngrozitor de tânără şi de nebună, inima petrecerilor. Bătea step, avea un costum de spaniolă şi castaniete, îi plăcea să cânte jazz la pian. „Nevastă-mea are gusturi exotice. Ştiţi, sângele italian…“

Se uită la bărbatul său şi mototoli faţa de masă cu un gest crispat: „Hm, idiotul!“ Simţi dintr-o dată nevoia să plângă şi se ridică.

— Unde vă duceţi, doamnă?

— Mă doare capul. Vreau să iau un antinevralgic.

— Stai, draga mea! Melania Lupu scotoci în buzunar şi îi întinse o pastilă albă, învelită în celofan. Un medicament belgian. Ceva extraordinar!

O privi zâmbind cum înghite tableta, ocolindu-i ochii albaştri, de gheaţă.

„E un laxativ, dar n-are importanţă. Trebuie doar s-o împiedici, draga mea, să se îndepărteze de masă. Florence a fost de când o cunoşti violentă, incapabilă să se abţină de la vreo nesăbuinţă. Când îi căşunează ceva nu poţi să i te împotriveşti. Iar privirea ei nu-mi place. Nu-mi place deloc. Fără îndoială pune ceva la cale. Te rog, Melania, fii cu ochii în patru.“

— Ai să vezi, după câteva minute o să te simţi cum nu se poate mai bine.

Miga se uită îngrijorat la nevastă-sa.

— Mi-e teamă să nu fi răcit. Ştii ce greu ţi-ai revenit după gripa de anul trecut. Se adresă celorlalţi: Umblă cu capul gol, iese transpirată pe balcon, nu vrea să pună un chilot mai gros. Vara cel puţin n-are nimic pe dedesubt…

Ioniţă Dragu roşi violent şi întoarse capul. Florence scrâşni:

— Eşti penibil!

— Dar, draga mea… Şerbănică clipea buimac: Nu văd ce te vexează! O ştim cu toţii, ai fost totdeauna o cochetă. Splendid, numai că trebuie să te îngrijeşti. La urma urmelor, un chilot cu picioruş… Spune tu, Ioniţă, găseşti ceva degradant în asta?

— Taci! ţipă doamna Miga apucând o scrumieră de marmură. Taci! Înţelegi să taci?!

Melania Lupu o măsură cu ochi micşoraţi.

„Ce se întâmplă cu Florence?“

Raul Ionescu o examină pe doamna Miga, dus pe gânduri.

„Ce ciudat! Are exact ochii Doinei… Acelaşi albastru de oţel, aceeaşi patimă…“ Îşi scotea rar ochelarii cafenii cu rame grele. Pe stradă lumea întorcea capul după ea. O apariţie stranie, plutind absentă, alunecând ca o nălucă pe lângă ziduri. Trupul îngust, înfăşurat în voaluri, părea de fum. În magazine, în troleibuz, într-o sală de aşteptare oamenii îi vorbeau în şoaptă. Un act reflex de care nu-şi dădeau seama.

„Mă întreb ce ai tu adevărat, Doina, în afară de whisky şi morfină.“

„Destul şi atât. În fond, ce te supără?“

„Totul e construit, artificial, fals. Voaluri, cearcăne, plete de stafie. Un mister calp, gratuit…“

„N-aş fi zis că-ţi displace…“

„Ai dreptate… Poate că ăsta e şarmul tău. Eşti atât de artificială, atât de strident şi agresiv artificială, încât în cele

din urmă devii autentică.“

„Un paradox?“

„Probabil. Hai să bem ceva!“

Doina scosese din poşetă o fiolă de morfină ridicând-o în zare. Avea o mână descărnată, cu degete lungi şi unghii vopsite în verde.

„Nu încerci o chestie din asta?“

„Nu.“

„De ce?“

„N-am impresia că m-ar face mai fericit. E destul să mă uit la tine.“

„Cât poţi fi de burghez…“

„Statutul politic mă lasă rece atât timp cât mă simt bine.“

Şi după aceea, într-o seară… Ah, serile de octombrie ude, fără lumină, când nu aştepţi nimic, nici măcar un telefon, când acele ceasornicului tricotează kilometri de plictiseală, într-o astfel de seară, spărsese prima fiolă. Mai târziu învăţase să şi-o inoculeze singur. Fără vată şi spirt, în WC-uri publice, direct prin stofa pantalonului. Cam peste un an, Doina se căsătorise cu un inginer din Elveţia şi părăsise ţara. Cineva, o cunoştinţă comună, îi arătase o fotografie primită recent din Lausanne. Ionescu izbucnise în râs.

„Nu-i lipsesc decât aripioarele.“

Părea un îngeraş, îmbrăcată în alb, cu o faţă pură, imaterială şi bucle lungi englezeşti, tot de argint, alunecând moale pe gulerul de dantelă.

„Nu-i seamănă deloc.“

Celălalt se grăbea. Băgase fotografia în buzunar ridicând din umeri.

„Probabil se poartă neprihănitele pe-acolo… Mai dă-mi un telefon când ai timp.“

Inginerul îşi trecu degetele peste pleoape. În pivniţă zgomotele încetaseră.

Nucu Scarlat ţinea lopata într-o mână, cu cealaltă se încheia la cămaşă. Obrajii îi erau acoperiţi de o crustă

cărămizie, părul năclăit devenise cenuşiu.

— Cum merge? întrebă Ionescu ridicându-se.

— Greu, dar până la urmă îi dăm de capăt. Aruncă o privire spre bătrâni: Aici?

— Linişte.

— Perfect. Du-te! Peste o oră îl schimb pe cretin.

— Se descurcă?

Scarlat rânji.

— Are antrenament.

— Şi fluturele? I-a simţit adierea?

— O s-o simtă, n-are încotro. Îşi umezi buzele arse: Aş bea ceva tare, dar bănuiesc că ăştia n-au decât ceai de muşeţel.

Melania Lupu se aplecă vioaie şi scoase din poşetă o sticluţă.

— Daţi-mi voie, domnule, să vă ofer puţin rom. L-am cumpărat pentru o baclava pe care aveam de gând s-o prepar mâine.

Căruntul o examină nedumerit. Bătrânica părea încântată, avea ochi lucioşi, nevinovaţi şi surâdea blând.

Luă sticla mulţumind răguşit. Melania se înclină politicoasă.

„Te-ai gândit foarte bine, draga mea. Cine nu ştie că pe bărbaţi îi stimulează o picătură de alcool.“

Scarlat desfundă sticla cu tirbuşonul de la briceag şi luă o înghiţitură lungă. Din pivniţă străbătea monoton zgomotul târnăcopului. Florence Miga îşi prinse tâmplele în mâini apăsându-şi pleoapele. În curând degetele i se umeziră.

Umbrele li se proiectau pe zid. Dascălu îşi alungă şuviţele din ochi şi începu să râdă:

— Parcă am fi patru…

Inginerul îl privi surprins.

— Nu înţeleg… A, da! Dacă eram patru era mai bine. Aici ne trebuia dinamită, nu lopeţi.

— Eu nu mă simt deloc obosit. Atât că mă plictisesc.

— Nu prea am conversaţie, rânji Ionescu.

Cârnul dădu din cap.

— Mă enervează să fac ceasuri întregi acelaşi lucru. E monoton.

— Lasă că scăpăm repede! După ce ajungem la canal, peisajul începe să varieze.

Continuară să sape un timp în tăcere. Inginerul se oprea din când în când şi trăgea o ţigară. O lăsa apoi pe treapta de ciment şi fumul subţire se ridica singur, ca de pe un mosorel. Dascălu îngâna un cântec fără melodie, un lălăit întrerupt ici-colo de cuvinte fără sens: aripi, copaci de aur, pasărea cea crudă.

— Îţi place?

— Ce? întrebă absent Ionescu.

— Poezia.

— N-ai treabă!

— Pot să compun şi alta. Nu mă satur niciodată de poeziile cu fluturi albaştri.

— Am băgat de seamă.

Şi se întrebă din nou ce caută aici, în pivniţa întunecoasă, scociorând pământul alături de un nebun. Dascălu începu din nou să improvizeze versuri, pe urmă o lăsă baltă. Ionescu întoarse capul.

— Ce s-a întâmplat?

— Prima parte e mai grea. Nu-mi iese întotdeauna. Ascultă… Tu ce-ai să faci cu banii?

Raul Ionescu îşi ridică bărbia. Părul scurt îi cădea peste frunte, iar ochii maliţioşi râdeau.

— Am să-mi cumpăr un harem.

Celălalt îl măsură năuc.

— Un harem?! Ce să faci cu el?

— La asta încă nu m-am gândit.

— Hm, eşti un tip ciudat. Eu cel puţin ştiu. Am să clocesc fluturi uriaşi, cu aripile colorate. Adică albastre cu pete roşii.

— O să fie formidabil.

— Bineînţeles. Numai să izbutesc.

— La urma urmelor, unde nu-ţi iese figura mai tragi cu pensula o bulină roşie. Nu se cunoaşte.

Dascălu behăi.

— Ce idei caraghioase ai! Îşi duse degetul la frunte: Eşti cam ţicnit, nu?

— Cred că da, mi se trage din familie.

Figura cârnului se întristă.

— Îmi pare rău… La mine, doar tata a stat la balamuc. Eu am avut noroc, semăn cu mama.

— O femeie de nădejde, presupun.

— Oho! în fiecare dimineaţă se urca într-un salcâm şi dădea din mâini.

— Se credea avion?

Cârnul hohoti.

— Acum îmi dau seama că eşti ţicnit de-a binelea. Făcea mişcare în aer liber. Aşa-i recomandase doctorul.

— Înţeleg…

— Când veneam de la liceu o ajutam să coboare.

— De ce? Nu începeaţi amândoi?

— Ei asta-i! Doar trebuia să stăm la masă.

— Aha! Ai terminat liceul?

— Am şi bacalaureatul. Voiam să mă înscriu la Politehnică.

— Şi?

— Într-o zi, chiar înainte de examen, au venit la mine nişte tipi. M-au rugat să-i ajut într-o chestie, să le deschid o casă de bani. Ţi-am spus că mă pricep! Era aniversarea individului şi se gândiseră să-i facă o surpriză.

— Care individ?

— Pricepi greu, ce mai! Individul care avea cheile, adică proprietarul. Eu mi-am făcut treaba şi am plecat. A doua zi m-a umflat Miliţia.

— Te-au turnat ăia?

— Da. La proces, avocatul spunea că sunt nebun, aşa, de kiki, dar eu n-am fost de acord. Ieşi compromis dintr-o chestie ca asta.

Inginerul oftă. Apucă târnăcopul şi izbi cu nădejde. Simţi o durere surdă în lungul braţelor ca şi cum un obstacol solid i-ar fi întors lovitura. Se lăsă în genunchi. Sudoarea i se prelingea pe lângă tâmple, ochii îl usturau. Dascălu se aplecă.

— Ce-i?

— Dă-mi lampa! Mda... Asta e! Am ajuns la canalul colector.

* * *

Lângă Scarlat, un ceas mic, îngropat într-un cub de email, arăta ora 9. Şi-l consultă instinctiv pe al lui. O diferenţă de câteva minute. Bătrânii rămăseseră în jurul mesei, crispaţi, cu chipuri trase şi livide. Şerbănică Miga adormise cu faţa sprijinită în pumni. Capul alunecase şi obrazul tras într-o parte îi descoperea proteza. Figura dolofană părea că rânjeşte. Semăna cu idolii graşi, de porţelan, aşezaţi turceşte. Aceeaşi expresie de imbecilitate rafinată şi vicleană.

Melania Lupu zâmbea. Zâmbetul se încrucişa cu un altul ascuns în dantelele evantaiului. Nu-l vedea nimeni şi se bucura. Buzele se mişcau mut.

„Va fi a ta, fetiţo! Nu cunosc pe nimeni care să aibă un drept mai mare. Ai luptat pentru ea şi trebuie s-o câştigi. Vei mângâia din nou grumazul acela alb, plin de viaţă.“

Mâinile îi tremurau uşor şi le ascunse la subsuori.

„Eşti nepermis de emoţionată, draga mea, acum când totul depinde numai de lu-ci-di-ta-tea ta. În fond, nu-ţi cer mare lucru. Să te stăpâneşti şi... da, să fii pe fază, cum spun băieţii aceia din pivniţă.“

Luă o bomboană uitându-se pe furiş la doamna Miga. Femeia privea încremenită peretele din faţă. Ioniţă îşi apropie scaunul şoptindu-i cu buzele tremurânde:

— Aş vrea să fac ceva pentru dumneata, Florence. Îmi dau seama prin ce treci…

Melania Lupu înghiţi repede crema de ciocolată. Plescăiala lipicioasă cu gura închisă o împiedica să audă.

„Ah! Devine captivant. Te pomeneşti că Ioniţă s-a hotărât în sfârşit să-şi facă declaraţiile. Aşteaptă de 40 de ani…“

— Trebuie să ştii… Profesorul îşi căuta cuvintele: Orice s-ar întâmpla, sunt aici, alături de dumneata…

Doamna Miga îşi descleştă dinţii:

— Ce să se întâmple? Peste o oră sau trei, ăştia or să plece şi totul va fi ca înainte.

— O spui… N-aş vrea să mă înţelegi greşit, e o impresie, o spui ca şi cum ţi-ar părea rău.

— Probabil că nu te înşeli.

Ioniţă Dragu tresări surprins. O privi câteva clipe şi începu să zâmbească.

— Ţi-a plăcut totdeauna să pari cinică, Florence, dar eu te cunosc, te cunosc bine. Şopti: Ţii minte, atunci când mi-ai permis să te însoţesc până acasă… 1934… 5 mai. Ieşisem împreună de la doamna Stavropol. Pe Jianu, înfloriseră trandafirii. Ai rupt unul roz şi-i sorbeai petalele… La despărţire, mi l-ai înfipt în butonieră… Ştii, Florence… să… sărutarea aceea n-am uitat-o niciodată. A fost lucrul meu cel mai de preţ.

Femeia întrebă gâtuit:

— Crezi că-mi fac bine poveştile astea?

— Iartă-mă… Mi-am închipuit că atunci când… În sfârşit, când nu poţi privi înainte, te desfeţi cu ce ai lăsat în urmă. Mulţi ani am crezut că din cauza lui Şerbănică… Nu, nu i-am vrut răul niciodată. L-am pizmuit doar. Astăzi, dumneata şi cu el… E tot ce mi-a mai rămas. Toată viaţa mea s-a adunat în…

Brusc, ceva negru, viu, le ţâşni de sub picioare, sări peste ei cu un urlet lugubru apoi dispăru sub bufet.

Doamna Miga scoase un ţipăt şi sări în picioare. Scarlat trase piedica revolverului.

— Ce s-a întâmplat?

— Doamne Dumnezeule! bolborosi Melania Lupu. Nu vă speriaţi, e prietenul nostru Mirciulică.

Florence se prăbuşi în scaun cu mâna la inimă. Ioniţă Dragu îşi înghiţi greu saliva.

— Ce caută aici?

Melania îşi strânse jacheta ofensată.

— Am avertizat-o pe Florence că e gutunărit. Nu puteam să-l las singur acasă.

Doamna Miga şuieră:

— Ştiam că eşti cretină, dar ca să vii cu animalul în poşetă şi să te joci de-a stafiile cu el, la asta nu mă mai aşteptam!

— În primul rând, Mirciulică nu e animal! Acolo unde se găseşte loc pentru mine, trebuie să se găsească şi pentru el. În al doilea rând, s-a trezit singur, nu i-am făcut nimic. Oricum, mă insulţi pentru a doua oară şi, crede-mă, nu sunt obişnuită. Poţi să fii sigură că din clipa aceasta eu nu-ţi voi mai adresa un singur cuvânt.

Întoarse capul ascunzându-şi lacrimile. Scarlat îşi pipăi pulsul.

„50… 55… 60… Încă e bine! Unde am picat, domnule! Ala de jos cu fluturii, ăştia…“

În aceeaşi clipă se auzi soneria.

Scarlat se ridică iute. Silueta suplă, abia încovrigată, redevenise arc. Privi încordat spre bătrâni.

— Mai aşteptaţi pe cineva?

Şerbănică Miga se trezi brusc. Întrebă articulând încleiat:

— Cât e ceasul?

Soneria zbârnâia lung, agasant.

— Aşteptaţi pe cineva? repetă căruntul.

Doamna Miga îşi luă mâinile de pe frunte.

— Nu. Du-te tu, Ioniţă, să vezi… Am impresia că sunt înşurubată în scaun.

Profesorul se ridică nesigur, căutând ochii lui Scarlat. Bărbatul părea descumpănit.

— Ce se întâmplă?

În pragul bucătăriei apăruse Raul Ionescu. Era murdar şi transpirat, dar ochii-i străluceau de satisfacţie.

— Sună cineva la uşă, şopti căruntul.

Doamna Miga oftă.

— O greşeală probabil.

Scarlat îşi muşcă buzele.

— Trebuie totuşi să ştim… Domnule Miga, uitaţi-vă dumneavoastră prin vizor, dar nu deschideţi.

Se auzeau bătăi în uşă.

— Un tip nervos, observă inginerul. Nervos şi încăpăţânat.

Bătrânul Miga se întoarse în vârful picioarelor. Avea o expresie buimacă.

— E un bărbat. Cineva pe care nu-l cunosc.

— Foarte bine, conchise Raul Ionescu. Nu deschideţi!

— Când te gândeşti… Melania Lupu mângâia coada motanului cu gesturi delicate. Părea să se adreseze exclusiv lui Mirciulică. Dacă e o persoană perseverentă, poate să ne ţină aşa până dimineaţă. Ce agasant! Cum nu înţelegi, dragul meu? A văzut lumină.

Scarlat îşi muşcă buzele.

— Într-adevăr, şopti, a văzut lumină… Întrebaţi-l ce vrea, dar nu-l lăsaţi să intre.

Îşi luă arma şi se ascunse în nişa ferestrei. Ionescu trecu de partea cealaltă a uşii. Se lipi de un bufet înalt. Melania Lupu ţinea pleoapele coborâte.

„Un mic ghinion, draga mea. De când o vizitezi pe Florence, nimeni nu v-a deranjat la asemenea oră. Te rog, nu-ţi pierde capul! S-ar putea totuşi să nu fie nimic…“

Îşi făcu o cruce cu limba în cerul gurii şi suspină.

Şerbănică Miga trase zăvorul.

Un bărbat tânăr surâdea în prag. Chipul rotund avea o expresie veselă, părul blond cădea moale pe frunte şi la ceafă.

— Greu mai deschideţi, oameni buni! Credeam că aţi plecat de-acasă. Dacă nu vedeam lumină…

— Aşa e, aşa e… Şerbănică Miga îşi umezi buzele: De fapt, pe cine căutaţi?

Îşi agita silueta bondoacă, încercând să taie orice privelişte spre interior. Antreul era minuscul şi doar o arcadă fără uşă îl despărţea de sufragerie.

— Sunt şofer pe getax… Ochii scormoneau peste umărul bătrânului. Am adus aici acum două ore un domn.

Ioniţă Dragu tresări şi ridică brusc gâtul. Semăna cu un cocostârc speriat.

— Da, probabil, se auzi glasul lui Miga. Avem oaspeţi… Hm, puţini de tot.

— Poate vreţi să-l chemaţi. Un domn slab, mai în vârstă. Făcu cu ochiul: A uitat ceva la mine.

Profesorul se răsuci spre Scarlat care înclină capul.

— Pe dumneavoastră vă caut! exclamă încântat şoferul. N-aţi pierdut nimic?

— Portmoneul. Probabil că atunci când am plătit…

— Exact. Noroc că a băgat de seamă clientul următor. Un tip pe care l-am luat de la Armenească. Am vrut să mă întorc imediat, dar după aia am avut o cursă în Drumul Taberei şi alta tocmai în Berceni, pe lângă Spitalul 9.

— Ca să vezi! Nici nu mai speram.

— M-am gândit că e cam târziu dar…

— Ai procedat foarte bine. Aş vrea să-ţi mulţumesc într-un fel pentru amabilitatea dumitale.

Încercă să-i strecoare o hârtie de 25 de lei. Şoferul se feri râzând.

— Lăsaţi! Dacă se poate, aş vrea un pahar cu apă.

Pe masă strălucea încărcătorul uitat de inginerul Ionescu. Sprâncenele i se arcuiră.

Scarlat părăsi ascunzătoarea.

— De ce nu-l poftiţi înăuntru, domnule Dragu? E un tip onest! Merită cu prisosinţă recunoştinţa dumneavoastră.

Capitolul V

TENTATIVĂ DISPERATĂ

Şoferul îşi bălăngănea mâinile privind rătăcit în jur. Bătrânii uitau speriaţi fără să scoată un cuvânt. Melania Lupu clipea ca şi cum o lumină prea puternică i-ar fi supărat ochii.

„Eşti îngrozitor de neatentă, fetiţo! Ar fi trebuit să-ţi dai seama de la început că tânărul acesta poate observa încărcătorul.“

Şoferul îşi umezi buzele:

— Nu pricep…

— Ai priceput, băiete! Ai priceput foarte bine, rânji Raul Ionescu. Acum o să le ţii puţină companie dumnealor. Aşa se întâmplă când eşti prea perspicace.

— Sunt în timpul serviciului, domnule. Maşina a rămas afară… Trebuie să plec!

— Uite care-i chestia, interveni Scarlat. Avea figura posomorâtă, colţul buzelor îi zvâcnea. Ai văzut drăcia asta de pe masă şi nu mai putem să-ţi dăm drumul. Ghinionul dumitale şi al nostru. Probabil eşti gata să-mi dai cuvântul de onoare că o să uiţi toată povestea, dar eu sunt unul din capsomanii ăia care rumegă cinci zile o idee fixă. Şi ideea mea fixă de acum e că trebuie să rămâi aici. În consecinţă, fii cuminte băiatule, fă conversaţie cu dumnealor sau dă-te cu capul de pereţi şi peste două ore eşti liber.

Din bucătărie se auzi un zgomot precipitat de paşi şi după câteva clipe apăru Dascălu. Îl prinse pe Scarlat de mânecă şi ţipă enervat:

— M-aţi luat de tâmpit!? Stau acolo singur de o jumătate de oră. A! Înţeleg! Acum înţeleg!

Părea iritat la culme şi gesticula dezordonat ca o paţachină.

— Mâinile sus! Toată lumea!

Căruntul îl privi fix. Maxilarele îi jucau sub piele.

— Linişteşte-te, dragul meu.

— Gura! Cine-i individul?

— A adus portmoneul domnului Dragu şi l-am poftit înăuntru. Aşa e politicos…

— Te împuşc, ticălosule! Te-am făcut prietenul meu şi te porţi ca un porc! Pe toţi vă împuşc!

Plimbă revolverul de la vinul la celălalt. Scarlat ridică încet mâinile deasupra capului. Pe buzele inginerului zâmbetul îngheţase. Şerbănică Miga se lipise de zid. Nu îndrăznea să clipească.

Brusc, chipul cârnului se lumină. Abandonă arma şi începu să râdă cu sughiţuri:

— V-am tras o sperietură bună, nu-i aşa? Se uită la Scarlat: Spune drept dacă nu te-ai speriat!

— Bineînţeles, m-am speriat grozav.

Respirau precipitat, sudoarea le aluneca pe obraji.

— Ascultă, se interesă încet inginerul Ionescu, înainte n-ai fost cumva gardian la balamuc?

Scarlat îl privi iute şi tânărul amuţi.

— E ora 10:30, domnilor.

Melania Lupu se ridicase ţinând în mână poşeta deschisă din care ieşea capul lui Mirciulică.

— Ei şi?

— Aş vrea, declară senină, să mă duc acasă. A fost o zi obositoare, cred că sunteţi de acord cu mine. M-am gândit…

Scarlat o întrerupse iritat.

— La ce v-aţi gândit?

— De vreme ce domnul şofer este aici, iar maşina se află în strada, alături, m-ar putea conduce pe mine până acasă. După aceea s-ar întoarce…

Ionescu izbucni în râs.

— Şi asta-i întreagă! Ce casă, domnule!

— Senilă, opină Scarlat mârâind.

— Stai jos, Melania, o rugă Şerbănică Miga. Am să-ţi explic eu despre ce e vorba.

Bătrâna alunecă în fotoliu. Începu să plângă.

— Nu pricep ce se întâmplă astă-seară. Toată lumea mă insultă.

Simţi privirea fixă a doamnei Miga şi-şi ascunse obrazul înlăcrimat în batistă.

„N-au înţeles! Un getax abandonat în faţa casei atrage atenţia. Trebuie să le-o sugerezi altfel, draga mea…“

* * *

Se priveau în tăcere. Ochii şoferului poposeau clipe lungi asupra fiecăruia, cântăreau obiectele, masa cu cărţile răvăşite printre farfurioarele murdare de cremă, se întorceau la arma din mâna lui Scarlat. Încerca să se dumirească, să desluşească ceva din toată întâmplarea aceasta neobişnuită, să reconstituie evenimentele la care nu participase.

Melania Lupu îl examina pe furiş prin grila degetelor sprijinite de frunte. Molfăia o bomboană suspinând.

„Inutil te consumi, draga mea. Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu aveai cum să prevezi incidentul. Florence are dreptate. În toată viaţa lui, Ioniţă n-a pierdut nici măcar un ac. Te rog să nu te indispui! Vei fi de zece ori mai atentă, dacă va fi nevoie, chiar de o sută de ori.“

Surprinse privirea şoferului şi-i zâmbi luminos. Părea tânăr tot – până în 25 de ani – şi pe figură i se întipărise o expresie încăpăţânată.

„Asta-i din cauza bărbiei, draga mea. Şi-a repezit-o înainte ca un buldog.“

Îi veni să râdă. Florence Miga îşi ridică sprâncenele: „Melania s-a smintit! A fost ea ce-i drept totdeauna capie, dar acum parcă a luat-o razna rău“.

Bătrâna netezi mecanic faţa de masă şi întâlni mâna profesorului care tresări puternic. Nu-şi putea lua ochii de la Dascălu. Chinuia maimuţica de pluş trăgând-o de urechi şi de coadă. Brusc, se plictisi, îi scoase limba şi veni lângă Scarlat.

— Cine rămâne să-i păzească pe ăştia?

— Eu. Ionescu lărgeşte gaura, vă puneţi măştile şi…

Vorbeau în şoaptă. Dascălu behăi:

— Ce-ar fi să ne tragă clapa?

— Adică?

— Să ajungă la muzeu şi s-o şteargă.

— Nu, nu cred.

— Ai dreptate. Ştii, mi-ar fi plăcut să intrăm împreună.

— Şi mie, dar nu se poate. Inginerul e tânăr, o să reziste mai bine.

Cârnul îl măsură dintr-o parte.

— Da, eşti cam bătrân. Ţi-ar fi greu în canal.

— Destul de greu. Voi doi o să vă descurcaţi de minune, sunt sigur.

— Abia aştept! Rămase pe gânduri. Şi Ionescu e destul de cumsecade.

— Bineînţeles.

— Păcat că-i cam nebun. Ştii ce mi-a spus? Toate neamurile lui stau la ospiciu.

Doamna Miga se aplecă peste masă.

— Sunteţi amabil să-mi daţi o ţigară?

Şoferul înclină capul şi se căută în buzunarele hainei de piele. Scoase pachetul şi i-l întinse. Femeia trase fumul

inhalându-l până în adâncul plămânilor. Bărbatu-său o măsură stupefiat.

— Dar Florence… Ştii că nu-mi place să te văd fumând în societate…

Doamna Miga îi aruncă o privire iute articulând mut câteva cuvinte. Melania Lupu roşi violent şi-şi coborî pleoapele.

Inginerul intră zâmbind.

— Gentlemeni, drumul e liber! Cine merge cu mine?

— Eu. Scarlat stă de caraulă.

— Perfect.

— Ah!

Tresăriră toţi. Omul îşi izbea fruntea şi obrajii cu palmele.

Ionescu îi prinse mâna.

— Ce s-a întâmplat?

— Fluturele! Dascălu jubila, continuând să se pălmuiască. A sosit fluturele meu albastru! I-am simţit aripile.

— Slavă Domnului, oftă Nucu Scarlat. Vezi numai să nu-l omori.

Melania Lupu era atentă, dar nu desluşi nici un cuvânt din şoaptele celor trei. Inginerul şi Scarlat trecură în bucătărie. Dascălu îi asigură că a înţeles, clătinând din cap, şi trase piedica revolverului. Rămas singur se plictisi repede.

— Care din voi ştie o poezie?

Bătrânii se priviră contrariaţi. Cârnul ridică arma plimbând-o de la unul la celălalt.

— Mai repede! Cel mai mult îmi plac poeziile cu fluturaşi. Număr până la trei…

— Poate ne spui dumneata una, îndrăzni profesorul Dragu.

— Ţţţ! La urmă! Se apropie cu arma de şofer: Hai, începe tu! Unu… doi…

Omul scrâşni. Ţinea pumnii încleştaţi pe genunchi. Dascălu începu să se joace ostentativ cu revolverul.

— Cred că aş putea încerca eu, interveni cu un glas de cintezoi Melania Lupu. Dar mi-e teamă că am să vă dezamăgesc.

Florence rămase cu gura căscată.

„Sfântă Fecioară! Am trăit o viaţă alături de ea, ne ştim din primară şi habar n-am avut că-i total smintită, săraca!“

Şerbănică Miga îşi răsuci capul s-o vadă mai bine. Melania Lupu se ridicase într-o poză care, în cărţile ilustrate de acum jumătate de secol, însemna patos şi entuziasm. Ridică o mână repezindu-şi ochii în tavan şi declară pe un ton cotidian:

— Adevărul e că mi-a plăcut întotdeauna să declam. Colonelul se încuia în baie. A fost un bărbat care nu încerca emoţii artistice. Urlă pe neaşteptate: *Câinele soldatului! Rănit în războaie soldatul căzuse/Şi-n puţine zile chinuit muri/Departe de-o mamă care-l crescuse/Şi care-l iubi…*

În prag, năvăliseră Scarlat şi inginerul. Priveau bezmetici spectacolul. Dascălu avea lacrimi în ochi, aplauda să-şi rupă palmele.

— Pot să-ţi spun un singur lucru, şopti inginerul, dacă ştiam că-i aşa diliu, nu luam tramvaiul ăsta!

— Toţi suntem dilii, numai că individul merită şi un premiu. Întoarse capul spre bătrână: Nici cu baba nu mi-e ruşine!

Melania Lupu continua să recite, răcnind din toate puterile. Obrajii palizi i se umflau ca nişte foaie, ochii îi străluceau inspiraţi. Ceilalţi o ascultau cu inima strânsă. Mirciulică încremenise pe un scaun. Coada încovoiată, rigidă, ridica un semn de întrebare negru.

Scarlat se sprijini de marginea aragazului. Îşi şterse fruntea şi oftă.

— Dumnezeule mare! Încep să cred că ne-am avântat în larg cu o barcă găurită.

Ionescu râse. Se uita la cratiţele agăţate în perete. Cărămizii, cu o ştampilă triunghiulară albă: ideal.

— Cel mult echipajul e beat. Totul merge după program. La fix! Chestia cu şoferul nu putea s-o prevadă nimeni.

Căruntul clătină din cap şi aprinse o ţigară. Aruncă chibritul ars în chiuvetă.

— Am emoţii… Canalul poate să se înfunde la un moment dat. Să fii atent… Foarte atent.

— Ce vrei să spui?

— Nu-l lăsa nici o clipă în spatele tău.

— Fii serios!

— Ascultă-mă! Scarlat îi puse mâna pe umăr: Dacă face rău pe nebunul, nu ezita!

— Adică?

— Lichidează-l.

Ionescu râse încetişor.

— Asta bineînţeles după ce deschide drăcia, nu?

Căruntul îl privi ţintă.

Dascălu mirosi ţeava revolverului apoi dădu din mână spre Melania Lupu.

— Poţi să stai jos. Acum aş vrea să aud un cântec.

Inginerul îl bătu pe umăr.

— Hai flăcăule! N-avem timp de program artistic.

— Lasă-mă în pace! Îşi îndreptă pistolul spre Ioniţă Dragu. Începe tu! Ceilalţi vin după aia în cor.

— Dar, domnule, profesorul se bâlbâia, tremurând din toate mădularele, vă rog să mă credeţi…

— Mucles!

— Niciodată în viaţa mea…

Chipul cârnului se schimonosi. Fixă amortizorul, întinse braţul şi apăsă pe trăgaci. Glonţul se înfipse cu un pufăit uşor lângă bombeul profesorului. Ioniţă Dragu sări ars în picioare. Şoferul mototoli spasmodic faţa de masă.

— Ce faceţi?! Nu vă daţi seama? E cri…

Alt proiectil îi şuieră pe lângă ureche retezându-i cuvintele. Scarlat încercă să intervină:

— Lasă-i în pace. Sunt proşti! Nu ştiu nici un cântec.

— Ba da! Ba da! Trebuie să ştie! Vreau să-i aud. Să înceapă ăla urâtu'!

Ioniţă Dragu abia se ţinea pe picioare.

— Ce… să cânt?

— Orice, dar mai repede.

Trase încă o dată. Glonţul perforă mâneca profesorului şi se înfipse într-un tablou cu micşunele. Şerbănică Miga căscă gura să spună ceva, dar se răzgândi.

— Hai, Ioniţă, şopti Melania, vezi că altfel nu se poate. O să te ajutăm şi noi.

Dragu începu să cânte cu privirea în pământ. Avea o voce jalnică, melodia falsă abia se desluşea.

— *Azi am să-ncrestez în grindă, grindă/Jos din cui acum oglindă…*

— Nu! urlă cârnul şi trimise trei gloanţe în oglinda veneţiană agăţată deasupra servantei. Ceva mai vesel!

Oglinda plesni. Trei păianjeni uriaşi înotau în apele ei.

„Dumnezeule! gândi Melania Lupu. Asta aduce nenorocire."

Scarlat interveni din nou:

— Dragul meu, înţelege-mă, întârziem…

— Te aşteaptă fluturele albastru, completă fără zâmbet Ionescu.

— Să aştepte! Vreau să cânte şi să danseze. Urâtul o să cânte şi ăsta grasul – îl indică pe Şerbănică Miga – o să danseze.

Florence sugeră cu glas amplu şi ferm:

— *Când apari seniorita la geam pe înserat/ Curg din plete-ţi petale de crini…*

Ceilalţi scânceau penibil. Vocea Melaniei Lupu tremura nesigură ca un firicel de aţă. Şoferul mormăia nedesluşit. Şerbănică ţopăia lamentabil în contratimp. Lacrimi iuţi îi alunecau pe obrazul dolofan. Ori de câte ori încetinea ritmul, simţea cum gloanţele îi muşcă rama pantofilor.

— Mai repede, mai repede!

Raul Ionescu îşi umezi buzele: „Unde naiba o fi învăţat să tragă aşa de bine cretinul?!“ Îi amintea de precizia circarilor care desenau în cuţite silueta unei femei ţintuite la zid.

Corul continua:

— *Vreau să-mi spui frumoasă Zaraza cine te-a iubit/Câţi au plâns…*

Şerbănică se învârtea epuizat. Plângea de-a binelea şi semăna cu o pasăre beată.

— Mai repede! strigă cârnul aţâţat. Dă şi din mâini, ce naiba!

Bătrânul se lovea de mobile, gata să cadă. Melania Lupu duse mâna la gât.

„Ce-i drept, asta nu ţi-a mai trecut prin minte, draga mea. La orice te-aşteptai, dar să-l vezi pe Şerbănică făcând balet…“ Se uită la Dascălu. „Ce gusturi fistichii poate să aibă, e nemaipomenit!“

Miga abia mai răsufla. Atinse într-o piruetă urechea motanului care sări pe bufet, dând jos un maldăr de farfurii. Dascălu ţâşni de pe scaun urlând.

— A!

Descărcă arma în direcţia cotoiului fără să-l nimerească. Gloanţele se isprăviseră şi cârnul scoase din buzunar alt încărcător.

— Gata! interveni Scarlat, luându-i de umeri. Ne-am distrat destul.

Şerbănică Miga se prăbuşi moale pe lângă perete. Plângea cu faţa ascunsă în palme. Şoferul îi întinse un pahar cu apă. Melania Lupu se aplecă. Şopti sub masă:

— Mirciulică? Hai dragul meu, domnul acela nervos a plecat. Ştii că nu te mint niciodată.

Cotoiul îşi arătă capul mare. Privi circumspect în jur şi-i sări în poală.

Ioniţă Dragu o contempla năuc. Pe neaşteptate, doamna Miga izbucni într-un râs isteric.

* * *

Canalul căsca o gură neagră. Inginerul se aplecă încercând să străpungă întunericul cu lanterna. Mirosea greu, muced, un iz compact din care aveai impresia că ai putea rupe bucăţi. Măsură din ochi diametrul.

— Cam 60 de centimetri, aprecie şi îl trecu un frison.

Avea oroare de spaţiile închise, visa acoperişuri de sticlă, glisante, verande largi deschise spre mare, cu dale lucioase pe care soarele cade greu, rotund, nestânjenit de ziduri, unde florile se caţără în ciorchini enormi.

„Ăsta-i trage cu fluturaşii, eu cu vegetaţia tropicală. E bine…“

Dascălu încerca masca de gaze. Urla înfricoşător cum fac de obicei copiii când se joacă de-a bau-bau.

— Sunt nostim, nu?

— Fără îndoială.

— O să ne amuzăm grozav. Când eram mic, mă târam de-a buşilea prin curte. Îmi închipuiam că sunt indian sau şarpe, după cum aveam chef.

— Perfect. Ai ajuns să-ţi vezi visul cu ochii. Fii atent! Avem de străbătut exact 55 de metri. Pe urmă spargem din nou canalul, săpăm aproximativ 40 de cm şi ajungem în subsolul muzeului. Cel puţin aşa sper. Trebuie să luăm cu noi târnăcopul şi o lopată.

Dascălu se minună.

— Săpăm stând în coate?

— Asta-i piesa! Îl bătu, zâmbind, pe obraz: Ne descurcăm noi, ai să vezi.

— Sunteţi nişte proşti! Dacă-mi spuneaţi, făceam rost de dinamită.

— Şi aruncai în aer un cartier întreg. Las-o baltă! Hai să fumăm o ţigară. N-o să prea avem ocazia după aia.

Îi întinse pachetul. Cârnul îşi încreţise nasul şi i se vedeau incisivii albi şi laţi. Se întoarse spre inginer.

— Ştii ceva? Acolo, sus, dacă voiam puteam să vă omor pe toţi. Sunt un trăgător foarte bun.

— Am observat. Mă întrebam chiar unde te-ai antrenat.

— La club. Îmi place tirul.

Ionescu se uită la sanie. În copilărie avusese una la fel. Purta un paltonaş alb de iepure, cu o căciuliţă roşie şi peste picioare un pled gros. Îl trăgea maică-sa, o femeie înaltă, zveltă, îmbrăcată mereu în culori închise pentru a-şi accentua supleţea. Îl săruta pe obraji şi-i ştergea urmele de ruj. Totdeauna acelaşi ruj, *Michel*, nuanţa cireşei coapte, în batoane lungi email cu aur.

Dascălu îl privi cu coada ochiului.

— Nu mă întrebi de ce nu v-am împuşcat?

— Am ghicit fără să mi-o spui. Ai o inimă bună.

— Ţţţ! Se corectă: Adică şi asta, dar mai e ceva…

— Ce?

— Ştii, nu-i bine să mă obişnuiesc. Omor azi şapte, mâine paişpe… Unde o să ajung? Cu ţigările am păţit la fel.

— Ai dreptate. Unul la câteva zile ajunge.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Îşi puseră măştile de gaze şi se lăsară în genunchi. Inginerul îi dădu lampa făcându-i semn s-o ia înainte. Intră în tubul de ciment şi mâna plecă singură, desenând pe piept o cruce mare.

* * *

Maimuţica de pluş rămăsese pe bufet unde o azvârlise Dascălu. Îşi arăta fundul, iar capul i se proptise într-o farfurioară cu cremă. N-ar fi trebuit decât să întindă mâna ca s-o dea la o parte, dar gestul i se părea inutil, de-o inutilitate care o cutremura. I-o dăruise fiica unei prietene pentru că-i împrumutase o rochie de Revelion. Doamna Miga oftă până în adâncul inimii şi Ioniţă Dragu o privi îngrijorat. Se interesă în şoaptă:

— Ţi-e rău?

Florence nu-i răspunse… Fusese o rochie splendidă din catifea albastră încheiată sus la ceafă într-o agrafă cu strasuri. Purta deasupra un bolero de argint cu un buchet uriaş de pansele şi miozotis. În timpul dansului pierduse florile. Toţi se îngrămădeau să le găsească… 1932… Balul Damelor Române… Nu, nu era frumoasă, unii o găseau chiar urâtă, dar izbutea să galvanizeze oriunde s-ar fi aflat – într-o sală de recepţie ori la un restaurant. Nici o femeie nu se mai vedea. „Îşi închipuiau că asta e din cauza vioiciunii mele. Nu, a fost cu totul altceva. Lumina, spunea bunica. Noi două avem lumină. Nu şi biata maică-ta! Cu aşa ceva te naşti, nu se deprinde nicăieri, preţuieşte mai mult decât orice: castele, geniu de gospodină, ori frumuseţea Polei Negri. Ar putea să ne lipsească o mână şi lumea lot va roi în jurul nostru. Ai să mă înţelegi mai târziu…“

Se uită surprinsă în jur. Şerbănică nu-şi ridica privirea din covor. Lacrimile i se uscaseră lăsând dâre mate, lipicioase. „Un laş! Un laş de când îl ştiu…“ În ochii albaştri i se aprinse o văpaie.

Gândul ţâşni pe neaşteptate de undeva din străfunduri. În faţa ochilor îi juca faţa inginerului: „Aş vrea să nu i se întâmple nimic băiatului acela“.

Îşi făcu treabă lângă bufet şi atinse superstiţioasă crucifixul.

„Ce se întâmplă cu Florence! Vreau să ştiu ce se în-tâm-plă cu Florence!“

Melania Lupu o examina printre gene având aerul că-şi consultă unghiile: „Doar n-ai de gând să susţii, draga mea, că s-a îndrăgostit de domnul Ionescu! O idee ridicolă la vârsta ei. Şi totuşi îl privea… cum să-ţi spun… Da, cred că am găsit, îl privea cu tem-pe-ra-ment. Evident, acest gen de probleme pe tine nu te-au preocupat niciodată, o adevărată doamnă ignoră aspectele vulgare, ţi-e teamă doar să nu facă prostii. Cine ştie ce i-ar putea trece prin gând…“

— Aş bea… Ioniţă Dragu zâmbea nesigur, dacă nu te superi Florence, aş bea un ceai. Nu mă simt deloc bine.

Doamna Miga se ridică oftând.

— Sigur că da… Mai vrea cineva?

Şoferul o măsură câteva secunde, apoi înclină capul.

Şerbănică suflă.

— Şi eu. Cu lămâie.

— Tu nu bei, Melania?

Bătrâna întoarse ostentativ capul şi Scarlat zâmbi. O fetiţă de zece ani supărată n-ar fi avut altă expresie. Florence se enervă:

— Nu fă pe proasta, Melania! Bei sau nu?

Bătrâna luă între palme capul motanului.

— Tu mă cunoşti, Mirciulică! O persoană nepoliticoasă nu are dreptul să mai aştepte nimic de la mine. Şi sunt de părere că în împrejurări grele trebuie să fim şi mai amabili. Acesta este modul meu de a vedea lucrurile.

Doamna Miga ridică din umeri şi se îndreptă spre bucătărie. Nucu Scarlat o opri cu un gest.

— Ceaiul îl preparaţi aici, doamnă!

— Adică ce-i în capul dumitale? Cum am să car aragazul în sufragerie?

— Modalitatea vă priveşte.

— Florence! glasul lui Şerbănică era răguşit, ai putea folosi fierbătorul electric. Îl găseşti în sertar…

Căruntul îşi privi ceasul.

— Vă dau două minute ca să vă întoarceţi cu tot ce vă trebuie: apă, zahăr şi celelalte.

Un zâmbet rău strâmbă trăsăturile doamnei Miga.

— Vă e frică, nu glumă!

— Exact, rânji Scarlat. Sunteţi satisfăcută?

— Eu am provocat incidentul, interveni timid profesorul. Îmi pare rău, pot renunţa.

Melania Lupu declară senină:

— Noi doi o să ne mulţumim cu câte o bomboană, nu-i aşa, Mirciulică? Bineînţeles după ce vom oferi la toată

lumea.

Se servi doar Şerbănică. Apucă lacom două fondante şi le băgă în gură mestecând repede cu ochii spre bucătărie. Cotoiul mirosi bomboana şi miorlăi întorcându-şi capul.

— Cât pot fi de zăpăcită! Am uitat de mâncarea ta.

Întinse o pungă de plastic pe covor şi aşeză deasupra feliile umede de parizer. Mirciulică se năpusti ca un smintit, dar bătrâna îl dădu la o parte delicat.

— Fii civilizat, dragul meu. Aşteaptă să-l curăţ întâi… Îi zâmbi luminos profesorului: Îmi pare bine că i-a revenit apetitul. Nu-ţi închipui ce îngrijorată am fost azi-dimineaţă! Strănuta îngrozitor şi n-a acceptat să înghită nimic în afară de un rom fierbinte. Ştii, un grog. Când era răcit, colonelul se trata la fel. Adevărul e că toţi bărbaţii seamănă între ei.

Şoferul o privea deschis, în faţă, fără să-şi ascundă stupoarea. În pragul bucătăriei, Nucu Scarlat surâdea.

— Daţi-vă la o parte!

Doamna Miga ducea o tavă enormă. Profesorul se învârtea în jurul ei.

— Mă descurc singură, Ioniţă. Mă ajuţi mai mult dacă stai la locul tău.

Mută o vază de pe bufet şi băgă fierbătorul în priză. Şoferul îi urmărea crispat mâinile. Florence puse zahăr în ceşti, pregăti la îndemână linguriţele şi strecurătoarea. Părea foarte calmă, poate puţin morocănoasă şi obosită. Feliuţele subţiri de lămâie pluteau ca nişte rozete gălbui în cănile mari, umplute până aproape de buză. O aromă dulce-acrişoară le ajunse la nări.

Melania Lupu nu-şi desprindea privirea de pe chipul şoferului. Ochii tânărului aprindeau vâlvătăi. Se simţi dintr-o dată neliniştită ca şi cum ar fi recepţionat de undeva, din necunoscut, un semnal de alarmă. Degetele i se frânseră în blana motanului.

„Fii atentă, draga mea! Nu-mi place deloc cum arată băiatul ăsta, aşa cum în general nu-mi place povestea cu ceaiul. Domnul Scarlat n-ar fi trebuit să accepte niciodată.“

Florence împărţi ceştile. Se adresă fără chef căruntului:

— Dumneata nu vrei?

Nucu Scarlat clătină din cap:

— Mă mulţumesc cu romul.

Şoferul duse ceaşca la gură încercând să-şi stăpânească tremurul mâinilor. Îşi simţea spinarea vibrând ca un arc. Cana fierbinte îi ardea degetele.

„Acum! E singura şansă… Când vor veni ceilalţi va fi prea târziu.“

Ţâşni pe neaşteptate în picioare azvârlind ceaiul clocotit în obrazul căruntului. Nucu Scarlat scoase un urlet îngrozitor. Se chirci apăsând automat pe trăgaci. Proiectilele se înfipseră în piciorul mesei.

Şerbănică Miga alunecă pe lângă zid. Privea îngrozit fără să scoată un sunet. Şoferul se năpusti spre uşă. Gloanţele îi vâjâiau pe lângă trup fără să-l nimerească. Scarlat, pe jumătate orb, trăgea în neştire. Melania Lupu îşi reprimă strigătul în capul pieptului.

„Trebuie să-l opreşti! Cu orice preţ! Totul e în mâinile tale. Nu uita, uşa se deschide spre interior.“

Ioniţă Dragu se lipise de scrin cu braţele desfăcute. Părea crucificat. Bărbia lungă, moale, i se umpluse de salivă. Doamna Miga căzuse lângă el, în genunchi. Fără să-şi dea seama, îşi înfipse degetele în piciorul profesorului. Stofa veche pârâi şi unghiile lungi lăsară dâre însângerate.

Melania Lupu duse mâna la inimă, dându-şi drumul să alunece. Rămase înţepenită jos, în faţa uşii.

Şoferul urlă răguşit:

— La o parte! Dă-te la o parte!!

Apucă bătrâna de umeri încercând s-o tragă. Scarlat gemu. Silueta tulbure a tânărului îşi pierdea tot mai mult conturul. În ochiul valid i se aprinse o flacără dementială: „Trebuie să-l nimeresc!“

— Ajutaţi-mă!! răcni şoferul.

Glonţul i se înfipse în braţ. Nu simţi durerea. Căruntul trase încă o dată, în plin. Tânărul tresări parcă electrocutat.

Se încordă apoi se îndoi pe spate, mult, ca o nuia, ca şi cum n-ar fi avut coloană vertebrală şi se prăbuşi peste Melania Lupu.

Capitolul VI

STUPEFACŢIE

Sudoarea îi curgea şiroaie sub mască. Obrazul îl mânca şi îi era sete. Raul Ionescu încleştă dinţii continuând să se mişte mecanic. Din când în când, atingea gleznele cârnului care se întorcea clătinând capul. Degetele îi intrau într-o mâzgă lipicioasă în care avea impresia că mişună animale mici, scârboase, cu pielea umedă.

Simţi dintr-o dată nevoia să vomite şi îşi muşcă buzele. În faţa lui, Dascălu înainta cu mişcări moi, ondulate, ca un şarpe uriaş.

* * *

Şoferul căzuse într-o rână, cu chipul ascuns în rochia Melaniei Lupu. Pe vindiacul de piele, sângele strălucea fluid. Între degete îi rămăseseră fire albe smulse din capul bătrânei.

Şerbănică Miga, ghemuit în colţul odăii, privea consternat. Ţinea gura deschisă, încercând să respire fără zgomot. Nevastă-sa, palidă, cu expresia rătăcită, prinse mâna profesorului. Degetele îngheţate rămaseră rigide şi femeia se ridică greu sprijinindu-se de zid.

— Nici o mişcare! ţipă Nucu Scarlat aruncându-i o privire sălbatică.

Semăna cu o fiară rănită. Obrazul desfigurat arăta oribil, iar peste unul din ochi pleoapa cădea vânătă şi umflată. Ţinea arma în mâna stângă, cealaltă, opărită, atârna inertă pe lângă coapsă.

Florence Miga îşi muşcă buzele gata să plângă. Se simţea la capătul puterilor. Arătă cu bărbia spre Melania Lupu.

— Trebuie s-o scoatem de-acolo. Poate că…

Nucu Scarlat rosti încet, apăsat:

— Care se apropie de uşă îl curăţ!

Melania Lupu ţinea ochii închişi. O mască rigidă, fără sânge: „Cred că de astă dată domnul Scarlat exagerează puţin. N-ai încotro însă, draga mea, trebuie să rezişti până la capăt. În nici un caz n-ai voie să-ţi revii singură. Ei trebuie să te compătimească, să fie îngrijoraţi pentru tine. Asta le va alunga orice urmă de bănuială. Ştiu, îţi pare rău de bietul băiat, dar n-aveai încotro. Fii convinsă de lucrul acesta, Melania. Dacă-l lăsai să plece, în cinci minute Miliţia era aici. Încearcă să nu clipeşti. E foarte greu, dar te rog din suflet să te străduieşti. Niciodată nu ţi-ar fi trecut prin minte că un bărbat poate cântări atât…“

Căruntul îşi sprijini mâna de genunchi. Tremura prea tare şi-i era teamă că ar putea scăpa pistolul. Durerea îi sfârteca măruntaiele. „Numai de-aş rezista! Proştii ăştia sunt prea fricoşi. În câteva secunde, m-ar putea dezarma fără eforturi… În general, orice e posibil… Oare cât am să mai rezist? Abia văd… Mă doare! Parcă tot obrazul mi-a luat foc… Bătrâna, da… Nu trebuie să moară… Ostatici…“

Se uită la doamna Miga.

— Scoateţi-o de-acolo!

— N-am să reuşesc singură.

Avea o voce zgrunţuroasă pe care nu şi-o recunoscu.

— Încearcă!

— Aş putea s-o ajut eu, îndrăzni Ioniţă Dragu, făcând un pas înainte.

— Stai pe loc! Trag! Trag!

Şerbănică Miga se chirci închizând ochii. Aşteptă câteva secunde să pornească glonţul, apoi ridică încet pleoapele. Nevastă-sa apucase de un braţ cadavrul şoferului încercând să-l mişte. Plângea fără să se mai stăpânească, boţindu-şi chipul mic. Trăgea când de umeri, când de centură, prăvălită peste trupul cald încă. Profesorul încerca să nu privească dincolo de încălţămintea şoferului, nişte ghete de antilopă cenuşii cu crepul tocit la călcâie.

— Melania! hohoti Florence. Melania, mă auzi?

Bătu uşurel obrajii reci şi palizi. Bătrâna ţeapănă părea că nu respiră. Doamna Miga îşi ridică faţa răvăşită. Ţipă disperată:

— Ce să fac? Învăţaţi-mă ce să fac!!

— Apă rece! bâlbâi Scarlat schimonosit de durere. Toată cana!

„Dumnezeule! se sperie Melania Lupu. Asta mi-ar mai lipsi, să răcesc.“

Motanul îi dădea târcoale gâdilând-o cu mustăţile lungi.

— Am nişte eter, spuse Florence. Aici, în bufet…

Scotoci în raft răsturnând toate mărunţişurile. Săltă capul bătrânei plimbându-i în jurul nărilor flaconul, apoi îi fricţionă tâmplele. Odaia se umpluse de o aromă pătrunzătoare şi iute. Într-un târziu, pleoapele Melaniei Lupu fluturară uşor. Deschise ochii privind înceţoşat. Florence izbucni din nou în plâns.

— Draga mea… Credeam… Cum te simţi?

Pe buzele Melaniei Lupu tremură un surâs.

„De fapt ar fi trebuit să rezişti mai mult. Mustăţile lui Mirciulică te-au împiedicat.“

Lăsă să-i alunece câteva lacrimi şi întrebă stins:

— Ce s-a întâmplat?

* * *

Inginerul ţinea lampa cu cotul sprijinit în genunchi. Trupul cârnului se zvârcolea mânuind bezmetic târnăcopul. Îşi simţi urechile vâjâind şi se opri în panică.

„Fluturii mei albaştri… Sunt mulţi, minunaţi… N-au aer… Trebuie…“

Apucă brusc masca şi trase de ea încercând să-şi elibereze bărbia… Ionescu îi prinse braţul.

„Ce vrea să facă?! E nebun!“

Celălalt se zbătea, lovea cu furie încercând să-l doboare. Degetele inginerului îi căutau gâtul. Cârnul îl izbi în piept.

„Fluturii mei n-au aer. Masca îi ucide.“

Ionescu îşi muşcă buzele. Aveau un gust sărat. Spatele şi genunchii răniţi îi sângerau.

„O să murim aici şi nici dracu’ n-o să ne găsească! Un sicriu rotund de ciment. Peste ani de zile, demolând… Două schelete cu două măşti…“

* * *

Mâna îi tremura îngrozitor. Căruntul ridică încet, pe furiş, degetul de pe trăgaci. Ţinea capul pe spate. Pânza de pe ochiul rănit devenise opacă.

„Probabil n-am fost niciodată atât de aproape de moarte… Şoferul… Un tip curajos, totuşi… Păcat!“

Nu simţea nici un fel de ciudă, de fapt nu simţea nimic în afară de durere şi o oboseală grea, fierbinte care i se scurgea treptat în mădulare. „Dacă nu se întorc într-o jumătate de oră am pierdut partida…“

Florence Miga fricţiona mâinile Melaniei. Bătrâna, mai şubredă ca niciodată, stătea inertă. Semăna cu o flacără care abia mai pâlpâie. Obrajii uzi păreau străvezii. Lacrimile cădeau pe blana motanului care se scutura ciulindu-şi urechile.

Ioniţă Dragu, galben la faţă, îşi dădu drumul pe un scaun. Şopti trecându-şi dosul palmei peste faţă:

— Florence, n-ai puţină valeriană? Nu ştiu… Femeia se întoarse fulgerător.

— A, nu! Te rog, nu! Mi-ajunge! Doar grija ta n-o mai aveam.

— Iartă-mă, Florence… Încercă să zâmbească: E soarta ta. Soarta oamenilor tari. Să aibă grijă de ceilalţi, de neputincioşi. Ai fost totdeauna foarte puternică…

Melania Lupu îşi înghiţi surâsul.

„Ce ciudat e Ioniţă! Face declaraţii atât de îndrăzneţe! Între patru ochi, fii convinsă, n-a avut vreodată destul curaj să se exprime, iar acum… Hotărât, trăieşte o noapte cap-ti-van-tă, draga mea! Florence mă enervează cu masajul ei… De fapt, niciodată nu ţi-a plăcut să te atingă cineva. Nu-i igienic. Chiar şi nopţile cu colonelul erau penibile, deşi l-ai iubit din adâncul sufletului tău. După moartea lui credeam că n-ai să-ţi mai revii. Hm, mi-ar plăcea să-l întâlneşti pe stradă aşa, pe neaşteptate. Ar fi cât se poate de amuzant!“

Îşi chirci degetele retrăgându-le din mâna doamnei Miga. Rosti greu:

— Nu te mai ocupa de mine, Florence, poate că Ioniţă sau Şerbănică au nevoie de ceva…

— Te simţi mai bine?

— Da, mulţumesc. Arătă spre şofer: Bietul băiat! De ce a murit?

Hohote de plâns îi zguduiră trupul plăpând.

— Lasă, interveni Ioniţă. Îţi face rău.

Melania îşi scutură buclele albe.

— Atât de tânăr! N-a avut nimic de la viaţă. E îngrozitor de nedrept…

Lacrimile-i curgeau şiroaie. Umerii mici tresăreau convulsiv. Doamna Miga o mângâia disperată pe cap.

— Te rog, draga mea, linişteşte-te. Te implor! Nu putem face nimic. Hai, fetiţo, fii cuminte!

Şerbănică îi aruncă din colţul lui o privire duşmănoasă: „De mine nici nu-i pasă! Nu s-a uitat o singură dată să vadă ce fac. Toată viaţa a fost la fel. Eu n-am contat. Au interesat-

o doar cârpele, ghitara ei, sindrofiile. M-a lăsat cu 37,5 temperatură şi-a plecat la o partidă de rummy. N-am uitat asta niciodată! Şi chestia cu Polizu! Se sărutau în faţa uşii. A trebuit să mă plimb un ceas ca să nu dau peste ei. Am evitat scandalul, divorţul… Nu, cu prostul de Ioniţă nu s-a culcat… Ar fi trebuit să mă însor cu o femeie ca Melania. Blândă, supusă, destul de prostuţă… Lupu a avut noroc.“

Se uită pe furiş spre Scarlat şi se ghemui şi mai mult aducându-şi genunchii la bărbie: „Aici nu mă nimereşte“.

Încercă dintr-o dată o senzaţie ciudată de eliberare, de parcă s-ar fi aflat singur în vila cu zorele, departe, pentru totdeauna departe…

* * *

Îşi repezi genunchiul în stomacul cârnului. Dascălu icni şi căzu moale pe spate. Inginerul îi fixă masca sub bărbie, apoi îl târî eliberând locul. Rămase câteva clipe gâfâind. Sudoarea sau poate lacrimile îl orbeau. Apucă târnăcopul şi izbi cu sete.

„Trebuie să termin înainte ca idiotul să-şi revină.“

* * *

— Dă-i un calmant, şopti profesorul. Mi-e teamă de-o sincopă.

Doamna Miga îşi înfipse disperată mâinile în păr.

— Nu ştiu ce să mai fac! Totdeauna a fost sensibilă… Când ordonanţa le tăia o găină, se închidea în dormitor toată ziua. Ronţăia şocolată şi plângea. Dacă nu insistam la telefon, n-ar fi venit. E vina mea…

Melania Lupu prăbuşită în fotoliu privea printre gene. Nările palide, lipite, păreau de ceară. Semăna cu o moartă.

* * *

O bucată de ciment se desprinse brusc şi căzu în partea cealaltă. Inginerul îşi vârî braţul până la subsuoară, apoi se lăsă pe spate şi începu să lovească cu picioarele lărgind spărtura. Apucă umerii cârnului. Trupul ţeapăn era greu, îi aluneca din mână**.** Trecu dincolo trăgând din toate puterile. Dascălu căzu ca o bucată de lemn pe pardoseala rece.

Raul Ionescu astupă spărtura cu spatele şi îşi scoase masca respirând până în adâncul plămânilor. Eliberă şi figura cârnului. Încercă să-şi aprindă o ţigară, dar chibritele i se frângeau între degete. „Credeam că n-o să ajung niciodată… N-aş lua-o de la capăt pentru nimic în lume.“

Dascălu deschise ochii zâmbind.

— Unde suntem?

— În pivniţa muzeului.

— Cred că am tras un pui de somn.

— Da, erai foarte obosit. Trebuia să te odihneşti.

— Ce drăguţ din partea ta! Ai lucrat singur.

— Ia o ţigară.

Cârnul se aşează turceşte.

— Am avut şi un vis. Parcă ne băteam… O bătaie grozavă! Tu voiai să-mi ucizi fluturii, îi sufocai… Ce idee caraghioasă, nu?

— Foarte caraghioasă. Ai grijă! Aprinzi la filtru.

— Când mă trezesc, sunt totdeauna cam zăpăcit. Acum ce mai avem de făcut?

— Intrăm în muzeu şi ne luăm marfa.

— Exact, uitasem. Ştii ceva? Noi n-ar trebui să ne despărţim niciodată. Adică tu, eu şi căruntul. Suntem o echipă formidabilă.

— Ai dreptate.

— Tu îţi cumperi haremul şi eu mă ocup de fluturi. El ce are de gând să facă din banii lui?

— Să-şi cumpere o insulă.

— O insulă?! Ce naiba are nevoie de o insulă?

— Poate că vrea să alfabetizeze sălbaticii. Nu ştiu ce-i în capul lui.

— El e şi mai nebun decât tine, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Eu mi-am dat seama…

Amuţi brusc. Îl privea cu ochi mari, pipăindu-şi atent figura.

— E aici! Uite-l! Îl simt! Îl vezi şi tu, nu? Mişcă aripile.

Inginerul se crispă. Scăpă ţigara, cutremurându-se de scârbă.

Pe obrazul murdar al cârnului urca încet un păianjen.

* * *

Se auzeau doar tic-tac-ul pendulei şi sforăitul bătrânului. Aţipise răpus de emoţii şi oboseală. Melania Lupu îşi netezi părul pe frunte apoi degetele alunecară în jos, de-a lungul gâtului.

„La ora asta Şerbănică doarme, de obicei, dus. Ştiu cum se întâmplă! El moţăie cu gazeta în mână în timp ce Florence se unge cu untdelemn pe faţă. Toate demachiantele i se par falsificate. În felul acesta, poţi să-ţi dai seama, draga mea, dormitorul lor miroase totdeauna a salată. Când lui îi cad ochelarii pe covor, Florence oftează şi bombăne ceva prea puţin măgulitor. Mă întreb de unde cunoaşte atâtea cuvinte vulgare. Tatăl ei a fost un domn foarte bine. În fiecare zi juca biliard şi bea trei sticle de *chablis.* Pretindea că-i stimulează digestia…“

— Un pahar cu apă, mormăi Scarlat. Nu, nu vreau proaspătă. Asta de pe masă.

Doamna Miga ridică din umeri.

— Cum doreşti.

Melania îşi strânse gulerul rochiei. Peste ochii palizi trecu o umbră de îngrijorare.

„În realitate, omul acesta suferă în-gro-zi-tor şi nu-mi dau seama cum l-aş putea ajuta. Abia ţine arma în mână. Ceilalţi cred că au pătruns în muzeu. E doar trecut de miezul nopţii.“

Suspină încet. Ioniţă Dragu o întrebă îngrijorat:

— Ai nevoie de ceva?

Bătrâna îi mulţumi cu un surâs obosit. Profesorul îşi strecură mâna sub haină.

„Poate că ar fi fost bine să iau puţină valeriană. N-am stat niciodată grozav cu inima. Nici Florence nu se simte bine. Bravează doar ca întotdeauna. Cum aş putea-o ajuta? E îngrozitor când te gândeşti, dar în 40 de ani n-a avut de la mine decât flori şi bomboane şi câte un mărţişor ieftin. Nici un gest, nici o mână întinsă, nici o extravaganţă. Nimic! Mi-amintesc de Şerbănescu… Un elev înalt, drăguţ, cu păr buclat şi ochi verzi. Îl cunoşteam bine, eram diriginte la clasa a VIII-a… Sabău, Sararu, Schreiber, Şerbănescu… Ultimul pe pagină. Făcuse pasiune pentru o demimondenă. A spart prăvălia lui Roll ca să-i fure nişte cercei cu perle. Un scandal enorm! Tot oraşul discuta numai despre asta. Băiatul a fost eliminat… Singură, Florence îi lua apărarea prin toate saloanele: «A furat pentru femeia iubită!». Îi plăcuse… L-am întâlnit acum câţiva ani. De fapt el m-a recunoscut. E geolog şi are trei copii… Ce-aş putea face pentru Florence?“

Doamna Miga sorbi încă o înghiţitură de cafea rece. Panglica îi alunecase pe ureche. Căpătase aerul acela şui, specific bătrânilor pe care-l dau neglijenţele vestimentare.

„Mă enervează îngrozitor Ioniţă! Se uită la mine ca un imbecil şi face pe el de frică. Parcă mie îmi arde de ocheade.“

Şerbănică Miga nu dormea. Ţinea ochii închişi morfolind între degete un capăt de aţă.

„Nu-mi dau seama deloc ce intenţionează oamenii ăştia. De ce îi interesează pivniţa noastră? Te pomeneşti că vor să arunce casa în aer! Florence e inconştientă ca de obicei, doar gura e de ea. Neamul Perieţienilor… Papa mă avertizase, dar mie îmi plăcea cum zdrăngăne la ghitară şi cum dansează tangou apaş. Pun pariu pe oricât că mâine ne trezim cu Securitatea pe cap. Ăştia află tot… N-or să creadă un cuvânt din povestea noastră. Complicitate – iată concluzia. Oare la cine să apelez?“

Telefonul sună şi Miga tresări. Întrebă buimac:

— Cine să fie la ora asta?

Florence întinse mâna. Scarlat o opri cu un gest. Ezită câteva clipe, apoi mârâi:

— Nu dumneavoastră! Să răspundă bătrâna cu motanul.

Melania Lupu îşi strâmbă buzele ofensată şi ridică receptorul.

* * *

— Şmecherii ăştia au avut bani, nu glumă!

Dascălu se zgâia încântat la panourile albe cu ornamentaţii de aur care îmbrăcau pereţii. Fără să-şi dea seama, devenise sfios, încerca să nu atingă obiectele. Puse degetul pe un fotoliu Ludovic al XIV-lea îmbrăcat într-o tapiserie gobelin. Maimuţe delicate, brodate în nuanţe de brun şi ocru, îşi făceau de cap într-un decor paradisiac.

— Stăteau pe ăsta?

— Aşa-mi închipui.

— Ce de maimuţe! Şi pe scaune, şi pe covor… Să stai pe maimuţe! Erau ţicniţi, nu?

Inginerul zâmbi.

— E o copie excepţională. Originalul se află la Versailles. *Salonul maimuţelor*. Haidem!

Pătrunseră într-un hol rotund, pardosit cu marmură. O scară splendidă ducea la etajul superior. Treptele se

deschideau într-o spirală îndrăzneaţă, amintind graţia sinuoasă a fustelor spaniole surprinse în mijlocul unei piruete. Raul Ionescu clătină din cap admirativ.

— Fantastic! Şi de-afară nu dădeai doi bani…

— Unde-i tipa cu evantaiul?

— Sus.

— Eşti sigur?

— Ştiu planul pe dinafară.

— De-aici nu luăm nimic?

Inginerul rânji.

— Dacă ţii să iei un scaun amintire, n-am nimic împotrivă. Ai răbdare! Galeria de tablouri o să ţi să pară mai interesantă.

Scara luminată slab de becul de serviciu era plină de umbre. Într-o nişă ovală, pândea o siluetă. Se desluşeau limpede umerii masivi. Cârnul se opri brusc. Ridică arma şi trase.

* * *

Melania Lupu răspunse timidă:

— Alo?

Scarlat, gata să apese pe trăgaci, o privea fix. Arăta ciudat şi hidos în acelaşi timp. Capul părea construit din două jumătăţi străine: una monstruoasă, de căpcăun, cealaltă, normală. Ochiul bolnav lăcrima.

Vocea – „un bărbat tânăr“ îşi zise Melania Lupu – se interesă:

— Casa Crâşmaru?

— Da, răspunse bătrâna fără să clipească. Familia Miga.

— Oh, iertaţi-mă, am greşit numărul.

Legătura se întrerupse. Melania îşi lipi mai tare receptorul de ureche. Tonul ţârâia neîntrerupt. Se uită la Scarlat continuând să vorbească în microfon:

— Bineînţeles, duduie, am să-i comunic negreşit. Bună seara.

Închise.

— Cine a fost? întrebă căruntul.

— O domnişoară. Doamne, ce voci aspre au fetele de azi!

— Ce-a vrut?

— N-am înţeles prea bine, dar poate că dumneavoastră ştiţi despre ce este vorba. Spunea de un getax oprit în faţa vilei, care trebuie parcat în altă parte şi asta cât mai repede.

Ioniţă Dragu dădu din cap.

— E maşina şoferului. Normal, un taximetru abandonat atrage atenţia.

Melania Lupu îşi ţuguie buzele.

— Despre asta nu mi-a pomenit nimic. Vreau să spun, nu mi-a comunicat motivul.

Scarlat o privi lung, fără s-o vadă: „Cum naiba, nu ne-am gândit? O gafă idioată… Până nu se întorc ceilalţi nu pot face nimic. Necunoscuta e deci pe aproape. Asta nu-i rău…“

Melania Lupu învârtea inelul subţire de pe deget.

„Toate merg anapoda pentru că băieţii ăştia sunt nişte zăpăciţi. Trebuiau să-şi dea singuri seama ce înseamnă un taxi lăsat în voia sorţii. Ai avut un noroc extraordinar, draga mea, cu telefonul.“

Tuşi artistic zgâlţâindu-şi umerii. Florence îi aruncă o privire îngrijorată:

„S-a şubrezit îngrozitor Melania! Uite aşa ne ducem, pe rând…“

* * *

Glonţul ricoşă şi se înfipse cu un vâjâit scurt în perete. Inginerul îl apucă de braţ.

— Ai căpiat? Aici ţi-ai găsit să te distrezi? E o armură!

Cârnul se bosumflă.

— N-aveam de unde să ştiu.

— Întreabă!

— Ei bravo! În chestii din astea trebuie să te grăbeşti. Cum zice un prieten de-al meu: Cel mai bun e ăla care trage primul.

— Tipul e cumva în oastea lui Lucky Luciano?

— Nu, e civil. Vinde limonadă pe stadion.

Palierul lung avea şase uşi. Inginerul o indică pe ultima.

— Pe acolo se intră în galerie. Aşteaptă să aiuresc sistemul de alarmă.

Pipăi unul din lambriuri. Apăsă marginile şi placa alunecă în jos ca un penar, descoperind instalaţia.

„Orice s-ar spune, individa s-a documentat, nu glumă. Deocamdată, n-a zbârcit-o o singură dată.“

Bătu cu buricul degetelor superstiţios în lemn şi apucă firele îmbrăcate în plastic roşu. Cârnul se aplecă peste balustradă. De sus, holul rotund, cu plăci luminoase de marmură roz, părea un bazin. Se distra grozav scuipând grupul statuar de lângă scară, un leu culcat la picioarele Dianei. Nimeri sânul zeiţei şi bătu din palme.

— Dacă aş sta aici, m-aş antrena în fiecare zi. Mă auzi? Unde naiba ai dispărut?

Raul Ionescu scoase capul din galerie. Şopti gâtuit, cu o expresie buimacă.

— Vino încoa’!

Cârnul apucă automat pistolul.

— Ce s-a întâmplat?

— Lasă asta! Uită-te!

Încăperea ciudată, sexagonală, era despărţită de un grilaj aurit. În spatele lui, zidurile păstrau câteva urme dreptunghiulare de praf.

— Nu mai sunt! suflă inginerul. Le-au luat!

Dascălu îl privi aiurit.

— Ai căpiat?! Odaia e plină de tablouri.

Inginerul nu răspunse. Îşi agăţă degetele de grilaj şi închise ochii. *Femeia cu evantai* şi *Vânătorul* lui Rembrandt

dispăruseră.

Capitolul VII

CAMERA SECRETĂ

Un tânăr înalt îmbrăcat într-un balonzaid alburiu trecu pe lângă ei. Păru să-şi amintească brusc de ceva şi se întoarse luând-o în direcţie opusă.

Cristescu îl urmări cu privirea şi surâse. Ploua subţire, ploaie citadină, cu bulevarde murdare şi pustii, cu câte un câine ud care trece strada pe stop, cu vitrine largi unde manechinele zâmbesc profesional.

— Mi s-a părut o clipă, doar pentru o clipă…

— Ştiu, făcu placid Azimioară. Semăna cu Doru Matei. Vă gândiţi mereu la el.

— Poimâine iese din spital. Melaniei Lupu i-am spus că abia săptămâna viitoare.

— De ce?

Maiorul ridică din umeri.

— Poate pentru că mă aştept la orice din partea ei. Poate pentru că mi-ar plăcea s-o surprindă într-un fel.

Un getax frână luând o pereche. Se sărutau disperaţi şi încercau să se urce în maşină fără să se desprindă.

— Ce-o fi făcând la ora asta?

Locotenentul îl privi dintr-o parte.

— Cine? Doru Matei?

— Nu, Melania Lupu…

— Doarme, mănâncă fondante sau conversează cu Mirciulică.

— Îhî! Parcă o văd în capotul ei de lână învârtindu-se prin casă, ciripind de una singură, punând la cale bazaconii. E ca într-o carte cu poze… Cărţile acelea cu foi groase şi litere mari, cu vigniete naive la început şi sfârşit de capitol, unde „parcă“ se mai scria cu apostrof, iar „capodoperă“ din vreo trei cuvinte. O răsfoieşti zâmbind, într-o vacanţă când n-ai ce face si întorci paginile emoţionat la gândul că acum o sută cincizeci de ani a citit-o un individ care nu mai există. Semnătura cu cerneală neagră de pe prima pagină e totdeauna serioasă, pretenţioasă şi vizibilă. Mi-ar fi greu să rup o astfel de carte…

— Melania e vinovată! şopti Azimioară.

— Ştiu, dragul meu, am mai discutat despre asta. Încerc însă o strângere de inimă. Mi-e la neîndemână gândul că acum doarme liniştită ori se uită la ploaia de afară, iar mâine sau poimâine… Făcu un gest cu mâna şi oftă: Ar fi putut trăi superb. Păcat!

* * *

Şerbănică Miga scânci:

— Pot să mă ridic? Am înţepenit de tot.

Scarlat înclină capul. Se uita tot timpul la pendulă, incapabil să se stăpânească. Nu-şi mai simţea deloc mâna. Doar ceva mort, greu care-i apăsa genunchiul… Melania Lupu îl privi cu coada ochiului.

„Cât poate să mai reziste? Cinci minute? Zece? Arată oribil! Nu înţeleg de ce întârzie băieţii iar tu, draga mea, eşti legată de mâini şi de picioare. Nu-l poţi ajuta cu nimic. Trebuie să te gândeşti la un singur lucru: cum vei proceda în cazul că Ioniţă ori Florence s-ar aventura, ar încerca să facă ceva ne-să-bu-it. E un fleac pentru oricine acum să-l facă inofensiv. Pentru oricine bineînţeles în afară de Şerbănică. Aproape mi-e teamă că ar putea scăpa pistolul.

Meditează Melania, treci acum probabil prin momentele cele mai grele.“

Şerbănică se aşează lângă nevastă-sa. Florence îi aruncă o privire goală, răsucind între degete panglica albastră. Profesorul nu-şi putea lua ochii de la cuţitul flexibil, ca un stilet, rămas pe masă. Se uită spre Scarlat, tremurând din tot corpul. Acoperi lama cu un şerveţel şi o trase încet.

Avea fruntea acoperită cu broboane de sudoare. Melania Lupu se interesă senină:

— Ţi-e cald, Ioniţă?

* * *

Forţarea grilajului îi luase zece minute. Manevra abil unelte ciudate, pile şi agrafe lungi, subţiri, verifica rezultatul pe vreo trei chei asemănătoare şi o lua de la capăt fără să-şi piardă răbdarea, cu aceeaşi mână sigură. Lucra extrem de concentrat, figura mobilă îşi pierduse expresia de imbecilitate, privirea rătăcită.

Inginerul se uita abătut la zidurile goale. Auzi declicul broaştei şi se ridică apatic.

— Gata! exclamă încântat cârnul. Stai numai o clipă să-mi strâng trusa. Îmi place să lucrez ordonat.

Raul Ionescu împinse grilajul şi se apropie de un Fragonard mic. Dascălu behăia:

— Ai văzut că i-am venit de hac? Să ştii că fotografia a fost destul de bună. Mi-au dat niţel de furcă dinţii de jos. O declanşare simultană pe două sisteme care…

Inginerul îi întrerupse iritat:

— Degeaba îmi explici că tot nu înţeleg. Chestia e ce facem acum?

— Păi ce să facem?! Strângem pozele de pe pereţi şi o întindem. Ce credeai?

— Uite, băiete, cum stă treaba! Tot circul ăsta a fost inventat pentru două tablouri. Un Goya şi un Rembrandt pe

care nu le găsesc ori am înnebunit şi nu le mai văd. Individa voia dama cu evantaiul. Rembrandt-ul ni-l pasa nouă.

Cârnul tăcu un gest cu mâna.

— Au rămas destule.

— Nu reprezintă nimic faţă de alea două.

— Şi ce vină avem noi?

— Că suntem ghinionişti.

— Eu mă mulţumesc cu ce-i aici.

— Ascultă!

— Ai început să mă enervezi şi când mă enervez…

Dădu din cap cu sensul „nici nu ştii ce pot să fac…“

Inginerul îşi muşcă buzele şi închise ochii. Încercă să-l ia cu duhul blândeţii.

— Ascultă-mă, dragul meu. Vrei să-ţi cumperi nişte fluturaşi albaştri…

— Eşti tâmpit! îl repezi Dascălu. Nimeni nu vinde aşa ceva.

— În sfârşit, ai nevoie de bani ca să te ocupi de treaba asta. Cu ce vezi tu aici pe pereţi nu faci mare brânză.

— Ceva tot iau…

— Luăm câte ceva, fireşte, dar trebuie neapărat să le găsim pe celelalte. Altminteri, plecarea peste graniţă cade. Pricepi?

— Să ne uităm mai atent la semnături.

— Degeaba! Cunosc tablourile.

— Atunci?

— Ne sfătuim cu Scarlat. Accentuă: cu prietenul tău. Ar putea avea o idee. Te duci până la el şi-i spui. Pentru tine e o joacă, ai o condiţie fizică excelentă.

Dascălu se împăună câteva secunde apoi se strâmbă.

— N-am chef să fac încă o dată drumul. Dacă vrei, du-te tu.

— Cum crezi… Mă gândeam însă că până te întorci aş putea căuta tablourile şi câştigăm timp. Ţi-am spus că le cunosc… Ce zici?

— Lasă-mă să reflectez. E o chestie complicată.

— Să ştii că totul depinde de tine acum. Şi, natural, vom ţine seama de asta la împărţirea banilor.

Cârnul trase impresionat de poalele vindiacului.

— Nu, nu-i corect! Cum ne-am înţeles la început, aşa să rămână. Suntem prieteni, ce naiba!

Inginerul îl luă de braţ şi îi zâmbi.

— Noi doi ne înţelegem de minune. Îi indică patru pânze: Astea le iei cu tine.

Desprinse Fragonard-ul din cui apoi trecu la un impresionist francez, o natură moartă cu vaze, cărţi şi un scaun pe care nu stătea nimeni.

* * *

Florence Miga ţinea ochii închişi. Mâinile groase, umflate de gută, se sprijineau împletite pe muchia mesei. Verigheta lată şi bombată, după moda de acum 40 sau 50 de ani, îi strangula degetul. Pe mâna dreaptă purta un safir în montură bărbătească. Simţi pe braţ respiraţia şuierătoare a lui Şerbănică şi strânse mai tare din dinţi. O enerva.

O enervau răsuflarea lui, figura senilă, existenţa lui fricoasă cu tabieturi de ins mărunt şi egoist.

„În fond ce am, ce-i cu mine? Lucrurile astea le ştiu de mult, de ce trebuie să mă gândesc la ele astăzi, acum, în noaptea asta? Mâine o s-o iau de la capăt, o să vină iar Ioniţă de trei ori pe săptămână la noi – nu prea des ca să nu mă «compromită». Şi îşi simţi măruntaiele zguduite de un râs amar: «O femeie de 60 de ani compromisă»… O să joc poker la 5 bani deschiderea, după spălat am să fiu din nou cu părul prea violet pentru că am pus prea mult chimic, la vară o să mergem la Covasna… Şerbănică o să cumpere un teanc de cărţi poştale… Cărţile lui poştale completate în stil bombastic şi cu o caligrafie care urcă. La toamnă se va lăuda cu hotelul elegant în care am locuit, în realitate, o cameră ieftină la o văduvă bătrână de la marginea oraşului.

Seara ne vom plimba pe promenadă, vom arunca priviri lacome peste gardul grădinii de vară unde cântă orchestra. Şerbănică va strâmba ipocrit din nas: «Ce lume proastă! Şi mirosul ăsta vulgar de mititei»… Acasă ne vor aştepta în frigiderul văduvei roşii, ouă, cutiile cu pate de ficat… De ce? Tot ce s-a întâmplat în noaptea asta nu are nici o legătură cu noi. Un eveniment memorabil, fără îndoială, Şerbănică îl va comenta şi pe patul de moarte, dar oamenii aceştia au intrat întâmplător în viaţa noastră şi vor dispărea fără urme înainte de a da zorile. Peste un an mi se va părea că am visat. Ştiam şi ieri şi alaltăieri că nu am nici o perspectivă, ştiam că viaţa mea e searbădă şi inutilă, că în faţă, la cinci sau zece paşi, nu există decât mormântul. De ce mă apasă acum mai mult? De ce mă sufocă?“

Simţi brusc că a pierdut ceva, fără să-şi dea seama ce. Plânsul îi umflă pleoapele şi deschise ochii:

„Aş vrea să mor.“

Melania Lupu îşi prinse înfrigurată braţele:

— E rece… Trage fereastra.

— Treci lângă Ioniţă, spuse încet doamna Miga. Noaptea nu avem căldură.

Bătrâna ceru din ochi avizul lui Scarlat. Bărbatul se simţea amorţit de durere. Îi era frică să se mişte, să nu scape arma. Avea impresia că totul se clatină în jurul lui. Scaunele, covoarele, sfeşnicele… În faţa ochilor îi răsări o imagine tulbure: o femeie grasă, obtuză, cu conci sur, puţin saşie. Maică-sa…

Scarlat îşi mişcă uşor buzele, rostind nedesluşit:

— De ce m-am gândit la ea? Sunt ani de zile de când n-am făcut-o.

Un fior rece îi trecu prin inimă. „Înainte de moarte… Totdeauna… Instinctul primar. Am să mor…“

Încercă să-şi schimbe poziţia muşcându-şi buzele de durere.

„Prostii! Fără panică! Sfeşnicele… Din cauza lor.“

Le furase de acasă şi le vânduse în iarmaroc unui bogasier pentru 25 de lei. Până în seară îi mai rămăseseră doar câteva parale. Cutreierase dugheană după dugheană fără să se poată hotărî. În cele din urmă îşi umpluse buzunarele cu roşcove şi halviţă, cumpărase o puşculiţă de ghips, botfori cu carâmbii întorşi, un scripeţel cu chichiţă şi lacăt, vândut de un oştean cu pălărie verde… Se simţise bogat, bogat cum n-avea să mai fie niciodată… Cu mâinile pline de hârtii verzi într-un tripou din Chicago, în porturile italiene ori în nopţi norocoase la Cazinoul din Cannes.

Acasă, maică-sa îi înţepase mâinile cu acul. Sute de împunsături. „Să te saturi!“ Taică-su, uscat şi încovoiat, cu ochi de peşte, funcţionar mărunt la Prefectură, decretase scurt: „Să plece! Nu mai are ce căuta în casa mea“.

Din seara aceea nu i-a mai văzut. Nu s-a întors niciodată în orăşelul cu biserica roşie, parcă turtită, construită de Alexandru cel Bun; mai târziu nu şi-a căutat fraţii şi surorile. La 14 ani vindea ziare la Bucureşti, noaptea servea ca picolo la Flora apoi la Iordache. La 17 ani îl cunoscuse pe Carlo. Din cauza lui intrase în bandă. Ce ciudat! Debutase în Italia, iar cariera lui se sfârşise tot acolo… Ceva perfect rotund, ca un cerc. Simţi o dorinţă sfâşietoare să vadă din nou ţara aceea minunată cu portocale roşii, cu trotuare murdare, cu femei grase şi oameni gălăgioşi, cu vinuri uşoare şi galbene, grele şi uleioase, cu soare şi cu cer mult, imens care nu semăna cu nici un altul.

„Aş vrea să mor acolo… Nu doresc nimic altceva, gândi Scarlat stăpânindu-şi un hohot mic. O dugheniţă în care să vând pizza şi clătite, jumătate de metru pătrat care să fie al meu, o rogojină, un ghiveci de leandri. Signora Rosa sau Giuseppinna sau Angelina să-mi zâmbească dimineaţa, să mă supăr pe micul Corado pentru că-mi necăjeşte canarul… Da, jumătate de metru pe care nu l-am avut niciodată. Sunt un dezrădăcinat… Unde-i ţara dezrădăcinaţilor? Ţara cu fluturi albaştri! Poate că nenorocitul caută acelaşi lucru fără să-şi dea seama. Eu îi spun Italia, dar… Se chirci tot de

durere – nu mai ştia ce-l doare, inima sau obrazul ars: Nu, împărăţia asta nu există.“

Melania îşi luă motanul şi poşeta şi se aşează lângă profesor. Mângâia aparent distrată spatele lui Mirciulică, zbârlindu-i blana.

„Ştiu că te enervează, dragul meu, dar *trebuie* să fii furios. Am nevoie de lucrul acesta!“

Agasat, motanul dădea din coada groasă atingând vestonul lui Ioniţă Dragu. Bătrâna se scuză zâmbind:

— Te deranjează? E nervos bietul de el. A trecut prin momente dificile.

Profesorul scutură amabil capul.

— Nu-i nimic, nici n-am băgat de seamă.

„Aşa, fetiţo. Ca să nu te simţi prost, Ioniţă nici măcar nu-şi va trage scaunul. Ar avea aerul că într-un fel te admonestează, or e prea bine crescut pentru asta, înţelegi? În schimb, tu ai nevoie să simtă că i se umblă la haină fără ca manevra să-i atragă atenţia în mod deosebit. Îşi va închipui că Mir-ciu-li-că e cel care umblă.“

Se aplecă puţin şi-şi strecură degetele în buzunarul profesorului…

Ascunse cuţitul în cutele rochiei zâmbindu-i serafic lui Şerbănică Miga.

Motanul se zbătea ca apucat.

— De ce nu-l laşi jos? o întrebă bătrânul.

— Oh, în starea lui de spirit mi-e teamă să nu facă vreo poznă…

Ioniţă Dragu visa cu ochii deschişi:

…E îmbrăcat în zale, bine înfipt pe un cal minunat şi are vreo 40 de ani mai puţin. La turnir, asistă castelane mândre cu talii înalte şi priviri îndrăzneţe. Luptă şi cade pentru Florence… Florence poartă un guler înalt şi înfoiat cum a văzut în tablourile lui El Greco. Ioniţă simte cum i se umflă inima, gata să plesnească…

„E singurul prilej când pot face ceva pentru ea.“

* * *

Parcurgea încăpere după încăpere, din ce în ce mai întunecat. Cercetase atent fosta sufragerie unde acum erau expuse colecţii de porţelanuri fine, bibelouri delicate de Sèvres şi Saxa, bergerete Rosenthal, piese Gallé şi Daum Nancy cu rotunjimi opace, cobalturi şi vase chinezeşti pictate de mână, servicii Limoges şi statuete complicate, născocite în atelierele meşterilor bavarezi. Trecuse alături, într-o odaie sufocată în argintărie, tipsii, pocale şi sfeşnice, cristelniţe, crucifixe şi măsuţe joase, obiecte ciudate, vechi, a căror destinaţie n-o ghicea. Traversase aproape în fugă, fără să vadă nimic din sala cu tapiserii şi covoare în culori stinse pe care păşiseră, acum două şi trei sute de ani, cadâne în iminei şi picioare goale cu degetele strălucind de nestemate. Şirazuri, Tebrizuri, Buhara, Ghiordezuri, Ispahan…

Se opri în hol gâfâind şi se lăsă jos pe pardoseală de marmură.

„Nu sunt. Clar! Le-au luat, le-au azvârlit pe fereastră sau le-au dat foc, dracu’ să-i ia, dar nu sunt! Totul a fost inutil, îngrozitor de inutil. Afară doar…“

Începu să ciocănească pereţii.

* * *

Melania Lupu îl văzu prima şi tresări. Dascălu semăna cu un diavol, îngrozitor de murdar, cu faţa mânjită şi părul în ochi, cu hainele sfâşiate. Râdea şi dinţii îi străluceau albi pe obrazul smead. Dădu cu ochii de Nucu Scarlat şi se înspăimântă.

— Ce-ai păţit? Se răsuci spre bătrâni urlând: Voi?! Din cauza voastră? Voi i-aţi făcut asta!

Căruntul gemu. Abia putea vorbi.

— Nu sunt ei vinovaţi. Lasă arma, te rog! Şoferul… Am avut ghinion.

Trăsăturile cârnului se pleoştiră şi începu să plângă cu capul pe umărul lui Scarlat.

— Tu eşti prietenul meu… Nu trebuia să plec.

Şerbănică Miga se strecurase din nou în colţul lui şi tresărea la fiecare mişcare. Florence îl privea cu ochi mari, neliniştiţi. Melania Lupu îşi ţuguie buzele subţiri.

„A intervenit ceva, draga mea, asta e sigur pentru că altfel se întorceau amândoi. Văd că a adus nişte pânze, dar printre ele nu e cea care te interesează pe tine. Nu, fetiţo, nu intra în panică, asta ar fi cel mai rău din ceea ce ţi se poate întâmpla. Trebuie să câştigi!“

Dascălu se ridică şi, cuprins de furie, începu să lovească cadavrul şoferului. Bătrânii îl priveau îngroziţi.

— Fii cuminte, îl rugă Nucu Scarlat. Ce-i cu Ionescu?

Melania Lupu dădu drumul încet motanului şi-l ascunse cu picioarele sub scaun. Cârnul înconjura odaia cu pistolul în mână. Pe faţa schimonosită ochii îi ardeau.

— De ce n-aţi avut grijă de prietenul meu?

— Linişteşte-te! repetă căruntul. Vino încoa’!

— Vreau să ştiu! De ce nu au avut grijă de tine? Te-am lăsat în grija lor.

— Eu sunt vinovat, băiete, n-am fost atent. Gândeşte-te, avem nevoie de ei…

Doamna Miga îl privi iute, dar Scarlat nu-şi continuă gândul.

Dascălu se aşează.

— N-am găsit tablourile.

— Văd că ai adus ceva.

— Nu-s alea. Aşa zice Ionescu. M-a trimis ca să ne sfătuim. Cică tipa cu evantai şi *Vânătorul* au dispărut. Poate că le-a luat altul înaintea noastră.

Nucu Scarlat se crispă. Aproape nu mai simţea durere.

— Cum adică au dispărut?

— Nu-s după grilaj.

— Imposibil! Nu pot să cred… Adică totul a fost degeaba?

Simţi că-i e greaţă, o greaţă violentă. Camera se învârtea cu el şi ar fi vrut să strige atât timp cât degetele mai aveau puterea să se agaţe în anourile de fier: „Opriţi!“ Un carusel înnebunitor unde roşul, verdele, galbenul întind fâşii lungi, curcubee rare te strangulează.

Cârnul ridică bărbia ofensat:

— De ce crezi că m-am întors? Îţi închipui că macaroana aia de ciment e un bulevard?

Şerbănică schimbă o privire cu Ioniţă Dragu. Profesorul sorbea încetişor dintr-un pahar cu apă zaharată. Îşi coborî pleoapele peste ochii stinşi.

„Va să zică ăsta era misterul! Un tunel spre muzeul de vizavi… Vor să-l jefuiască!“

„Ce copii nebuni! gândi Florence. Şi eu am fost nebună… La 25 de ani îmi plăcea să sar într-un picior. De obicei noaptea, pe stradă când ieşeam de undeva. Mi-ar plăcea şi acum, dar nu-mi mai stă bine…“

Dascălu stinse ţigara strivind-o sub talpă.

— Ei, ce facem? Ăla mă aşteaptă.

— Ai răbdare… Rostea greu cuvintele, în mod ciudat parcă nu-l mai putea pronunţa pe r… Trebuie să mă gândesc. Până atunci… Arătă spre cadavrul şoferului: Individul şi-a lăsat maşina în faţa porţii. Parcheaz-o în altă parte. Între timp poate găsesc ceva.

Cârnul băgă arma în buzunar. Luă la întâmplare un trenci din cuier şi ieşi. Scarlat privi lung în urma lui cu inima strânsă.

Melania Lupu ţinea pumnii ascunşi în adânciturile fotoliului. Unghiile îi intrau în carne. Pe figura emailată, cu bucle argintii, se citea o atenţie încordată.

„Dumnezeule, ce ghinion! Ce neşansă oribilă! Alaltăieri tablourile erau încă acolo… Nu, nu, draga mea, te implor nu plânge! Adună-ţi toate puterile şi gândeşte-te! Chibzuieşte bine, ai nevoie de o soluţie, înainte de a se întoarce băiatul.

Sunt convinsă că dacă tu ai fi acolo cu ei, ţi-ar veni o idee. Niciodată n-ai fost atât de neputincioasă. Există trei ipoteze, fetiţo. Să zicem că le-a furat altcineva. O posibilitate pe care o înlături de la bun început. E prea spectaculoasă, ţine cel mult de literatură. Rămân celelalte două. Tablourile au fost transferate în altă parte şi atunci povestea s-a is-pră-vit. Nu-ţi rămâne decât să-l iei pe Mirciulică şi să vă întoarceţi acasă. În sfârşit, a treia presupunere…“

Inima începu să-i bată şi obrajii prinseră brusc o culoare cireşie. Gândurile îi alergau febril.

„Sper din tot sufletul, draga mea, să fie aşa. Tablourile au fost depozitate în altă încăpere. De ce, Melania? Am să-ţi spun de ce: Pentru că urmează probabil să fie expuse într-o sală nouă, care oferă un plus de siguranţă. Bun, să zicem că ai dreptate… Dar oare nu erau ele destul de ferite în spatele grilajului? Nu! Dovadă că ai ajuns la ele. Deci, în eventualitatea că pânzele se află încă în muzeu… Meditează te rog acum unde pot fi în acest moment. În primul rând într-un safe. Aceasta ar fi varianta pe care ai verifica-o de la început şi pe care o vei sugera băieţilor, bineînţeles fără să te trădezi. Nu ştiu cum încă, dar ai să găseşti ceva, sunt sigură. Mai există o variantă, desigur puţin romantică, dar Chiusbaienii erau oameni excentrici şi bogaţi care-şi puteau îngădui toate extravaganţele. La urma urmelor, dacă şi-au construit un foişor şi o piscină pe terasa de la etaj, de ce n-ar fi pretins arhitectului să le proiecteze şi o încăpere secretă? Unde se află de obicei o încăpere secretă? Hai, Melania, re-flec-tea-ză! Eşti obişnuită s-o faci cu voce tare, dar te vei descurca şi aşa…“

Mişca buzele în dosul palmei fixând fără să-şi dea seama papucii lui Şerbănică, nişte pâslari în carouri.

„Fără îndoială că lângă bibliotecă. Rafturile pline de cărţi pot camufla de minune o uşă secretă. Şi mai precis uşa, dacă există, se află în spatele biroului, la îndemână… Nu, realmente cred că nu te înşeli, draga mea… La mentalitatea

lor, era imposibil să nu le fi trecut prin cap şi trăsnaia asta. Le-ai văzut biblioteca… Superbă! Evident, nu lipseşte nici căminul. Pariez pe orice că au şi o cameră secretă! Închipuieşte-ţi numai! Ce surpriză pentru un grup de vizitatori, la o mică manevră a ghidului să se trezească dintr-o dată că un perete se deschide, dând într-o sală splendidă unde se găsesc cele mai de seamă comori ale muzeului! O surpriză plină de efect… Nu, nu, încă nu te felicit, Melania, dar presimt că ai dreptate.“

Respiră adânc şi aruncă o privire triumfătoare spre Nucu Scarlat.

„Aş fuma o ţigară, îşi zise căruntul amorţit de durere. N-am cum! În ce mână ţin arma? Capul mi-e gol… Dacă Ionescu găsea ceva, venea după ăsta. Nu-l mai aştepta. Habar n-am ce trebuie să facem. Totul s-a dus dracului! O singură sugestie, idioată… Să caute, să caute până le vine rău! Nu se luminează înainte de 6. La urma urmelor, mai stăm o zi aici, amânăm plecarea pentru noaptea următoare… Cum e bine! Nu am să rezist? Pot interveni atâtea… Oricum, trebuie să caute.“

„Ştiu, draga mea, ai găsit!“

Melania Lupu se abţinu să nu bată din palme. Ridică motanul în braţe şi-i strecură în gură o fondantă.

„Le vei comunica ideile tale printr-un bileţel pe care-l va găsi domnul Dascălu în antreu la înapoiere. Problema e cum o să ajungă biletul acolo căci tu nu ai vo-ie să te ri-di-ci de pe scaun. Vor fi foarte surprinşi că nu li s-a telefonat şi de astă dată. Ei bine, vei sălta uşor din cot receptorul ca şi cum ar fi fost prost pus în furcă. O mică neatenţie… Deci doamna necunoscută a încercat să-i avertizeze telefonic, dar a găsit o-cu-pat şi atunci a recurs la acest procedeu. Mai simplu, le-a strecurat un bilet sub uşă.“

Bătrâna se aplecă discret ca şi cum ar fi deranjat-o ceva la picior şi trase din poşetă un carneţel şi un pix minuscul.

Florence îşi culcase capul pe masă, sprijinit în braţe. Profesorul o fixa lung, cu o privire de câine. Se întreba cum i-a dispărut cuţitul, sau poate că visase, probabil nu avusese niciodată curajul să-l subtilizeze. Se simţea paralizat, o durere ascuţită ca un cleşte îi prinsese ceafa şi îşi pipăia mereu buzunarul. Şerbănică Miga tresărea în somn. Adormise cu gura căscată.

Melania se uită pe furiş la Scarlat. Părea că se gândeşte intens la ceva. „Ştii tu le ce, fetiţo…“

Mută motanul mai jos pe genunchi, ascunzându-şi mâna sub batic. Deschise carnetul la urmă unde erau foile goale şi începu să scrie. Încerca să nu mişte mâna decât din poignet, păstrând braţul şi cotul ţepene. Pe obraz îi apăruse expresia senină dintotdeauna. Zâmbea blajin, privind un tablou pictat de Florence în tinereţe. Un buchet de miozotis într-o cană de lut.

„I-au plăcut totdeauna florile mici. Lăcrămioare, panseluţe, toporaşi… Acum grăbeşte-te, draga mea… Cum spunea Soeur Blanche la pension: «Dépéchez-vous, mes enfants…». Scrisul dezordonat şi nesigur n-o să li se pară ciudat. Îşi vor închipui că este vorba despre o nouă măsură de precauţie care la stilul necunoscutei nu-i va surprinde.“

Grifona, plimbându-şi ochii de la Scarlat la Ioniţă Dragu: „Posibil ca pânzele să fie în safe sau în încăperea secretă. Încercaţi rafturi, bibliotecă“.

Desprinse uşor foaia şi săltă baticul aruncând o privire scurtă în bilet.

„E destul de clar, draga mea. Vor bănui că l-ai scris cu mâna stângă. Doar nici unul nu-i grafolog şi oricum n-au timp să-şi bată capul cu fleacuri.“

Împături biletul şi-l puse pe masă astupându-l cu palma.

Căruntul lăsă arma pe genunchi şi încercă să-şi aprindă ţigara cu o singură mână. Se uită la bătrânii învăluiţi parcă în ceaţă.

„Sunt îngrozitor de obosit… Nu trebuia să intru în combinaţia asta… Acum e prea târziu…“

Florence se înfăşură într-un şal apoi îşi culcă din nou capul pe braţe. Melania Lupu o supraveghea printre gene prefăcându-se că doarme. Profesorul, cu braţele moi, atârnând neputincioase pe lângă scaun, privea orb înainte. Ţinea gura căscată cu expresia aceea specifică a omului care a încercat o mare surpriză şi este incapabil să-şi revină.

Melania Lupu îşi strâmbă buzele palide.

„Ce imprudenţă din partea domnului Scarlat să abandoneze arma!

Adevărul este că se simte extrem de descurajat. Accidentul cu şoferul şi acum tablourile… Biletul tău va fi un stimulent pentru el, îţi garantez, draga mea, căci nu se va mai crede singur. După cum ţi-am spus, totul e ca hârtiuţa să ajungă în antreu fără să te ridici de pe scaun. Ai putea să-l foloseşti pe Mirciulică. Îţi face adeseori servicii asemănătoare, dar nu te sfătuiesc. Urmele dinţilor lui rămân în-ti-pă-ri-te pe hârtie. O altă soluţie ar fi să umezeşti fundul tăvii cu ceşti murdare şi să lipeşti biletul. Aşa fura bani jupâneasa aceea negricioasă când aveai lume la poker. Venea cu tava udă şi o punea ca din întâmplare peste bancnote servind băuturile. Câştiga în fiecare seară câteva mii de lei. Ai prins şmecheria şi te distrai grozav… Nu-ţi recomand însă această formulă… S-ar putea ca biletul să se dezlipească înainte ca Şerbănică sau Florence să ajungă în antreu, sau să nu se dezlipească deloc. Îţi spun eu cum ai să procedezi, draga mea! Vei folosi curentul de aer. Da, da, ai auzit bine: cu-ren-tul de aer. Sper că ai remarcat, în momentul când se deschide uşa de la intrare tot ce e pe masă zboară spre vestibul din cauza oberlihtului spart din bucătărie. Tu vei lăsa biletul jos, pe parchet. Când domnul Dascălu va pătrunde în antreu, se va trezi cu o bucată de hârtie la picioare. Nu-i va trece niciodată prin minte lui, sau altcuiva, că scrisorica este expediată din casă. Îşi va imagina că a fost strecurată pe sub uşă. Ca să înţelegi mai

bine, am să-ţi spun că acesta este un truc psi-ho-lo-gic. Un bilet găsit în antreu, lângă uşă, te duce cu gândul la un expeditor dinafară şi nu di-nă-un-tru.“

Bătrâna lăsă hârtia jos şi o acoperi cu talpa. Ochii palizi prinseră din nou luciri blânde.

— Uite ce-am găsit în uşă!

Dascălu flutura bucata de hârtie ca pe un drapel. Căruntul îşi ridică obrazul desfigurat.

— Unde-ai dus maşina?

— Vreo trei străzi mai încolo. Dar întâi am dat o raită prin oraş… Trebuia să mă deconectez puţin.

Scarlat scrâşni. Ochiul neatins privea întunecat. Voi să spună ceva şi se răzgândi, mormăind mecanic:

— E în regulă?

— Bineînţeles. Am primit o scrisoare. Fii atent ce zice: *Posibil ca pânzele să fie în safe sau în încăperea secretă. Încercaţi rafturi, bibliotecă*. Ce spui de chestia asta?

— Dă să-l văd şi eu, bâlbâi căruntul.

Şerbănică Miga le arunca priviri furişe: „Un adevărat complot. Casa e înconjurată de bandiţi, indivizi machiavelici! Nici măcar nu se cunosc între ei… Îşi trimit mesaje, au instalat probabil microfoane. Altfel cum naiba ştiu ce se întâmplă cu ăştia de aici?“

Scarlat mototoli spasmodic hârtia.

— De ce n-o fi dat telefon?

Avea limba umflată, încleiată, abia rostea cuvintele. Ochii îi căzură pe aparat. Receptorul stătea strâmb.

— Mda… O fi încercat. Fireşte, suna ocupat! Pune-l ca lumea.

Cârnul apucă receptorul cu două degete şi îl aşează în furcă.

— Ei, ce-i zic lui Ionescu?

— Chestia asta… Căutaţi în safe.

— Înseamnă că iar iau trusa…

— Începeţi cu biblioteca. Există o încăpere secretă. Necunoscuta a aflat amănuntul ăsta în ultima clipă şi ni l-a comunicat pentru orice eventualitate. Aşa să-i spui inginerului.

— OK! Îşi duse degetul la tâmplă repetând cu ochii în tavan: Deci safe sau cameră secretă, rafturi bibliotecă. Mai e ceva?

Scarlat arătă cadavrul şoferului.

— Fă-mi un serviciu şi du-l dincolo. Mă enervează.

* * *

— Ai întârziat, mormăi Raul Ionescu.

Stătea pe trepte, înconjurat de mucuri de ţigară. Arăta obosit şi descurajat, cu umerii ploştiţi şi ochii tulburi. Glasul părea dogit.

— Am avut treabă sus! A trebuit să car maşina ăluia în altă parte.

Inginerul ridică din umeri fără chef. Nimic nu mai avea importanţă acum.

— Pe urmă am cărat cadavrul în dormitor. Dascălu se aşează alături şi-i luă ţigara din mână: Astea nu-s chestii să le termini în cinci minute.

— Ce cadavru?!

— L-a împuşcat pe şofer. Voia s-o întindă. Să vezi cum arată căruntu', te apucă groaza! Ars tot, abia ţine pistolul.

— Cum l-a ars?

— Am uitat să întreb. Oricum, l-a prăjit.

Inginerul începu să râdă. Un râs amar, venit din pântece cu fălcile încleştate. Dascălu căscă ochii.

— De ce râzi?

— Aşa! E vesel! Al naibii de vesel!

Cârnul clătină din cap lămurit.

— Am înţeles! Eşti ţicnit rău! Se uită la ceas: S-a făcut de 2.

— Te grăbeşti?

— Bineînţeles. Avem de scotocit toată biblioteca.

Inginerul încruntă sprâncenele.

— De ce?

— Păi nu ţi-am spus? Tipa zice că ar fi o încăpere secretă. Apăsăm pe buton şi…

Reproduse fluierând zgomotul unei uşi glisante care se deschide. Ionescu îl apucă de mânecă.

— V-a telefonat?

— Ţţţ! Prin corespondenţă. Eu am găsit biletul băgat sub uşă.

— Ascultă! Eşti sigur că nu visezi? Cine i-a spus că tablourile au dispărut?

— De unde vrei să ştiu?! Scarlat presupunea că treaba asta ar fi aflat-o în ultima clipă şi ne-a comunicat-o ca să fim pregătiţi sufleteşte.

— Joacă tare, spuse inginerul pe gânduri.

Sări sprinten în picioare, trăgându-l de mână pe celălalt. Cârnul îşi privea ţintă degetele îndoite. Apucă arătătorul şi mijlociul scuturându-le puternic.

— Stai! Mai am două chestii să-ţi transmit. Întâi, cică să căutăm în safe…

— Nu există nici un safe!

— Pe urmă zicea ceva de rafturi. Să umblăm la rafturi. N-am prea înţeles…

— Rafturile de la bibliotecă?

— Aha!

Ochii inginerului străluceau.

— Roagă fluturaşii tăi să-ţi adie fruntea.

Cârnul se burzului.

— Dă-o încolo de treabă! La ora asta dorm!

* * *

Melania Lupu privea ţintă ghemotocul de hârtie. Căruntul îl lăsase să-i alunece din mână şi căzuse la marginea covorului, lângă vitrină.

„Trebuie să-l recuperezi ne-a-pă-rat, draga mea, şi să-l distrugi, desigur. Deocamdată constituie unica probă materială împotriva ta, natural în eventualitatea unui eşec. Nu-mi place să te gândeşti la eşecuri, dar e bine să fii pregătită pentru orice situaţie. O expertiză grafologică – aşa mi se pare că numesc domnii de la poliţie acest fel de operaţie – cu greu ar putea demonstra că tu eşti autoarea biletului, dar nu strică să-ţi iei toate măsurile de precauţie.“

Se uită întâmplător la Florence şi se înspăimântă. Ochii înguşti dispăruseră sub pleoapele umflate, părul alb răvăşit şi obrajii congestionaţi o făceau să semene cu o bătrână alcoolică. Îi amintea o gravură de epocă, englezească din casa soacră-sii… Femeia beată, nepieptănată cu jupoanele rupte şi murdare zace înăbuşită peste masă. În spate se văd pălării înalte. Hangiul, de o veselie agresivă, o arată cu degetul conducătorului diligenţei. Un cocoşat râde, vânzătoarea de castane priveşte în gol…

„O gravură de domnul Hogarth, dacă memoria nu te înşală. Ceva absolut deprimant… Cred că Florence trece prin momente extrem de grele. Întâmplarea asta a declanşat în ea o dramă puternică. N-a doborât-o niciodată nimic, iar uneori o invidiai pentru optimismul ei. Acum nu reacţionează firesc. Altădată, ar fi amuzat-o asemenea aventură. Nu ştiu dacă ai ghicit, dar bănuiesc că-şi pune întrebări du-re-roa-se. Poate pentru prima oară în viaţă. O examină lung, cu buzele pungă şi conchise îngrijorată: Mi se pare că Florence îţi rezervă încă surprize, draga mea…“

Înălţă timidă două degete.

— Îmi daţi voie să mă duc până la baie?

Scarlat întoarse capul. Nu mai putea deschide deloc ochiul, în schimb celălalt privea mai înviorat.

— Nu întârziaţi.

— Oh, doar câteva minute, ştiţi…

Roşi brusc şi se ridică sfioasă cu fruntea în pământ. Ocoli stângace masa ţinându-şi fustele ca şi cum n-ar fi vrut să deranjeze şi să atingă pe nimeni. În dreptul vitrinei, trimise cu vârful pantofului cocoloşul de hârtie spre baie. Nimeni nu se uita la ea. Deschise uşa şi împinse ghemotocul înăuntru.

Arse biletul şi aruncă cenuşa în toaletă, răsuflând uşurată.

„Încă o chestiune pe care ai rezolvat-o, draga mea! Degeaba te uiţi în oglindă! Ştiu, părul tău ar avea grozavă nevoie de un pieptene, nu ţi-ar strica nici un puf de pudră şi doar o idee de ruj, atât cât să-ţi înviioreze obrazul, dar ar fi o gafă de neiertat dacă te-ai ocupa acum de fleacuri. Ceilalţi ar conchide că întâmplarea nu te-a afectat îndeajuns.“

Privi hârtia carbonizată şi chicoti.

„Fireşte că vei trage apa! Nu se lasă astfel de urme niciodată. Oricine s-ar întreba: Ce a avut de ars Melania? Am vrut doar să te sperii, draga mea, să te fac să-ţi închipui că ai uitat. O mică păcăleală care nu are de ce să te supere…“

Bătrâna trase lanţul şi îşi şterse zâmbetul de pe buze. Intră în sufragerie, strecurându-se ca o umbră la locul ei.

* * *

Cârnul stătea pe marginea biroului bălăngănindu-şi picioarele în gol. Prin uşa deschisă se vedeau un colţ al sufrageriei Premier Empire, o piesă originală cu efigia lui Napoleon şi a Mariei-Louise ţintuită pe spătarele scaunelor. Statuile şi vulturii de bronz care susţineau servanta luceau dulce, păreau turnaţi în aur. Dascălu privea năucit miile de cărţi legate în piele galbenă. Numără volumele din raftul de sus, încercă o înmulţire complicată apoi renunţă.

— Crezi că tipul le-a citit pe toate?

— Care tip? întrebă inginerul fără să se întoarcă.

Pipăia înfrigurat stinghiile de lemn, insistând pe muchii.

— Ăsta cu casa…

— A, Chiusbaian… Mă îndoiesc! Nimeni nu ajunge să citească atâtea cărţi. Am văzut odată o statistică. Cei mai deştepţi nu sar peste 8-10 mii.

— Dacă ar avea ceva despre fluturi m-ar interesa.

Apucă la întâmplare un volum şi-l deschise. Raul Ionescu îl măsură iritat.

— Sper că nu te apuci acum să răsfoieşti toată biblioteca! N-are nimic despre fluturi.

— De unde ştii?

— Armeanul era astrolog, inventă inginerul. Citea în stele şi ghicea în palmă… N-avea treabă cu insectele.

— Fluturele nu-i insectă!

— Elicopter sau ce vrei tu! Ai face mai bine să mă ajuţi.

Dascălu azvârli cartea şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Eu am muncit destul. Asta-i partea ta, eşti inginer! Ar fi fost cazul să citeşti de mult cum stă chestia.

Raul Ionescu râse.

— O cameră secretă trebuie să fie secretă pentru toată lumea, inclusiv inginerii. Dar dacă ai obosit…

Ridică din umeri continuându-şi lucrul. Brusc, simţi sângele năvălindu-i în obraji. Degetele i se împiedicaseră într-o adâncitură cât o nucă, scobită în suprafaţa lustruită a lemnului. Apăsă din toate puterile şi peretele de cărţi începu să alunece.

Cârnul fluieră subţire. Raul Ionescu, obosit, râdea nervos sprijinit de zid.

Era o încăpere uluitoare, neaşteptată, o adevărată surpriză pentru cel mai blazat dintre privitori, avertizat şi pregătit cumva de celelalte săli ale muzeului. Pe pereţii tapetaţi cu brocart greu, albastru-electric, păsări uriaşe brodate în aur, argint şi purpură păreau să fi ţâşnit chiar atunci de pe dalele albe, luându-şi zborul înspăimântate. Senzaţia era accentuată de poziţia diferită a aripilor şi a girurilor lungi răsucite cu eleganţă. În ziduri se aflau şase

nişe nu prea adânci unde tablourile primeau o lumină caldă, uleioasă de pergament vechi. Inginerul le privea aiurit. Nu-şi dădea încă bine seama despre ce e vorba, nu cunoştea pânzele, nu le întâlnise în nici un catalog, un lucru însă i se părea cert: aici se aflau piesele cele mai de seamă ale muzeului. Întinse mâinile tremurânde spre tabloul lui Goya. Un glas aspru, ameninţător, ţâşni pe neaşteptate în spatele lui:

— Sus mâinile!

* * *

Arma alunecă de pe genunchiul lui Scarlat căzând cu zgomot. Melania Lupu tresări şi scoase un ţipăt uşurel.

„Acum!“ gândi Ioniţă Dragu încleştând pumnii. Îşi simţea gâtul uscat, tâmplele îl dureau. Se ridicase pe jumătate, gata să se repeadă. O secundă, pipăi pragul acela unde intenţia, dorinţa pătimaşă luptă cu spaima. Luptă încleştată cu un adversar pervers care se agaţă cu ghearele, îţi taie răsuflarea, îţi picură plumb în vine.

Căruntul se aplecă greu recuperând pistolul fără să-şi ia privirea de la bătrâni.

Profesorul se lăsă moale pe scaun, sfârşit de puteri. I se păru că distinge un licăr de dispreţ în ochii doamnei Miga şi durerea i se încolăci ca un şarpe în jurul inimii.

* * *

Raul Ionescu se răsuci fulgerător. Dascălu, pe vine, se zguduia de râs.

— Ţi-a plăcut?

Pe buzele inginerului se înghesuiră vorbe groase. Femeia din ramă zâmbea în spatele evantaiului. Un zâmbet ciudat.

Capitolul VIII

ŞANTAJ

„Zece pânze au luat! Rembrandt, Dürer, Botticelli… Băieţii ăştia sunt într-adevăr prea lacomi, draga mea! Tu te vei mulţumi doar cu *Femeia* lui Goya. Ţi se cuvine pe drept, şi ştiu bine că ai acţionat numai şi numai din considerente de ordin estetic. Nu, n-ai fost niciodată o hrăpăreaţă şi *dincolo* vei fi încântată să te desparţi cât mai repede de aceşti domni. O societate care nu te o-no-rea-ză. Hm, zece tablouri! Poţi paria pe ultimul tău leu că vor ajunge să-şi spargă capetele pentru ele. Esenţial, fetiţo, este că *Femeia cu evantai* s-a întors la tine. Încă nu-ţi vine să crezi, deşi n-ar trebui să faci acum pe modesta. De câte ori te-au înşelat calculele tale? Dă-mi voie să te felicit, Melania, şi să te sărut. O meriţi cum nu ştiu s-o fi meritat altcineva vreodată.“

Îşi ţuguie buzele în dosul palmei, aruncând spre ceilalţi priviri albe.

Şerbănică Miga înghiţi în sec holbându-şi ochii bulbucaţi: „Bandiţii lucrează în stil mare! Rembrandt, Goya! Tablouri regeşti… O avere colosală! Cum poţi să scoţi aşa ceva peste graniţă?“

Inginerul sorbi ultimele picături din sticluţa de rom şi trase cu poftă din ţigară. Oboseala îi dispăruse şi ochii negri sclipeau vesel. Se simţea fericit, o fericire febrilă, nervoasă, vorbea încontinuu făcând abstracţie de bătrâni.

— Am avut tot timpul impresia că visez… Nababi, domnule! Să fi văzut casa! Nu-mi venea să cred. „Ce caut aici?! Ce se întâmplă cu mine!? Am discutat într-adevăr cu femeia?“ înţelegi, toate astea nu-şi găseau loc în viaţa mea, nu se asortau cu nimic. Un coşmar de schizofrenic! Habar n-am dacă pricepi, e multă aiureală acum în capul meu…

Cârnul remarcă placid:

— Asta-i din cauză că n-ai fantezie. Mie mi s-a părut totul foarte firesc. Eu nu visez decât atunci când dorm…

— E bine, e bine băieţi, şopti mecanic Scarlat. S-a făcut 2:30. Să ne grăbim! Încercă să se ridice: Va trebui să mă ajutaţi. Niciodată nu mi-a fost aşa rău.

Raul Ionescu ezită nehotărât, apoi scoase din buzunar o cutie de metal.

— Întinde mâna!

— Ce-i asta?

— Morfină. Ultima fiolă. Râse amar: Mai degrabă ţi-aş oferi un ochi… Îi făcu injecţia apoi se ridică: Şi cu asta basta! Let’s go!

Scarlat îşi aprinse o ţigară.

— Imediat, să-şi facă efectul… Aş bea un butoi de whisky!

Florence îl privea pe Raul Ionescu cu ochi umezi. Erau ochii din tinereţe, de un albastru adânc, safire mici scânteietoare tăiate în formă de migdală.

„Ce copil nebun! Cum îi scapără privirea! N-aş fi zis că e morfinoman. Şi totuşi… Ce poftă de viaţă în umerii ăştia largi, în obrazul ăsta supt, în râsul ăsta cu gura plină, cu dinţi puternici… Nu se gândeşte acum decât la banii lui. O să-şi cumpere un yacht, un Cadillac, comandă specială… O să-şi mobileze un apartament *à l’américaine,* o să se coleze cu cea mai costisitoare întreţinută de pe Coasta de Azur sau California. Ce copil…“

— Cum te simţi?

Nucu Scarlat gemu înăbuşit.

— Mult mai bine, mulţumesc. Să-i dăm bătaie!

Cârnul îşi curăţa pistolul.

— I-aş da un telefon amicului meu să-l liniştesc.

— Lasă, mai bine fă-i o surpriză. Îi expediezi o scrisoare cu un fluture albastru.

— Îi tot dai zor cu fluturii ca un prost! Lui îi trebuie nişte piese de schimb la o maşină de cusut Singer, şi eu să-i trimit fluturi! Ce-o fi în capul tău, nu ştiu…

— Are dreptate, interveni răguşit Nucu Scarlat. Se întoarse spre Raul Ionescu: Unde trebuie să aibă loc întâlnirea cu individul?

— Nu mi-a precizat.

— Ştii ceva, cheamă-l aici! Ambianţa e mai convingătoare. Inginerul scoase un carneţel. Citi tare, rar, uitându-se pe furiş la bătrâni.

— „Alexandru Miga – 22.60.6…“

Florence tresări. Exclamă sufocată, cu mâna la gât:

— Sandi!

Şerbănică clipea nedumerit. Îl trase de mânecă pe profesor.

— Ce? Ce spune? Ce se întâmplă? Nu înţeleg nimic!

Fără s-o vadă nimeni, Melania Lupu băgă o fondantă în gură.

„O meriţi, draga mea.“

* * *

Telefonul zbârnâi lung, strident, sfredelind întunericul somnului. Tânărul întinse buimac mâna şi aprinse lampa de pe noptieră. Se uită reflex la ceas: 2:45.

— Alo!

— Domnul Alexandra Miga?

— Da.

— Sunteţi singur?

— Da, răspunse încă aiurit. Cu cine să fiu?

Inginerul râse.

— De obicei, bărbaţii tineri fără complicaţii matrimoniale îşi petrec noaptea ceva mai judicios. În sfârşit! îmbrăcaţi-vă urgent! Sunteţi aşteptat la domiciliul părinţilor dumneavoastră. Vă rog să nu întârziaţi.

— Li s-a întâmplat ceva?

— Deocamdată nimic, dar li s-ar putea întâmpla multe dacă nu vă grăbiţi.

— E un banc idiot!

— Ca banc, ar fi într-adevăr idiot. Vă atrag atenţia că de promptitudinea şi discreţia dumneavoastră depinde viaţa lor. Accentuez! Viaţa lor! În consecinţă, nu luaţi legătura cu nimeni şi grăbiţi-vă.

— Dar ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu?

Mâna îi transpirase pe receptor, îşi simţea spatele şi ceafa ude.

— Alo! Cine eşti dumneata?

— Nu părăsiţi vă rog aparatul. Vocea se depărtă de microfon: Poftiţi doamnă…

Alexandru scoase nervos o ţigară, încercând s-o aprindă. Auzi glasul lui Florence, apatic, ruginit.

— Tu eşti, mamă? Ce se întâmplă cu voi?

— Vino repede, dragul meu! Fă cum ţi-au spus ei.

— Care ei? Sunt mai mulţi? Lămureşte-mă!

— Grăbeşte-te! răspunse fără legătură doamna Miga. Grăbeşte-te şi nu anunţa pe nimeni. Te rog din suflet! Pentru noi, pentru…

Convorbirea se întrerupse. Alexandru rămase cu receptorul în mână privindu-l năuc.

Sări din pat şi începu să se îmbrace febril.

„Ce să fac? Ce trebuie să fac?“

Luă toţi banii din casă şi ieşi uitând lumina aprinsă. Sub cristalul de pe noptieră, râdea Elvis Priesley într-o cămaşă roşie, sub o pălărie enormă de cowboy.

* * *

Florence se întoarse la locul ei ţinându-se de masă. Căpătase dintr-o dată un mers bătrânesc, târşit şi nesigur. Ioniţă Dragu o privea cu inima zdrobită.

„Prin ce trece, Dumnezeule! Prin ce trece!“

Cârnul se juca expert cu pistolul învârtindu-l pe arătător. Observă indiferent:

— Ăla s-a dus întins la Miliţie, ascultaţi-mă pe mine!

Inginerul privea pe fereastră. Declară fără să se întoarcă.

— Nu cred…

— Pariem pe tipul cu pană verde?

Ionescu râse.

— Ne-am dat dracului! Pariem pe Rembrandt!

— N-o s-o facă, spuse încet Nucu Scarlat. Se întinsese pe o canapea. Vorbea cu ochii închişi: De altfel, ne putem prinde imediat.

— Cum? întrebă Dascălu.

— Trebuie să sosească în 10, maximum 15 minute. Oricine ia un taxi într-o astfel de împrejurare. Dacă întârzie…

Nu-şi continuă gândul. Ioniţă Dragu interveni cu glas nesigur:

— De ce trebuie să-l amestecaţi şi pe el în povestea asta?

Cârnul îl privi peste umăr hlizindu-se.

— Băieţelul e curios! Toată seara a pus întrebări.

Şerbănică Miga, zdrobit de admiraţie, îşi pironi ochii în obrazul profesorului.

„Nu-l ştiam aşa de curajos. Retractă repede, meschin: S-a zaharisit, e iresponsabil…“

Melania Lupu scânci:

— A dispărut Mirciulică. Nu-mi dau seama unde poate să fie…

„N-ai nevoie de încă un scandal, draga mea! Domnul Dascălu e prea nervos şi Ioniţă şi-a pus în cap să-l irite. Încearcă să le abaţi atenţia.“

Cârnul se răsuci fulgerat.

— Mirciulică?! Care Mirciulică?! Câţi suntem în casa asta, la urma urmelor?

— E motanul, mârâi Scarlat. Las-o în pace!

— Nu se simte bine, spuse bătrâna şi vreau să-i dau medicamentul. Agită o sticluţă: I-am amestecat aspirina în lapte. Altfel n-o înghite, oricât m-aş ruga de el.

Raul Ionescu râse. Simţi privirea albastră a doamnei Miga şi câteva clipe o măsură nedumerit. Dascălu se lăsase în patra labe uitându-se pe sub mobile.

— Ce dracu’ faci?

— Caut motanul.

— O faptă nobilă…

— Vreau să văd cum înghite medicamentul.

Inginerul fredonă încet, cu tâlc:

— Fluturaş nu mai ai aripioare…

Ochii îi licăreau, se agita, se uita mereu pe fereastră.

— Un cântec idiot! observă cârnul. Nu ştiu unde s-a ascuns ăla. Parcă era negru…

— Exact, domnule, şopti Melania Lupu. Completă ca şi cum în odaie s-ar fi mai aflat vreo cincisprezece pisici: Negru şi cu o expresie extrem de inteligentă.

Şerbănică o măsură curios: „Altă dobitoacă! Auzi, expresie!“

De afară se auzi un fluierat. Inginerul se repezi la geam.

— E Sandu, spuse doamna Miga, totdeauna când ajunge în curte fluieră.

Căruntul îşi crăpă ochiul şi se uită la pendulă.

— Exact 14 minute.

Inginerul se desprinse de geam.

— Asta înseamnă că…

— L-am găsit! exclamă Dascălu.

Ţinea motanul spânzurat de coadă ferindu-se să nu-l zgârie. I-l întinse triumfător Melaniei Lupu.

Mirciulică urla arătându-şi dinţii albi, mărunţi şi cerul gurii căptuşit cu purpură.

Scarlat rămăsese întins pe canapea. Morfina îşi făcuse efectul şi încerca o stare de beatitudine. Se simţea uşor, imaginile deveniseră ceva mai limpezi, glasurile se apropiau. Raul Ionescu îi storsese trei lămâi peste două linguri de zahăr, găsise prin casă un unguent sulfamidat şi-i oblojise de bine, de rău obrazul şi mâna.

Tânărul Miga ţinut la respect de pistolul cârnului le arunca priviri buimace. Se aşezase pe primul scaun, lângă Melania Lupu. Bătrâna îi atinse braţul zâmbindu-i tremurat.

— Ai crescut mare, Săndel.

Îl măsură printre gene: „A luat ochii de la Florence. Gura e a lui Şerbănică. Bărbia are gropiţă… Pe vremea ta, draga mea, asta însemna două căsătorii. Când era mic, maică-sa îl purta cu bluze ca pe o fetiţă, şi în spielhosen. Văd şi acum puişorii galbeni de pe buzunar. Erai pe plajă, la Rex cu colonelul. Cum a trecut timpul… Trebuie să împlinească 28 de ani. Florence l-a avut destul de târziu. Un tânăr drăguţ şi cumsecade… Nu înţeleg de ce băieţii întârzie să-i explice. Vor să-l fiarbă probabil…“

Alexandru se uită îngrijorat la doamna Miga. Îşi drese glasul.

— Vreţi să-mi spuneţi în sfârşit despre ce e vorba?

Cârnul îl studia rânjind tâmp.

— Ce-au zis şmecherii de la Miliţie?

Celălalt ridică din umeri, strângându-şi buzele.

Scarlat îi şopti inginerului;

— Explică-i cum stă chestia şi terminaţi bâlciul mai repede. Da… Poţi să-mi dai o ţigară.

Ionescu o aprinse tacticos şi i-o vârî între degete. Se aşează apoi zâmbind în faţa tânărului.

— Aveţi o profesiune interesantă…

— Depinde.

— Pentru noi este!

— Oricum, nu văd legătura.

Dascălu behăi, nu se ştie de ce, încântat şi făcu un pas la stânga să-l vadă mai bine.

— Lucraţi la Aviasan…

Doamna Miga tresări. În ochi i se aprinse o flăcăruie. Îşi muşcă buzele nehotărâtă. Melania Lupu o privi iute.

„Florence a sesizat, draga mea, a sesizat imediat. Nu şi Ioniţă, iar bietul Şerbănică se va dumiri abia săptămâna viitoare.“

— Pilot, completă inginerul. De trei ani şi jumătate zburaţi pe avioane sanitare.

— Observ că sunteţi extrem de bine informat. În fond, ce doriţi?

— Avem nevoie de dumneavoastră şi de avionul dumneavoastră.

Şerbănică Miga întinse gâtul: „Sunt nebuni? Ce să facă cu un avion?“

Ioniţă Dragu scoase o exclamaţie uşoară şi închise gura repede. Dascălu se amuza copios rotindu-şi ochii de la unul la celălalt.

Alexandru, palid, cu figura încremenită, şopti:

— Nu înţeleg…

— Suntem şapte inşi în această încăpere. Ne veţi scoate din ţară.

Tânărul sări în picioare.

— Absurd!

Dascălu îndreptă arma spre el.

— Stai jos, tăticule!

— Absurd! repetă agitat Alexandru.

Inginerul clătină din cap.

— Chestiunea se prezintă astfel, domnule Miga: În situaţia în care refuzaţi, ori vă trece prin cap ideea nefericită de a informa autorităţile, părinţii dumneavoastră…

Lăsă fraza în aer privindu-l fix. Alexandru se interesă cu o voce goală, dogită:

— Ce se întâmplă cu părinţii mei?

— Pac! Pac! Pac! Pac! făcu Dascălu tăvălindu-se de râs.

— Ţin să vă avertizez că nu glumesc. Deschise uşa dormitorului, arătându-i cadavrul şoferului: Individul a încercat să ne tragă în piept…

Doamna Miga izbucni în plâns. Scarlat îl privea printre gene: „Nefericitul are ghinion. Dormea liniştit în patul lui şi dintr-o dată… Ce aiureală!“

— Şantaj deci?

— Îhî! O chestie extrem de simplă. Urmează să decideţi.

— Nu puteţi să-mi cereţi asta!

— Am făcut-o, dragul meu, e inutilă orice discuţie. Ştiu ce se petrece acum în sufletul dumitale. Renunţase brusc la pronumele de reverenţă. Surâdea şi vorbea cu o voce neaşteptat de caldă: îţi faci scrupule, conştiinţa clocoteşte, cuvinte mari, incendiare, îţi ard creierii: datorie, trădare etc. Oricum va trebui să treci peste ele. De ce nu vrei să te menajezi?

Alexandru îşi aprinse crispat o ţigară. Repetă buimac încercând parcă să înţeleagă.

— Oricum va trebui să trec…

— Evident. Speri să ne convingi cu argumente? Avem nevoie de dumneata şi nu ţi-o ascundem. Merg mai departe cu sinceritatea şi am să-ţi mărturisesc că ne aflăm într-o situaţie extremă.

— Asta am înţeles-o singur.

Ionescu râse.

— Cu atât mai mult ai să înţelegi că nu încap târguieli. Mai laşi dumneata, mai lăsăm noi… Avem în schimb un atu puternic! Dispunem de viaţa bătrânilor. Nu e tocmai fair-play, dar împrejurările excepţionale ne obligă la un joc mai puţin elegant.

— O ticăloşie!

— În locul dumitale aş gândi exact la fel.

Raul Ionescu oftă. Bătea darabana pe marginea mesei privindu-l lung.

— O să ţi se pară cinic probabil, dar rahatul în care suntem intraţi până în gât nu ne îngăduie să fim milostivi.

Florence reuşi să articuleze printre suspine:

— Să nu te gândeşti la noi, Sandi, suntem bătrâni. Tu…

— Cred totuşi că exagerezi, reluă Raul Ionescu. La urma urmelor, ajungi în străinătate împreună cu familia. Un pilot nu moare de foame nicăieri.

Cârnul interveni generos. Părea emoţionat.

— Dacă vrea, îl iau în combinaţia mea. Chestia e să-i placă fluturii. Întrebă timid: Îţi plac fluturii, Sandi?

Melania Lupu îi privea cu coada ochiului.

„Trebuie să accepte, draga mea. Sandi o adoră pe Florence. Şi lui Şerbănică îi e extrem de devotat. Nu va suporta niciodată să-i piardă. Bietul băiat… Când a împlinit 10 ani, i-ai făcut cadou un cal de lemn. S-a ridicat pe vârful picioarelor şi ţi-a încolăcit braţele după gât: «Mulţumesc, tanti Melania…». În realitate, ideea domnului Ionescu nu e rea. Ajunşi toţi în străinătate… Desigur, nu i-ai lăsa de izbelişte. Ar fi contrar principiilor tale.“

— Dacă problemele de conştiinţă îţi tulbură somnul, spuse încet Ionescu, nimeni nu te va împiedica să te întorci împreună cu familia. Autorităţile vor înţelege că nu puteai proceda altfel.

Alexandru stinse ţigara apăsând mult mucul în scrumieră. Îşi ridică ochii clipind des, încercând să alunge usturimea.

— Ceea ce-mi cereţi este imposibil. Sunt de acord, mă aflu la dispoziţia dumneavoastră, nu-mi voi asasina părinţii, cu toate acestea…

— Cu toate acestea?

Tânărul râse amar.

— Dumneata îţi închipui că pot să fac tot ce-mi trăsneşte prin minte numai pentru că sunt pilot? Ai impresia că dacă îmi căşunează duminica viitoare să plec în excursie de plăcere cu avionul n-am decât să-l scot din hangar şi să-mi poftesc familia? Presupun că la chestiile astea n-aţi avut timp să vă gândiţi.

— Esenţial este acordul dumitale. Amănuntele le punem la punct ulterior.

— Aveţi acordul meu. Şi?

Inginerul îl privi ţintă.

— Îţi atrag încă o dată atenţia că în jocul ăsta nu încap şmecherii. În clipa în care ne trădezi, nu mai avem ce pierde. Dacă-ţi faci cumva socoteală că plecând de aici te duci întins la Miliţie în speranţa că or să găsească ăia o formulă să ieşi din încurcătură, poţi fi sigur că vei asista la patru înmormântări!

Făcu un gest circular spre bătrâni. Alexandru înghiţi în sec. Întâlni ochii speriaţi ai lui Şerbănică. Desluşi în ei o implorare mută, disperată. Avea fruntea roşie şi în mod ciudat obrajii rămăseseră palizi. Ioniţă Dragu, complet stors, părea de cârpă. Privea fix într-un singur punct, neîndrăznind să se uite la Florence.

Pilotul întrebă gâtuit fără să-şi ridice ochii:

— Cum trebuie să procedez?

Inginerul îi azvârli o privire iute, subţire. Încerca parcă să-l cântărească, îl evalua ca un geambaş la un târg de vite.

Alexandru Miga cu obrazul crispat, strâmbat parcă de-o greaţă fizică, repetă întrebarea:

— Cum trebuie să procedez?

Capitolul IX

ÎN ALERTĂ

Pe birou se aflau două gume, un etu complet de Carioca şi-o carte cu coperte liliachii. În scrumiera ieftină ardea o ţigară din care maiorul Cristescu trăsese o singură dată. Din când în când se auzea sfârâitul hârtiei.

„Virginia roşii, gândi abstract tânărul Miga. Cum naiba le suportă? O ţigară iute, de femei...“

— V-au urmărit?

Alexandru tresări.

— Nu, nu cred... Am fost foarte atent. Ştiam la ce mă expun. De fapt, la ce îi expun pe ai mei.

— O poveste fantastică! Aveţi idee care poate fi miza?

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că vor să-i scot peste graniţă.

— Am înţeles... Deşi realmente nu văd cum. Nu este avionul dumneavoastră.

Tânărul îl întrerupse nerăbdător. Avea expresia rătăcită.

— S-au gândit ei la toate. Singura mea obligaţie e să aranjez astfel lucrurile încât să fiu mâine dimineaţă de serviciu. Spuneau că dispeceratul mă va trimite urgent la Stâlpi, o localitate lângă Craiova. Voi ateriza într-un zăvoi, la 8 kilometri de comună.

— O alarmă falsă...

— Bănuiesc.

Îşi şterse mâinile asudate plimbându-le discret în lungul pantalonilor. Ţinea spinarea încordată şi clipea des, fără să-

şi ia ochii congestionaţi de la maior.

— Liniştiţi-vă, spuse blând Cristescu.

Pilotul respira greu. Izbucni:

— Mi-e frică! În viaţa mea n-am fost atât de înspăimântat! Unul dintre ei e nebun. Nu glumesc, vreau să spun, nu exagerez. Reacţionează ca un dement, râde, urlă, e duios, n-are nici un fel de control.

— Nu mi-aţi spus cine sunt invitaţii părinţilor dumneavoastră.

— Doi prieteni vechi. Îi ştiu de când eram copil, într-un fel fac parte din familie. Profesorul Ioniţă Dragu şi doamna Melania Lupu.

Cristescu tresări puternic. Întrebă încă o dată:

— Cine?!

Alexandru, surprins, se bâlbâi:

— Profesorul Ioniţă Dragu şi doamna Melania Lupu. Nişte oameni extrem de cumsecade. Cel puţin tanti Melania… Surâse palid. M-am obişnuit să-i spun aşa de când eram puşti. O femeie încântătoare.

— Cum vi s-a părut că priveşte incidentul?

— Era total distrusă. Ca şi ceilalţi… A avut totdeauna o viaţă liniştită, ferită de emoţii. Îi place liniştea. Mi-aduc aminte că am rugat-o odată să mă ducă la circ. Aveam vreo 11 ani. A fost singura dorinţă pe care mi-a refuzat-o de când mă ştiu: „Nu suport, Săndel… Stau tot timpul cu sufletul la gură… Nu sunt amatoare de senzaţii tari…“

Maiorul surâdea alb.

— O femeie sensibilă…

— Extrem de sensibilă, întări pilotul. Zâmbi jenat: O să vă închipuiţi probabil că sunt sentimental.

— Nu-i o crimă.

— Am considerat-o totdeauna ca pe o soră a mamei. O soră neajutorată, şubredă. Inima, ştiţi… Mi-e teamă că nu va rezista.

Maiorul îl privi lung încercând să nu zâmbească. Rosti absent:

— Strada Aristide Condurache, deci…

— Da, o vilă mică, vopsită în galben… În cartier i se spune Căsuţa cu zorele. De la Grădina Icoanei o luaţi la stânga şi…

Cristescu clătina din cap pe gânduri. Privirea îi căzu întâmplător pe ceasul pilotului: 4. Se crispă brusc:

— Ce-aţi spus?

— V-am oferit un punct de reper. Imobilul se află chiar vizavi de Muzeul Chiusbaian. O distanţă de 30-40 de metri cel mult.

Maiorul se agăţă de braţele fotoliului. Simţea că ameţeşte.

„Muzeul Chiusbaian… Acolo au expus *Femeia cu evantai*!“

Revăzu surâsul din spatele dantelelor albe apoi un altul, ofilit, dar încă fermecător: surâsul Melaniei Lupu.

* * *

Inginerul îşi privi ceasul: 4.

Se simţi dintr-o dată neliniştit, o nelinişte de esenţă specială, fizică. Avea impresia că se sufocă, voia cer deasupra şi nu tavanul cu lustră scânteietoare din care picurau stropi de cristal, nu mai suporta figurile livide ale bătrânilor, maimuţa spânzurată în mijlocul odăii, fără un ochi, cadavrul de alături, chipul tumefiat al căruntului.

— Ce ai? întrebă Scarlat încercând să-şi îndrepte trupul între pernele canapelei. Pari agitat.

— Trebuie să plecăm!

— E prea devreme. Abia 4.

— N-are importanţă.

Dascălu îşi smulgea fire din sprâncene pe care le privea în dreptul luminii fix, până i se încrucişau ochii. Interveni placid, fără să întrerupă operaţia:

— Ce-ţi veni? Stăm destul de bine.

Căruntul îşi umezi buzele.

— De ce vrei să plecăm?

— Nu ştiu! Dar trebuie! Ştiu că trebuie!

— Nervii…

Ionescu îşi aţinti privirea pe faţa desfigurată a căruntului:

— Crezi că ţi-ar veni foarte greu?

— Pe mine nu mai puteţi miza, băieţi! Sigur, dacă e neapărată nevoie…

— Suntem în primejdie. Am impresia că din clipă în clipă o să-mi cadă o cărămidă în cap. O văd cum se apropie. N-am simţit niciodată ceva asemănător şi sunt convins că nu mă înşel.

Cârnul îl măsură surprins. Rămase câteva momente nemişcat, atent parcă să înregistreze ceva. Îşi strâmbă buzele dezamăgit.

— Eu nu simt nimic. Sunt un tip normal.

— Ştiu… Scarlat zâmbi doar cu jumătate de obraz. Se adresă inginerului: Să fi turnat ăla?

— Nu-i exclus.

Doamna Miga rosti încet:

— Vă înşelaţi… Fiul meu n-o să mă… N-o să ne sacrifice niciodată.

„Asta-i şi părerea ta, fetiţo, gândi Melania Lupu. De fapt ai scontat pe acest amănunt. Ţi-am spus-o şi ţi-o repet! Sandi îşi adoră părinţii şi chiar pentru tine are multă afecţiune. Deşi presimţirea domnului Ionescu e în-gri-jo-ră-toa-re. Şi pe tine, draga mea, te avertizează uneori instinctul.“

Ioniţă dădu din cap. Sensul era ambiguu: „Nimic nu-i imposibil sau poate Florence are dreptate. Sandi n-o să-i sacrifice“.

— De ce să nu fim prudenţi? Inginerul se aşează lângă Nucu Scarlat şoptind precipitat: Dacă tipul s-a dus la Miliţie, într-un sfert de oră suntem înconjuraţi, prinşi în capcană ca nişte şobolani.

— Îi avem pe ăştia!

— Ei şi? Interesul nostru e să ne salvăm pielea, nu să-i lichidăm pe ei.

— Nu înţeleg de ce te impacientezi acum, aşa dintr-o dată, oftă căruntul. În fond, ăsta era planul iniţial. Am avut timp să ne gândim şi să ne răzgândim, să-l sucim pe toate părţile şi ai fost de acord. Mă rog, presupun că ai fost de acord. I-ai ridicat obiecţia individei?

Inginerul îşi trecu degetele greblă prin păr.

— Nu! Atunci, la rece, totul mi s-a părut bine chibzuit. Relaţia mamă-fiu-tată ce vrei tu am considerat-o suficientă. Acum însă văd… Îşi scutură capul: Nu, nu văd… Simt altfel şi de obicei nu mă înşală presimţirile.

— Eşti obosit şi înfierbântat. Nimeni nu poate fi acum lucid, perfect lucid… Şi-apoi unde să te duci? Sunt câteva ore bune de aşteptat.

— Oriunde! Numai să scăpăm din cursa asta.

— Nu fi copil! spuse Scarlat. Ridică-mi puţin perna… Aşa, mi-a înţepenit ceafa. Dacă băiatul a avertizat Miliţia, nu mai e nimic de făcut. Gândeşte-te o clipă! Vin şi găsesc cuibul gol. Un renghi frumuşel şi atât. Cunosc următoarea etapă a itinerarului. Întâlnirea cu pilotul la Stâlpi. Ne aşteaptă acolo. Ce-ai câştigat? O plimbare cu maşina?

— Atunci?

— Nu ne rămâne decât să sperăm că individul şi-a văzut de treabă. Adăugă după o pauză privindu-l în ochi: Cred că neliniştea ta e de altă natură. Nu trebuia să-mi dai ultima fiolă…

Melania Lupu închise ochii.

„S-ar putea ca domnul Ionescu să aibă totuşi dreptate. Ce spune celălalt e logic, dar incomplet. Ştiu planul tău, draga mea, dar un bun strateg se orientează pe picior, în funcţie de cir-cum-stan-ţe. Îmi dau seama la ce te gândeşti. Este posibil ca cei din muzeu să fi constatat furtul tablourilor. Lipsesc prea multe pentru ca şi cel mai neavizat paznic într-un rond întâmplător să nu observe. Ia să vedem care ar fi consecinţele directe ale acestei situaţii…“

Bătrâna duse mâinile sub masă şi începu să enumere pe degete:

„Desigur, draga mea, că întâi şi întâi va alarma Miliţia care, – doi – se va deplasa de urgenţă la faţa locului. Trei – nu va exista un singur centimetru pătrat în tot cartierul care să nu roiască de miliţişti, ceea ce – patru – e departe de a te avantaja, dat fiind că mâine dimineaţă părăsind locuinţa veţi alcătui un grup, cum să-ţi spun fetiţo, mult prea pi-to-resc pentru a nu atrage atenţia. Dar – cinci – mai ales cinci, vor descoperi tunelul subteran. Nu vor avea decât s-o ia de-a buşilea pentru a ajunge de la muzeu aici. Închipuieşte-ţi surpriza domnului maior Cristescu!“

Curmă brusc firul gândurilor atingând superstiţioasă lemnul. Îşi ţuguie buzele bosumflată.

„De ce tocmai el, draga mea? De unde ideile astea? Nu-ţi dai seama? Ar fi suficient să audă numele tău ca să-şi imagineze cine ştie ce bazaconie. Nu-ţi îngădui sub nici o formă să cobeşti şi află că m-am supărat pe tine.“

Inginerul repetă cu ochii în gol:

— Degeaba! Trebuie să plecăm. Simt! Degeaba… Orice-ai spune!

„Şi tu simţi la fel, draga mea. Propun să ne supărăm mai târziu, fiindcă acum eşti o-bli-ga-tă să născoceşti ceva pentru a-l ajuta pe domnul Ionescu. Cu cât veţi pleca mai repede de aici, cu atât va fi mai bine.“

Inginerul îi întâlni privirea fixă, palidă, apoi lăsă ochii să-i alunece în altă parte.

* * *

La 4:30 apăru locotenentul Azimioară. Se răsese în grabă şi pe bărbie îi rămăsese un punct negru, ca o musculiţă. Îţi venea să întinzi mâna şi s-o alungi.

Maiorul Cristescu vorbea la telefon. Îi făcu semn să ia loc. Întrerupse legătura şi se uită la locotenent lung, fără

expresie, declarând uscat:

— *Femeia cu evantai* a fost furată.

— Din momentul în care tânărul Miga mi-a pomenit numele invitaţilor am intrat la idei. Bătrâna a devenit pentru mine o obsesie de vreme ce nu mă mai pot ocupa de o dandana fără să presupun spontan că la ea duce capul liniei. Când pilotul mi-a comunicat că Muzeul Chiusbaian se află vizavi de Căsuţa cu zorele…

Cristescu făcu o spirală în aer fluierând uşor. Azimioară îşi holbă ochii mici.

— E uluitoare! Parcă totuşi nu-mi vine să cred…

Maiorul îşi săltă obosit umerii.

— Muzeul mi-a confirmat adineauri cele mai sumbre ipoteze. Numai că de astă dată pretenţiile i-au sporit. Paznicul a descoperit că lipsesc zece tablouri. Bineînţeles, „comorile“: Fragonard, Dürer, Monet, şi, desigur *Vânătorul* şi *Femeia cu evantai*.

Azimioară îşi strânse sceptic buzele.

— Furtul mi se pare de prea mare anvergură ca să fie opera Melaniei Lupu. Acţionează altfel, în sfârşit, aşa o văd, mai ocult, fără complici, mai… dosnic.

Cristescu surâse amar.

— Nu ţi se pare destul de dosnică pătrunderea într-un muzeu prin canalul colector? Începu să se plimbe agitat: Are idei, domnule, înţelegi? Mă înnebuneşte cu ideile! Când i-am spus că Doru Matei s-a înzdrăvenit, a intrat în panică. Mă rog, e un fel de a vorbi. Individa nu şi-ar pierde cumpătul nici în faţa unui regiment de marţieni. Hm, cred că exultă, se topeşte de plăcere la gândul că ne joacă o festă superbă. Ţine minte ce-ţi spun! Ajunsă în străinătate, o să-mi trimită toată viaţa felicitări duioase de Paşti şi Crăciun.

— Încă n-a ajuns, observă moale locotenentul. Mă surprinde chestia cu cadavrul din dormitor. Crima nu se înscrie printre metodele ei de lucru.

— Altcineva l-a omorât. Sunt convins de altfel că prietena noastră, doamna Melania Lupu, şi-a ales rolul victimei inocente. Pilotul mi-a spus că abia respiră, îi era chiar teamă de un atac... Ce să mai discutăm, e machiavelică, domnule!

Îşi desprinse din mers pardesiul şi pălăria. Fularul îi atârna afară din buzunar.

— Hai să vedem Căsuţa cu zorele.

— Ce facem cu şantajul?

— Habar n-am! Aş vrea să-l cunosc pe ăla în stare să-mi dea o idee.

Azimioară îşi coborî privirea. Nu-l văzuse niciodată atât de iritat. Şi limbajul îl surprindea.

— Mai plouă?

— Plouă.

Pe scări maiorul continuă agitat:

— Cel mai mare ghinion pe care poate să-l aibă un anchetator în viaţa lui e să dea de-o nebună ca asta! Culmea, tocmai pe mine m-a pocnit!

Trânti nervos portiera şi se adresă şoferului:

— Muzeul Chiusbaian.

Tăcu multă vreme privind stropii de apă care se lăţeau pe parbriz apoi se răsuci spre Azimioară şi declară mocnit, îndesat, pe tonul unei sentinţe fără drept de apel:

— Femeia asta o să mă bage în spital! Ascultă ce-ţi spun!

* * *

— Parcă umblă cineva prin curte, şopti Ioniţă Dragu.

Florence clătină capul şi răspunse neaşteptat de tare:

— Ţi s-a părut. E vântul. Cu tapiţerul am aranjat să vină la 6. E abia 5.

Melania Lupu îi aruncă o privire ascuţită. Se interesă melodios, picată din lună:

— Ai de gând să renovezi, Florence?

— S-a stricat somiera. Acum…

Ridică obosită din umeri.

— Ar trebui să contramandezi.

— Cum? N-are telefon.

Dascălu behăi încântat:

— Mai pică unul în plasă! Să vezi drăcie că nu încăpem în avion.

Melania Lupu îşi flutură pleoapele: „Bine că şi-a adus aminte de tapiţer. Se vor hotărî în sfârşit s-o şteargă“.

Îşi întrerupse gândul atentă la inginer care argumenta înfierbântat:

— Poftim! Cu ăsta ce mai faci?! Individul e în stare să trezească tot cartierul. L-au chemat oamenii să le facă treabă şi dă cu nasul de uşa închisă. Nu, băieţi, eu v-am salutat! Ne întâlnim dimineaţă la iarbă verde. Am impresia că dacă mai rămân cinci minute explodez!

— Împreună am venit, împreună plecăm, spuse abia auzit Scarlat.

— Atunci făceţi-vă bagajele! Repet, nimic nu mă mai poate reţine aici.

Căruntul îşi mişcă privirea spre Dascălu. Întrebă în doi peri:

— Tu ce spui?

— Mi-e egal.

Scarlat rămase un timp pe gânduri. Se uitau toţi la el.

Bătrânii livizi, prea storşi ca să mai reacţioneze, Dascălu amuzat, indiferent în fond şi iresponsabil, inginerul nerăbdător, numai nervi, încordat la maxim.

Şopti într-un târziu.

— Bine, o ştergem.

* * *

— De ce ocoleşti? întrebă Cristescu.

Şoferul arătă spre dreapta o pancartă aşezată în mijlocul străzii.

— Bagă gaze şi tot bulevardul e desfundat. Azimioară remarcă filosofic:

— Nu mai contează câteva minute acum.

— Probabil ai dreptate, dar nu mai am răbdare. Când Melania se află undeva poţi să te aştepţi la toate surprizele. Te asigur c-o să dăm de nişte chestii care o să ne lase cu gura căscată. N-am eu destulă fantezie ca să-mi închipui jumătate din tot ce-i trece ei prin minte.

* * *

Bătrânii aşteptau îmbrăcaţi. Ioniţă Dragu îşi încheia nasturii paltonului demodat cu guler de vidră îngălbenită, fără să scoată un cuvânt. Şerbănică îşi plimba ochii bulbucaţi luându-şi parcă pentru totdeauna rămas-bun de la pereţii plini de tablouri cu flori mici. Florence, înfăşurată într-o haină de astrahan, cândva superbă, şi cu pălăria în cap, privea în gol, ignorându-i pe ceilalţi. Şerbănică îi atinse mâneca.

— De ce-ai luat blana? Dacă n-o menajezi…

— Aşa am avut chef! M-am săturat s-o ţin în dulap şi să umblu în gioarse!

Îşi fixă mai bine poşeta umflată sub braţ.

Melania Lupu încruntă sprâncenele.

„Cu ce Dumnezeu o fi umplut-o, draga mea? E grozav de ciudată azi Florence, orice-ai spune. Cred totuşi că ştii ce se întâmplă cu ea, dar ţi-ai închipuit că de la o anumită vârstă intervine re-sem-na-rea. Îngropi în adâncul sufletului visele frumoase, castelele de frişcă – eşti incapabilă, fetiţo, să nu te gândeşti la dulciuri – şi începi să te mulţumeşti cu tocana cotidiană. Bănuiesc că şi pentru Florence constituie o surpriză ceea ce simte. Viaţa alături de Şerbănică a fost un calvar. Gândeşte-te doar la temperamentul ei! Era cea mai

veselă fată din câte ai cunoscut vreodată, de-a dreptul încântătoare. Din păcate, Perieţenii scăpătaseră şi au fost fericiţi când Şerbănică i-a cerut mâna. Un mariaj nesperat. Iar acum… Florence îşi închipuie că domnul Ionescu e bărbatul pe care şi l-a dorit toată viaţa, şi-i pare rău că l-a întâlnit prea târziu. Ştii cum sunt fetele! Se îndrăgostesc pe la 14-15 ani de câte o imagine, şi după aceea încep s-o caute. Parcă tu nu l-ai adorat pe tânărul Werther, iar Lupu, Dumnezeule mare, nu i-a semănat deloc, aşa cum nu seamănă Şerbănică cu inginerul. Desigur, nu te aşteptai la o reacţie atât de violentă dar, ţinând seama de firea lui Florence, nu ştiu dacă trebuie să fii chiar atât de surprinsă.“

Din geanta mare, Mirciulică scosese capul şi coada. Scarlat şi inginerul şuşoteau.

— S-a brodit bine chestia cu getaxul, observă Ionescu. Urci tu şi babalâcii. O să conducă cretinul. Eu opresc o maşină şi aduc cucoanele.

— Să nu-ţi facă vreo figură.

— Vezi-ţi de treabă! Unde zici că stai?

— Intrarea Domniţa Anastasia 1B. O casă roşie cu ferestre înalte franţuzeşti.

— Perfect. Cum te simţi?

Nucu Scarlat rânji descoperindu-şi o parte din dinţi.

— Cred că frica mă mai ţine pe picioare. Încolo…

Cârnul îşi strecură capul pe uşă. Râdea bine dispus încreţindu-şi mult nasul.

— Maşina e la scară. Cu cântec înainte, marş!

Şerbănică vru să stingă lumina. Inginerul îl împinse uşurel înainte: „Lasă-i să-şi imagineze că suntem înăuntru. Îmi pun gâtul că nu trec zece minute şi casa va fi înconjurată“.

Stropi mărunţi udau obrajii palizi ai Melaniei Lupu. Îşi aduse brusc aminte de ceva şi ridică poşeta.

— Bagă capul înăuntru, Mirciulică, vrei să răceşti iar?

* * *

Maşina se angajă pe o stradă largă cu două şiruri de castani. În spatele lor strălucea câte un acoperiş ud, în curţi arbuştii înfăşuraţi în ziare şi plastic ca nişte momâi aşteptau zilele cu soare de la sfârşitul lui martie ori începutul lui aprilie.

— Prima la dreapta Aristide Condurache, spuse Cristescu şi Azimioară zâmbi din nou.

Şoferul cunoştea Capitala, palmă cu palmă. Pe vremuri, taică-său ţinuse birjă. Un uriaş îmbrăcat în catifea pe care-l ştiau toţi chefliii. Se purta cu floare la ureche şi bea cu ţigăncile până cădea sub masă.

La capătul străzii se încrucişară cu două taxiuri burduşite.

— Vin de la vreo petrecere, mormăi locotenentul.

Niciunul nu distinse, lipit de geam, chipul mic al Melaniei Lupu. Înregistrară doar o pată albă, ceva nedesluşit ca un fâlfâit de aripi, ca o adiere, un obraz şters şi anonim dispărând în dimineaţa bucureşteană.

* * *

Prin storul lăsat se strecura o aţă gălbuie de lumină. Maiorul şi Azimioară înconjurară curtea vilei fără să sesizeze ceva deosebit. Lăsară câţiva oameni de pază şi se întoarseră la muzeu.

— Totuşi tipul are dreptate, mormăi locotenentul.

Cristescu clipi absent.

— Care tip?

— Directorul! De unde ştiau că există o cameră secretă? Ani de zile a stat închisă, nici măcar funcţionarii nu auziseră de ea. Logic…

— Nu-mi vorbi de logică, dragul meu! Tot ce face femeia asta se enfişează şi se contraenfişează de logică. Caută un raţionament isteric, absurd, sfidând orice bun-simţ şi atunci poate o să înţelegem câte ceva. De unde ştia? A visat, i-a ghicit cineva în cafea sau poate că ea a inventat camera. Pe măgădăii ăia i-a dresat formidabil, nu-i ies din cuvânt, de vreme ce nu au comis încă nici o greşeală.

În biroul directorului îi aşteptau tânărul Miga şi două cafele. Pilotul sări în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Liniştiţi-vă, nu s-a întâmplat nimic. Avem nevoie de dumneavoastră.

Cristescu duse ceaşca la gură şi sorbi câteva înghiţituri.

— Vreau în primul rând să mă conving că cei trei împreună cu ostaticii se mai află în casă. Daţi-le un telefon sub un pretext oarecare. O informaţie suplimentară, asupra locului de întâlnire, să zicem…

— Credeţi că răspund?

— Deocamdată încercaţi. Vom vedea după aceea ce ne rămâne de făcut.

Intră directorul, un bărbat uscăţiv, cu nas coroiat şi părul adus peste chelie, îmbrăcat în cenuşiu închis. Exclamă aiurit:

— Ce poveste, domnule! Au operat ca nişte gangsteri. Parol, ca nişte gangsteri!

Cuvântul îi plăcea grozav şi-l repetă încă o dată.

— Extraordinar, îngână locotenentul de circumstanţă.

— Nu-i aşa? Cui i-ar fi trecut prin minte să folosească canalul colector?! Iar pierderile, ce să vă spun, sunt ireparabile! Mi-aduc aminte de-o istorie asemănătoare prin ’35 sau ’36…

Alexandru lăsă receptorul. Avea o mină înspăimântată.

— Nu răspund.

— Hm, făcu maiorul, nu mă miră…

— M-aş duce până acolo. Mă ştiu după fluierat.

— Da, da… Duceţi-vă, mormăi Cristescu.

Pilotul o zbughi pe uşă. Ascultară paşii care alergau în curte împrăştiind apa din băltoace. Apoi zvonul streşinilor acoperi totul într-un susur neîntrerupt.

Azimioară se uită la maior şi se înfioră. Un cap de ceară cu ochi goi fără expresie.

* * *

Se strecuraseră în locuinţă fără să-i vadă nimeni. Vecinii căruntului, o familie de medici, erau plecaţi pentru doi ani în Iran. Păşeau totuşi în vârful picioarelor. Scarlat cu degetul la buze solicita linişte. Alcătuiau un grup bizar: bătrânii speriaţi, cu hainele trântite alandala, tinerii murdari, aproape în zdrenţe, febrili, mereu atenţi. Ochii le luceau în întuneric ca la pisici. Se mişcau precipitat cu o graţie sălbatică.

Nucu Scarlat avea faţa asudată din cauza efortului. Îşi dădu drumul pe un divan scund, acoperit cu o cergă miţoasă, galbenă.

— Dă-mi ceva de băut, gâfâi. Ceva tare! Caută în frigider. Dacă ai găsi nitroglicerină ar fi perfect…

Bătrânii rămăseseră lângă uşă stingheri.

— Nu mi-aş fi închipuit, continuă Scarlat zâmbind, că-mi va veni rândul atât de repede să fiu gazdă. Ajutaţi, vă rog, doamnele să se dezbrace şi luaţi loc.

Arătă câteva x-uri cu perne de piele, risipite în jurul unei măsuţe lungi cu un sfeşnic de cristal şi o scrumieră de argint. Melania Lupu îşi plimbă ochii discret prin odaie. Se uită la marina uriaşă – mult violet, alb şi albastru-cobalt – de-o stridenţă agreabilă, acidulată ca un pahar de şampanie foarte sec, apoi la fotografia aşezată pe bar lângă un pur sânge englezesc de abanos. O femeie brună, foarte zveltă, cu bucle paj şi un obraz mic triunghiular contempla cu atenţie concentrată ceva ascuns altor priviri. Ceva care nu

intra în cadrul imaginii şi care nu se aflase probabil acum 25 sau 30 de ani nici în atelierul fotografului.

Melania Lupu simţi, cu o strângere de inimă, că femeia nu mai există – un sentiment cert, deşi inexplicabil. Chipul acela n-avea nimic dramatic, nimic care să sugereze că buclele n-au ajuns coc sur, că n-ar fi putut ajunge niciodată, că peste privirea neagră nu s-a aşternut aburul tulbure, nesigur al quinquagenarilor.

„Trebuie să fie prima lui soţie, draga mea. A fost o femeie frumoasă. Locuinţa însă, hai, recunoaşte, te surprinde. Te aşteptai să găseşti aici nichel, mochetă roşie şi ororile acelea de la fondul plastic, şi când colo dai peste un interior destul de rafinat. Asta înseamnă că perspicacitatea ta lasă uneori de dorit şi sunt obligată să-ţi dau o notă proastă. Cel mult minus trei! Aveam de gând să-ţi ofer o bomboană, uite, era pregătită, dar nimic nu mă va convinge că o şi meriţi!“

Înghiţi în sec şi lăsă paltonul să-i alunece de pe umeri. Inginerul umplu şapte pahare cu rom cubanez. Dascălu îl mirosi şi-l dădu peste cap.

— Nu ştiu cum dracu’ vă place chestia asta! Eu prefer lichiorul de portocale.

— Văd aici ananas, vrei?

Şerbănică Miga se uita pe furiş la ceilalţi. Întinse mâna nesigur spre paharul oferit de inginer şi zâmbi jalnic, scuzându-se.

— Mi-e frig. Oboseala…

Nevastă-sa îl privi uscat: „Poate face o apoplexie. N-are voie să bea alcool“.

Simţea că nu-i mai pasă, sau nu-i păsase niciodată cu adevărat, cum nu-i mai păsa de ceea ce lăsase acasă. Avea sentimentul că nu se va mai întoarce niciodată acolo, că încheiase un capitol îngrozitor de lung, se gândea înfrigurată că era pentru prima oară după foarte mulţi ani când nu ştia ce se va întâmpla mâine, săptămâna viitoare.

„Parcă sunt la cinema, sau citesc o carte captivantă şi am uitat tot, nu-l mai simt pe Şerbănică alături, în pat, nu-i mai

aud respiraţia, frazele întretăiate de coşmar. Sunt din nou liberă, tânără… Fireşte, e o minciună, am 60 de ani aici şi voi avea tot atâţia oriunde în altă parte, dar vreau să mă mistific. Îngăduie-mi, Doamne, să mă mistific! Nu doresc să fiu lucidă! Nu mi-ar servi la nimic.“

Şerbănică se apropie de profesor.

— Ce crezi c-o să facă Sandi? Ce crezi?

Răsuflarea neplăcută îi atinse obrazul şi Ioniţă Dragu se dădu imperceptibil înapoi.

— Un singur lucru. Adăugă şi mai încet: Şi sunt convins că l-a făcut.

Miga clipi nedumerit.

— Adică?

— A avertizat Miliţia.

— O… prostie! Şerbănică Miga se congestionase brusc până în albul ochilor: Un act iresponsabil! Ne masacrează ăştia!

Profesorul ridică din umeri apoi rămase ţeapăn. Florence agasată de privirile lungi, goale, îi întorsese spatele.

— La ce oră plecăm? se interesă Nucu Scarlat. Mai toarnă-mi puţin…

— La 7. Încearcă să dormi măcar un ceas.

— Eu mă plictisesc, spuse Dascălu. Se plimba fără rost prin cameră, căutând parcă o idee: Aş face o baie.

— Fă, râse inginerul dând la o parte măştile din faţa barului. Astea ce naiba le-ai mai cărat încoace?

— Nu sunt ale noastre? De ce să le las?

— Mă rog… Să-ţi pregătesc cada?

— Cada! Am poftă să înot! Se azvârli pe un fotoliu cu picioarele repezite înainte: Ţi-am spus că mor de plictiseală… Povesteşte ceva!

Inginerul rânji.

— Uite, flăcăule, n-aş vrea să te dezamăgesc, dar, spre deosebire de alţii, mie circul de astă-noapte mi-a cam epuizat resursele. Şi ce mi-a rămas păstrez pentru zile negre. N-am nimic împotrivă însă să te ascult pe tine.

Se aşează călare pe un scaun cu paharul în mână. Scarlat închise ochii.

— Ai dreptate. O să mă culc totuşi.

Cârnul îi măsură sâcâit pe bătrâni.

— Hai, spuneţi ceva!

— Lasă-i în pace. Ţi-au făcut program artistic, ce mai vrei de la ei?

— Înnebunesc! Nu pot să stau să mă uit aşa la tine şapte ceasuri. Sunt un tip activ!

— Descoase-ţi pantalonii şi coase-i la loc. O să te liniştească!

— Eşti tâmpit! Vreau o poveste!

— Aş încerca eu, interveni timid Melania Lupu. Ştiu foarte multe poveşti pe care i le spun lui Mirciulică. Nu văd de ce nu i-ar plăcea şi dumnealui una din ele.

Dascălu bătu din palme. Alunecă de pe fotoliu şi se aşează turceşte în faţa bătrânei. Melania ridică motanul în poală.

Obrazul i se limpezi dintr-o dată. Ochii îi alunecară peste creştetul cârnului. Povestea în şoaptă, făcând abstracţie de Ioniţă, de Florence şi de Şerbănică care o ascultau cu feţe livide, de strigoi.

— „…o grădină minunată cu copaci şi flori şi fructe de aur. Şi păsări cu ciocul de mărgean, cu ochi verzi de smarald şi aripile bătute în nestemate, şi fluturi albaştri…

— Şi fluturi albaştri… suflă fermecat Dascălu.

Inginerul îşi făcu semnul crucii: „Dacă aş fi citit undeva chestia asta, n-aş fi crezut-o în ruptul capului. Un muzeu spart, canalul, noaptea de coşmar, pistoale, sânge, un motan cult, bătrânii, noi şi o poveste cu ciori şi pitpalaci de aur… Unde-i logica? Sunt nebun? Ce se întâmplă?“

Râse multă vreme, îndesat până simţi că i se face rău.

„Criza! Dacă nu fac rost urgent de morfină, partida e pierdută!”

Capitolul X

O SINUCIDERE ROMANTICĂ

Lampa încovoiată cu o căciulă de tablă verde şi gât inelat lumina masa şi mâinile lui Cristescu. Trapul rezemat de spătar se ascundea în întuneric. Privind degetele lungi, nervoase de chirurg sau de cartofor, Azimioară încercă sentimentul că există separat, trăiesc cumva o viaţă a lor, aparte, ca în tablourile unui pictor pe care-l iubea şi unde vibrau doar chipuri şi mâini, trupurile ghicindu-se greu sub pasta întunecată.

Maiorul îşi încârligă brusc degetele şi pe birou rămaseră doi pumni cu venele umflate gata să spargă pielea subţire şi transparentă.

— M-am gândit... M-am gândit mult... Glasul uscat îl făcu pe Azimioară să se foiască în scaun. Totul e drăcesc! Combinaţia, îndrăzneala, siguranţa cu care se consumă etapă de etapă. O singură abatere deocamdată de la un calcul exact: reacţia pilotului. Dar chiar dacă a mizat sută la sută pe discreţia lui – înţeleg aici şantajul de sentimente – pariez pe ce vrei că are pregătite în poşetă cel puţin trei soluţii pentru o situaţie neprevăzută. Melania Lupu nu cunoaşte termenul „imposibil“, nu poate fi luată prin surprindere!

Azimioară zâmbi blajin.

— Cred că bătrâna ne-a cam speriat. În fond, rândul trecut am punctat noi. Faptul că a scăpat deocamdată de

sancţiune mi se pare subsidiar. Evident, vizavi de anvergura mizei ratate.

— Sunt trei existenţe în joc, spuse maiorul cu pumnii la gură. Trei existenţe contra zece tablouri. Poţi să alegi? Ai ce să alegi? Oamenii trebuie în orice caz salvaţi, dar cum? Pânzele trebuie să rămână în ţară. Şi, din nou, cum?

Părea că vorbeşte singur. Se oprea din când în când gesticulând agitat, apoi îşi relua plimbarea între fereastră şi biblioteca scundă cu cărţi puţine.

— Competiţia e neloială, remarcă locotenentul. La tot ce a născocit ea luni de zile, trebuie să găsim rezolvare în câteva ore.

Maiorul îşi privi ceasul.

— Exact două ore şi jumătate. La 9 au întâlnire cu Miga la Stâlpi. Am dat dispoziţie să fie supravegheată discret şoseaua. Vor părăsi Bucureştiul în două maşini. Aşa-mi imaginez! Trenul e prea riscant... Au un rănit printre ei şi, în afară de aceasta, în mijlocul oamenilor nu poţi ţine la respect trei ostatici. Nu sper mare lucru, dar poate că reuşim să-i neutralizăm înainte de a ajunge la destinaţie.

— La prima mişcare suspectă vor împuşca bătrânii. Când mă gândesc la cadavrul şoferului, mă înfior. Zece gloanţe!

— Mda, un sadic. Alexandru Miga pretinde că unul din ei e nebun...

Se apropie de fereastră. Se auzeau camioanele, autobuzele şi tramvaiele dimineţii, siluete cenuşii se strecurau pe lângă ziduri ocolind cu paşi inegali bălţile. Deşi întuneric, se simţeau zorile, atmosfera înfrigurată a începutului de zi, se vedeau serviete, sacoşe, copii mici cu căciulite albe ţinuţi în braţe, morfolind adormiţi un covrig cald.

— Plouă! Maiorul vorbea cu spatele întors: Du-te la laborator şi roagă-i pe căpitanul Dinu să-ţi fabrice în timp record două sau trei dispozitive de gaze.

Azimioară se holbă năuc.

— Gaze?

— Da, dragul meu, gaze! E singura soluţie. Le vom instala în avion. Atrage-le atenţia băieţilor că trebuie să fie atât de puternice, atât de date dracului, încât să-mi adoarmă un cal în mai puţin de cinci secunde. Au un ceas la dispoziţie. Pe urmă cheamă-l la telefon pe tânărul Miga şi trimite-l la mine. A avut şi ăsta o noapte…

Dincolo de uşă, pe coridor se desluşeau paşi grăbiţi şi câte un bună dimineaţa mârâit mahmur, într-un birou suna telefonul, pe pervazul de tablă picăturile de ploaie cădeau mărunt.

* * *

Uşa de la intrare se închise şi Scarlat pătrunse în hol sprijinindu-se de pereţi. Ţinea în mână un pacheţel. Inginerul îl măsură surprins.

— Ce-i aia?

— Morfină! Ţi-am spus, am tot felul de relaţii. Sper să ne ajungă până „dincolo“.

* * *

Tablourile se aflau într-o valiză mică. Inginerul, cu trenciul pe umeri, se uită încă o dată în jur. Îl trase pe mâneci, mormăind mulţumit:

— Cred că asta e totul.

Dascălu se privea încântat în oglindă. Împrumutase din garderoba lui Scarlat o haină în dungi, o cămaşă galbenă şi un papion violet.

— Nu prea ţin chestiile astea dimineaţa, remarcă zâmbind Raul Ionescu. Parcă eşti un papagal.

Cârnul îi scoase limba şi continuă să se strâmbe în oglindă.

Morfina încă nu-şi făcuse efectul şi Nucu Scarlat închise ochii.

— Aş rămâne aici… Nu vreau decât să dorm… Cred…

Inginerul îl întrerupse:

— Nu vorbi copilării! Ne aflăm pe ultima sută de metri. O să meargă splendid, ai să vezi, mai ales dacă dumnealor continuă să fie cuminţi.

— Getaxul… E imprudent pe şosea.

— Bravo! Văd că mintea îţi funcţionează, râse Ionescu. M-am gândit şi eu la treaba asta. Vom lua maşina ta şi Fiatul amicilor… Până se întorc ei din Iran…

Ioniţă Dragu scutură umărul lui Miga.

— Hai, Şerbănică, plecăm

Bătrânul deschise ochii speriat.

— Unde?

Florence se ridică anevoie. Îşi simţea picioarele grele şi umflate, gura coclită. N-avea curaj să se privească în oglindă. Îşi trecu degetele mecanic prin păr şi se înfăşură strâns în blană. Urmărea absentă manevrele Melaniei Lupu care conjura motanul să intre în geantă.

— Hai dragul meu, fii înţelegător şi nu mă supăra. Te-ai purtat bine toată seara, ai lăsat o impresie admirabilă şi tocmai acum… Ce vrei să-şi închipuie dumnealor despre tine?

Dascălu se încruntă.

— Ai de gând să-l iei şi pe el?

— De ce nu? Mirciulică participă la toate evenimentele importante din viaţa mea. Nu-l pot părăsi acum.

— Ei asta-i! Mai cărăm şi animalu’!

Bătrâna îşi ţuguie buzele ofensată.

— În primul rând îl car eu! Adăugă aproape plângând: Nu plec fără Mirciulică! Acesta e ultimul meu cuvânt şi sunt gata să suport toate consecinţele!

— În regulă! interveni împăciuitor inginerul. Nu suntem noi ăia care să despărţim doi prieteni. Calmaţi-vă, doamnă.

Melania Lupu, cu ochii palizi, inundaţi de lacrimi, dădu recunoscătoare din cap. Dragu, clătinându-se ca un cocostârc bolnav, înalt cât uşa, o privea îngăduitor: „Nu-şi dă seama de situaţie. E atât de copilăroasă! Norocul ei… Florence, în schimb, suferă groaznic“ şi scrută pe furiş chipul boţit al bătrânei.

Doamna Miga îşi înfundase bărbia în gulerul de blană ridicat peste urechi. Rămăseseră afară ciuful alb şi ochii vii, strălucitori ca nişte pietre mobile.

— Mă duc să scot maşina, anunţă Ionescu. Verifică-ţi arma, cârnule! Se opri în faţa lui Scarlat: Dă-mi cheile!

Căruntul ezită.

— Mai stai o clipă. Avem încă timp…

— Ce naiba mai e?

— Gândeşte-te! Dacă totuşi ăla a avertizat sticleţii?

— N-am isprăvit eu bine şi începi tu! Oricât ne-am gândi, n-avem ce face.

— Cum ai proceda în locul lor?

— Uite, iubitule, mi-e destul de dificil să ghicesc cum trebuie să procedez eu în fiecare clipă. Nu-mi cere acum să gândesc pentru toată lumea.

Aproape strangulat de fermoarul poşetei, Mirciulică se zbătea şi miorlăia înfricoşător. Consternată, Melania Lupu încerca să-l mângâie:

„Tocmai acum îţi face figuri, draga mea, şi nu te supăra numai tu eşti vinovată. L-ai răsfăţat nepermis de mult. Dacă Sandi a vorbit… Bate-n lemn, Melania, şi fă corniţe cu inelarul şi degetul cel mic ca să alungi piaza rea! Oricum, eşti obligată să reflectezi. Ce ar inventa domnii de la Miliţie într-o asemenea situaţie? După cum bine ştii, n-ar avea prea multe soluţii la îndemână. Inversează rolurile, Melania! Să zicem că tu eşti în locul lor. Ai încerca să faci ceva pe şosea? Nu, bineînţeles că nu. Un accident ar periclita viaţa ostaticilor şi chiar soarta pânzelor. Acolo, în zăvoi? Con-cen-trea-ză-te, fetiţo! Ce s-ar putea născoci în zăvoi?“

Bătrâna calcula înfrigurată. Pe figura senină nu se citea nimic, ochii alunecau indiferenţi fără să se împiedice de vreun obstacol.

Scarlat insistă.

— Încearcă să te gândeşti.

— Degeaba! E inutil acum. Nu-mi trece nimic prin minte.

— Nici mie, rânji încântat Dascălu. Şi dacă mie nu-mi trece nici o idee înseamnă că nu există.

Inginerul râse.

— Flăcăiaşul e logic!

Căruntul clătină încăpăţânat capul.

— Dacă ar ascunde pe cineva în avion…

— Fleacuri! Ce-i Boeing? Unde să-l ascundă?

Bătrâna îşi camuflă zâmbetul: „Domnul Scarlat e înţelept, dar din păcate n-are strop de fantezie. Hai, fetiţo, trebuie să găseşti! Sper că nu vrei să mă dezamăgeşti tocmai acum.“

Dascălu căscă plictisit apoi îşi dădu cu presupusul:

— Eu aş arunca avionul în aer.

— Nu vrei să le comunici ideea la telefon?

Nucu Scarlat şopti cu privire tulbure:

— M-am convins de atâtea ori… Am trecut prin câteva situaţii dificile. În combinaţiile cele mai bine ticluite, cele mai subtile, se strecoară totdeauna o gafa tâmpită. De asta mi-e teamă.

Melaniei Lupu îi sticliră ochii:

„Cred că ai găsit, draga mea… Nu cunoşti denumirea exactă, dar ştiu ce vrei să spui. În locul domnului miliţian ai folosi ceva care să ne adoarmă… Un anumit gaz să zicem. L-ai introduce în avion. O soluţie simplă şi fără riscuri. Trebuie deci să ia măştile cu ei. Dar cum să le-o sugerezi? Ar putea constitui o probă capitală împotriva ta. Cum? Cum, Melania? Te întreb!“

Privi în jur disperată, ascunzându-şi palmele asudate în cutele rochiei. Apoi ochii îi căzură pe bibliotecă.

— Eventual… Căruntul îşi umezi buzele arse: Eventual benzina.

— Ce-i cu benzina?

— Să nu umple suficient rezervorul. Înţelegi? Ne-ar obliga la o aterizare forţată.

Cârnul chiţăi:

— Vezi! Tot la ideea mea vă întoarceţi. Şi sărim în aer frumuşel!

Perspectiva părea să-l înveselească grozav. Melania atinse cu degetul o carte.

— Ce copertă frumoasă! Mi-aduc aminte că am văzut-o la librărie, dar n-am avut destui bani s-o cumpăr.

„Ioniţă nu va rezista, draga mea. E prea mare amator de cărţi, le iubeşte prea mult, ca să nu se uite la ea. Mai ales că-i despre război... Are o adevărată pasiune. Ştie să vorbească mi-nu-nat despre luptele domnului Hanibal, ale domnului Napoleon, Jukov şi ale altor generali vestiţi. Fireşte, ca toţi oamenii fricoşi, se dă în vânt după isprăvile altora…“

Profesorul Ioniţă Dragu se întoarse. Spuse răguşit:

— O am acasă… *Privighetorile morţii*, documente din primul război mondial. Nemţii inventaseră gazele de luptă. A fost prăpăd în tranşeele aliaţilor.

Raul Ionescu tresări. Se răsuci iute ca un şarpe.

— Gaze! Asta ar putea fi într-adevăr o idee! Cum dracu’ nu ne-am gândit?

Ioniţă Dragu îşi muşcă buzele până la sânge: „Cu ce-am greşit Dumnezeule! De ce trebuie să trec prin toate astea? De ce tocmai eu să…“

— Luăm măştile cu noi, hotărî inginerul. Mă duc să scot maşinile. În zece minute să fiţi gata!

Melania Lupu răsuflă uşurată:

„Te sărut, draga mea. Iar bomboana aceea, ştii pe care n-ai meritat-o… acum ţi-ai câştigat dreptul s-o savurezi.“

Scotoci în pungă şi scoase două.

* * *

Alexandru Miga îl măsură îngrijorat. Clipea des, mărunt, tic nervos deprins peste noapte. Cristescu îl conduse până la uşă.

— În mod normal, vor cădea în capcană. Dumneavoastră vă cer un singur lucru: calm, calm şi iar calm.

— Mi-e frică să nu se prindă.

— N-au cum! După ce s-au urcat, apăsaţi pe butonul cafeniu instalat de noi. Nu vor trece 60 de secunde şi vor adormi toţi buştean.

— Să dea Dumnezeu, şopti pilotul.

Cristescu închise uşa în urma lui.

— Peste zece minute plecăm. La 8:30 vom fi la Stâlpi.

— Dacă vrea Dumnezeu! constată placid Azimioară.

Se priviră în ochi şi îşi zâmbiră.

* * *

Dascălu se lăsă pe o aripă.

— Asta roşie e a ta?

— Îhî.

— Suspensia e proastă.

— N-am de gând să ţi-o vând. Hai! Daţi-i drumul mai repede. A început să plece lumea la serviciu.

— Ei şi?

— Explică-i, Ionescule, eu am obosit.

— Arătăm al dracului de bine, rânji inginerul. Ochi luminoşi, zâmbet şi flori… Până şi babacii au aere de conspiratori.

Scarlat, sprijinit de un copac aruncă ţigara.

— Cum ne împărţim?

— Prima maşină o va conduce profesorul Ioniţă Dragu. Alături va lua loc domnul Miga, iar eu în spate.

— În regulă.

— Cârnul trece la volanul Fiatului. Tu stai între cucoane. Căruntul surâse amar.

— Dacă le vine cumva ideea să se ocupe de mine…

— Fii serios, sunt ramolite rău.

Doamna Miga tresări apoi chipul redeveni rigid. Melania Lupu zâmbea serafic.

„Ce s-a şifonat tenul lui Florence, draga mea, e de neînchipuit! Parcă s-ar fi plimbat cineva cu bicicleta pe obrazul ei. Da, domnul inginer a gândit bine. Mai îngrijorată sunt de ceea ce se va întâmpla în cealaltă maşină. Ioniţă parcă e în transă…“

— Dar nu ştiu să şofez, bâlbâi Dragu surprins. În viaţa mea…

Inginerul îl mustră dulce:

— Se poate, domnule profesor? Zeci de generaţii au trecut prin mâinile dumneavoastră şi, sunt convins, nu o dată le-aţi atras atenţia elevilor că nu e frumos să mintă. Oferiţi un exemplu dezastruos tânărului cu fluturaşii…

— Aţi căpătat informaţii eronate…

— Urcaţi la volan! Domnule Miga, poftiţi lângă dumnealui.

Melania Lupu, între Scarlat şi Florence, declară senină:

— Sper că va fi o călătorie comodă. În general, automobilul nu-mi face bine. Nici eu nici Mirciulică nu suportăm benzina. Prima oară când m-am urcat într-o maşină am avut o senzaţie de vertij.

Raul Ionescu începu să râdă şi trânti portiera. Prinse în aer braţul cârnului care făcea exerciţii de gimnastică.

— Ai grijă! Te ţii după noi şi fără exhibiţii pe şosea. Nu vreau probleme cu şmecherii de la Circulaţie.

Maşinile – una albă şi una roşie – demarară. Pe parbriz, ştergătoarele ticăiau ritmic ca un ceasornic. La o fereastră, un bărbat cu nasul strivit de geam scruta cerul ud.

„Vrea să ştie dacă trebuie să ia umbrela” gândi Melania Lupu.

Scoase motanul din poşetă şi-i şopti la ureche:

— Drum bun, Mirciulică!

* * *

Din spate, Azimioară vedea profilul maiorului. Tâmpla căruntă, nasul subţire, încovoiat şi cu pielea mult întinsă pe os, ridul adânc care se oprea în colţul gurii. Bărbia puternică dispăruse în fular... Vorbi fără să se uite la locotenent.

— Sper să ajungem cu cel puţin o jumătate de oră înaintea lor. Ne vom ascunde în pădurice. Pentru orice eventualitate, locotenentul Ciobanu şi Popa vor tăia retragerea spre şosea. Rămase pe gânduri şi adăugă şoptit, fără să se adreseze cuiva: Nu-mi place ploaia...

Azimioară îşi aprinse calm o ţigară. Făcea parte dintre fericiţii care nutresc convingerea că lucrurile sfârşesc totdeauna prin a se aranja.

* * *

Ioniţă Dragu conducea crispat, cu degetele încârligate pe volan. Pe tâmple îi curgea sudoarea, ţinea gura deschisă, respirând greu. Gâtul lung şi subţire ieşea caraghios din gulerul de vidră.

Inginerul îi căută privirea în oglinda retrovizoare.

— Conduceţi admirabil. Felicitări!

Şerbănică Miga încercă să-i intre în graţii:

— A fost campion pe vremuri. Nici Nababul nu era mai abil.

— Interesant, observă de circumstanţă Raul Ionescu. Aveţi maşină?

Profesorul clătină capul. Tot Şerbănică explică:

— Nu. De unde să scoţi aşa, şaptezeci-optzeci de mii?

Ioniţă Dragu vină brusc. Se simţea din ce în ce mai stăpân pe volan.

„O maşinuţă bună... Motor excelent... Ce-ar fi să intru într-un stâlp? Dacă-l ucid pe ăsta, rezolv problema. Cârnul e nebun, celălalt, aproape inofensiv. În fond, ce mai aştept? Ce mai aştept în general? O moarte frumoasă... N-am mai condus de mult. Lecţii, elevi, situaţii de sfârşit de an şi iar de la cap: Vine inspecţia! Ce-i cu Dragomir dintr-a X-a? Ai chef să-l meditezi la vară? Crăciun, Paşte... Ce cadou îi fac lui Florence? Jurnalul de zi... Ieri m-am plimbat cu Florence aproape o oră pe lângă lacuri... Florence se simte rău, ar trebui să fie atentă cu rinichii... Am citit nişte versuri splendide. I le voi trimite lui Florence împreună cu nişte toporaşi... E de ajuns să mă ciocnesc cu stejarul ăsta... N-am făcut nimic pentru ea toată viaţa. Poftim la tablă, Iordache! Conjugă-mi laboro-laborare, indicativ prezent. Laboro, laboras, laborat...“

Apăsă brusc pe accelerator. Cu un scrâşnet, maşina se năpusti spre stejarul de la cotul şoselei.

* * *

Azimioară întrerupse convorbirea. Maiorul ridică sprâncenele.

— Ce-au vrut?

— Două turisme, un Fiat şi o Dacie, în total şapte persoane, au trecut prin faţa postului de control din Mărăcineni. Ei trebuie să fie.

— Da... Cristescu îşi privi ceasul: Avem un avans de 35 de minute.

* * *

Dascălu cânta cât îl ţinea gura:

— *În ţara fluturilor albaştri/O muscă şi un leopard, ha, ha/Jucau de o oră biliard, ha, ha/Mamutul chel şi ambiţios ha, ha/Dădea cu glaspapir pe jos, ha, ha/O oaie creaţă pensionară, ha ha…*

Ridică mâna de pe volan şi pocni înciudat din degete:

— Dă-mi o rimă la pensionară. Repede!

— Aeroplan, mormăi Nucu Scarlat.

— Aiurea în tramvai! Unde e rima? Reluă pe melodie: Deci! *O oaie creaţă pensionară ha, ha…*

— *Dădea cu pudră întâia oară,* sugeră sfioasă Melania Lupu. Şi completă: *ha, ha!*

Florence Miga oftă.

„Biata Melania! S-a zaharisit de tot.“

Cârnul exclamă pe neaşteptate.

— Ce fac ăia, domnule?! Au înnebunit?

* * *

În ultima clipă, viră reflex ca şi cum nu şi-ar fi putut stăpâni mâinile. Şerbănică veni peste el bolborosind speriat:

— Ce-a fost asta?

— Fără demonstraţii, scrâşni Raul Ionescu. Ne-am înţeles? Ioniţă Dragu îşi înghiţi lacrimile: „Sunt un laş! Un laş mizerabil“.

Maşinile goneau lăsând în urmă ogrăzi pustii, muşcate râzând rural pe perdele croşetate, birturi fără muşterii, cu firma strâmbă, o basma albastră răsărită de după nişte uluci. Pe o cutie poştală, o cioară croncănea scuturându-şi penele ude.

* * *

Avionul cu o cruce mare roşie zugrăvită pe fuselaj aştepta la marginea pădurii. Pilotul se apropie de maior.

— Cum a mers?

— Până aici a mers bine, surâse Cristescu. Să ne grăbim. Ar putea sosi mai devreme. Păstraţi-vă calmul, domnule Miga, şi totul va fi în regulă. Se întoarse spre ceilalţi: Ciobanu, Popa camuflaţi maşinile!

Îl luă pe Azimioară de braţ şi dispăru printre copaci.

* * *

Inginerul sări din maşină, azvârli furios ţigara şi se îndreptă alergând spre pilot.

— De ce dracu' n-ai aterizat chiar pe copaci? Unde te-ai băgat în pădure?

Alexandru desfăcu braţele neputincios, privindu-i pistolul.

— Dincolo e lacul. Dacă veneam mai aproape, mă reperau toţi fraierii de pe şosea. N-ar fi fost unul care să nu coboare să vadă ce se întâmplă. Aveţi nevoie de martori?

Căruntul râse amar.

— Pădurea-i plină de jivine…

— Fără chestii din astea! i-o tăie scurt Raul Ionescu. Nucu Scarlat abia se ţinea pe picioare şi inginerul îşi îndulci glasul: Am devenit superstiţios…

— V-aş propune să ne grăbim. Dacă începe ploaia, nu mai putem decola.

Şerbănică Miga se agăţă de braţul profesorului.

— Unde crezi că ne duc?

— Nu-mi dau seama. Poate în Turcia, poate mai departe.

— Papa a fost pe vremuri la Constantinopol. Bazarul i s-a părut foarte gălăgios, necivilizat şi murdar. Orientalii…

Vorbea agitat, incoerent, incapabil să-şi stăpânească emoţia. Nevastă-sa ţinea dinţii încleştaţi fără să-şi ia ochii de la Alexandru. Inginerul aruncă o privire circumspectă în jur. Pădurea întunecată, lacul tulbure peste care ceaţa

plutea groasă făcându-l să semene cu un cazan în clocot, cerul scund, feţele sleite, golite de orice expresie, astrahanul doamnei Miga ridicol aici, capul motanului ieşind din geantă nefiresc de viu, aproape ceva monstruos pentru că nu i se vedea trupul şi deşi decapitat continua să răsufle, să audă poate să şi vorbească, toate îl indispuneau. Îngână:

— Ca într-o mascaradă!

— Ce-ai spus? întrebă Nucu Scarlat.

Raul Ionescu se scutură.

— Sinistru peisaj! Hai să ne cărăm! Cârnule, măştile!

Dascălu trase cu o mişcare iute fermoarul sacului. În dreapta ţinea automatul. Melania Lupu îl urmărea cu un zâmbet şters strângând geanta sub braţ. Mustăţile motanului îi gâdilau bărbia.

„Ce-i cu tine, draga mea? Ce-i alarma asta? E firesc ca Sandu să fie nervos…“

Cârnul scoase un chiot lung, apoi îşi potrivi masca.

— Eu n-o pun, îngână căruntul… Aş leşina.

Inginerul îi examină chipul umflat şi râse blând.

— Nici n-ai încăpea. De altfel, se brodeşte bine. I-o dăm pilotului.

— Hai, Mirciulică, suflă Melania la urechea cotoiului. Mi se pare că o să tragem un pui de somn.

Alexandru, albit de groază, îi privea fără grai.

* * *

Peste ochii maiorului se lăsă o pânză groasă. Strânse tare pleoapele şi se sprijini de Azimioară.

— Au măşti la ei! Cum dracu’?! comentă stupefiat locotenentul.

— E diabolică! Diabolică!!

— Ce facem?

— Ia legătura cu Ciobanu.

Simţi căutătura fixă, fierbinte a locotenentului şi avu brusc impresia că se află pe marginea prăpastiei. Privea jos, ameţit, incapabil să reziste tentaţiilor adâncului. Îşi scutură umerii şi rosti sec, cu respiraţia tăiată.

— Eşti un trăgător bun. Şi Ciobanu. Îi lăsaţi să se apropie. La zece metri de avion, foc simultan!

Pe Azimioară îl trecură năduşelile. Deschise aparatul de emisie portativ şi îl chemă pe locotenentul Ciobanu încercând să-şi stăpânească vocea nesigură.

* * *

În faţă mergea pilotul urmat de bătrâni şi Nucu Scarlat. Dascălu fluiera încetişor. Inginerul îşi învârtea ochii în toate părţile cu degetul înţepenit pe trăgaci.

„Încă douăzeci de metri! Pare linişte. O idee fantastică pe cale să se realizeze. Abia acum îmi dau seama! N-am crezut nici o clipă în ea, practic, cu adevărat, dar n-aveam încotro…“

Melania Lupu se uită uşor, ca din întâmplare, peste umăr.

„E în ordine! Ce tare-ţi bate inima, draga mea! Asta-i din cauza tensiunii şi a oboselii. Nu eşti obişnuită cu nopţile albe. Îţi vine să crezi că a fost atât de simplu?“

Întâlni chipul lui Florence. Izbea expresia de îndărătnicie. Lângă ea, Ioniţă Dragu îşi mişcă buzele fără să audă o silabă. Ochii îi ardeau repeziţi în fundul capului sub sprâncenele groase ca nişte streşini.

„Ştiu că am s-o fac! Am găsit puterea! Ce linişte…“

Se întoarse spre doamna Miga şi buzele îi zvâcniră a plâns. O chemă încet, cu un glas pe care nu i-l auzise nimeni, niciodată:

— Florence…

* * *

— Încă zece paşi, calculă maiorul.

Azimioară trase piedica pistolului şi întinse braţul.

* * *

— Florence!

Bătrâna îşi ridică iritată privirea. Colţul gurii tremura.

— Ce vrei?

Profesorul surâse fluturându-şi pleoapele.

— Adio, draga mea…

Cu o mişcare neaşteptată sări peste Scarlat lovindu-i mâna beteagă. Căruntul se prăbuşi ca un sac. Dragu îi smulse pistolul şi-l îndreptă spre ceilalţi. Degetul nesigur nu nimerea trăgaciul. Primul glonţ al cârnului îl lovi în umăr. Al doilea, în piept. Căzu moale, cu ochii luminoşi agăţaţi de cerul cenuşiu care se prăvălea peste el.

Maiorul strigă îngrozit:

— Foc!

Raul Ionescu şi Dascălu se prăbuşiră aproape în acelaşi timp.

Doamna Miga zări siluetele răsărite la marginea pădurii, apoi altele venind dinspre şosea.

Ioniţă Dragu îşi încovoie privirea. Lumina din ea se chirci. Ochii i se stinseră cu mult înainte de a deveni sticloşi.

* * *

Cristescu se aplecă deasupra cadavrului.

— Ce ghinion!

Azimioară încercă să-l consoleze.

— Numai la asta nu mă aşteptam. Oameni în vârstă să rişte în halul ăsta!

Inginerul, rănit la cap, privea în gol. Sângele se prelingea după ureche, scurgându-se pe gulerul alb. Pilotul sări din carlingă şi se repezi spre doamna Miga luându-i mâinile. Râdea nervos, cu ochi umezi.

— Mamă! Am scăpat! Auzi, mamă?

Florence se aşează pe un trunchi de copac. Se uita peste umerii lui fără expresie.

Locotenentul Ciobanu îl ajută pe Scarlat să se ridice.

— Ăsta nu mai are nevoie de cătuşe.

— Aşa cred şi eu, rânji amar căruntul. Faceţi economie la materiale.

Cristescu îl măsură. Avea o oboseală ciudată în glas.

— Ce-a fost în capul vostru băieţi?

Simţi că cineva îl trage de mânecă. Melania Lupu îi zâmbea printre lacrimi.

— Domnule maior, nici nu ştiu cum să vă mulţumesc! Datorită dumneavoastră… Plângea de-a binelea în hohote. Niciodată nu vă voi putea fi îndeajuns de recunoscătoare. Ne-aţi salvat viaţa… Dacă aţi şti prin ce am trecut…

Locotenentul se holbă buimac, iar maiorul reflectă că femeia avea darul să-i taie respiraţia.

Azimioară consideră oportun să intervină:

— L-aţi adus şi pe Mirciulică?

— Oh, o coincidenţă nefericită. Am să vă povestesc totul la o ceaşcă de ceai. Sper să nu se resimtă după aventura de azi-noapte. Are un sistem nervos foarte fragil.

Şi continua să-i privească limpede, deschis cu ochii şi obrajii uzi.

„Ai pierdut, draga mea. Iar lacrimile tale sunt cele mai adevărate din câte ai vărsat în toată viaţa. *Femeia cu evantai* nu-ţi va mai aparţine niciodată! Ni-cio-da-tă!“

Cârnul, cu mâinile încătuşate pe genunchi, cânta încetişor.

— *În ţara fluturilor albaştri/O broască şi un vârcolac/S-au dat cu capul de-un copac/Era acolo şi un dentist, un gândăcel micuţ şi trist/Voia să ajungă adventist…*

Îşi căuta rimele scrutând vârfurile negre ale copacilor, subţiri ca nişte suliţe înfipte în cerul vineţiu.

Capitolul XI

FEMEIA ÎNGER

Maşina Miliţiei o lăsă pe Melania Lupu în faţa casei. Bătrânica îi sărută pe Florence şi Şerbănică, obosiţi şi apatici, apoi întinse mâna locotenentului Azimioară.

— Vă aştept negreşit într-o seară împreună cu domnul maior.

Şi-i zâmbi cum ştia ea că-i stă bine, ca o fetiţă cu privirea aburită de timiditate, neîndrăznind să se uite în ochii celuilalt.

Înăuntru zâmbetul se şterse. Închise uşa împingând-o cu piciorul apoi începu să se dezbrace. Avea mişcări maşinale din care dispăruse vioiciunea, nu mai fredona cu ochii în oglindă şi nu mai dansa ţinând în vârful degetelor poalele rochiei.

Mirciulică ocoli de două ori camera circumspect. Se instală în fotoliu adormind aproape imediat. Melania scoase lucrurile din poşetă zăbovind lung cu fiecare, neştiind parcă ce să facă ori unde să-l pună.

Trandafirii maiorului se ofiliseră. Luă glastra şi se opri în faţa fotografiei ei din tinereţe, cu mantilla şi pieptene înalt de fildeş, cu volane şi pântece supt şi braţe goale şi brăţări multe până la cot – o spaniolă de ocazie, bălaie, de-o graţie subtilă, o marchiză deghizată. Îşi plimbă degetul pe rama prăfuită şi anunţă cu o voce seacă:

— M-am întors.

Pe la colţul ochiului îi fugi o lacrimă.

După câteva ore coborî din pat. Nu-şi dădea seama dacă dormise, sau pur şi simplu izbutise, aşa cum i se mai întâmplase de două, poate de trei ori în viaţă, să zăbovească amorţită undeva într-un spaţiu alb, o transă fără gânduri, un refugiu al ei unde nu putea pătrunde nimeni şi nimic.

În odaie se strecura seara.

— Trebuie să faci o baie, draga mea. O baie fierbinte cu multe săruri – ai să deşerţi acolo toate flaconaşele acelea drăgălaşe – care te vor remonta cu si-gu-ran-ţă. Ce e vocea asta străină? Nu-mi place deloc cum arăţi, şi mai ales cum primeşti acest... În sfârşit, acest mic eşec. Ai nevoie de linişte ca să te gândeşti. Şi crede-mă, fetiţo, e cazul să gândeşti intens, să-ţi aduni toate puterile. Domnul maior Cristescu se va strădui grozav ca să o demaşte pe necunoscuta de la telefon. Băieţii i-au vorbit despre ea, iar dumnealui nu-i va scoate nimeni din cap ideea că doamna aceea eşti chiar tu.

Deschise robinetele la maximum şi când cada se umplu cu o spumă roz, parfumată se strecură înăuntru oftând de plăcere. Pe marginea de faianţă îşi pregătise piatra ponce şi o farfurioară cu stafide.

— Asta ca să te stimuleze, draga mea.

Roşi brusc şi exclamă indignată:

— Mirciulică! Nu ţi-e ruşine să intri în baie fără să baţi la uşă?

Motanul întoarse spatele şi se îndepărtă tacticos ţinând coada sus, ca pe un stindard. Bătrâna luă o mână de spumă şi-o răsfiră printre degete.

„Gândeşte-te, Melania! Gândeşte-te bine!“ Adăugă încet privind fix steluţele de săpun care se spărgeau cu un sfârâit uşor:

— Îţi urez succes, fetiţo.

* * *

Maiorul recunoscu în atitudinea inginerului reacţia clasică ce urmează mărturisirii. Raul Ionescu vorbea degajat, părea în mod straniu bine dispus, şi făcând abstracţie de bandajul de la cap – o rană superficială – părea în vizită la Cristescu, gata să discute despre maşini, fotbal şi femei. Zâmbi.

— Inutil insistaţi. Nici unul din noi n-o cunoaştem.

— Ce vă determină să credeţi că a procedat la fel şi cu ceilalţi doi?

— Îmi vine greu să presupun, domnule maior, că individa s-a ferit de mine în mod special. De fapt, ăsta a fost jocul şi n-a gândit rău. Şi-a luat toate măsurile ca să nu puteţi pune mâna pe ca. Aş fi procedat la fel dacă mi-ar fi venit ideea.

Cristescu pocni sâcâit din degete.

— Nu pot înţelege cum v-a convins să intraţi într-o astfel de combinaţie. Telefonul, discuţia din confesional, incognito-ul, toate acestea seamănă cu un film candid, un film prost de la care pleci la jumătate.

Inginerul se aplecă peste masă căutând ochii lui Cristescu.

— Trebuie să vă explic eu ce înseamnă disperarea? Nu cunosc motivele care l-au determinat pe Scarlat să accepte colaborarea. Dar pentru Dascălu şi pentru mine propunerea a reprezentat un cadou la care nici nu îndrăzneam să visăm. Bani! O grămadă de bani! Mi-e teamă chiar că ne-am fi dat consimţământul şi pentru un cambriolaj la Banca Naţională sau în lună. Aceasta făcând abstracţie de faptul că pe nefericit l-ai fi putut agăţa în orice capcană unde zumzăie fluturi albaştri. Oamenii dumneavoastră mă caută de şase luni. Cât timp puteam să mă ascund?

— Mda…

Cristescu bătea darabana pe masă. Ştia că inginerul nu minte, ştia că are dreptate, ştia cât de atent „lucrează“ Melania Lupu şi totuşi se agăţa disperat, scormonea, în

speranţa că bătrâna ar fi putut lăsa în urmă ceva cât de mic, infinitezimal despre care să se poată afirma cu certitudine că-i aparţine: un fleac, o scamă, o dâră uşoară de parfum. Presimţea, presimţise de la început că indiferent de soarta tablourilor (faptul că le recuperase i se părea acum un aspect subsidiar) Melania Lupu i se va strecura din nou printre degete, zveltă, proaspătă, cu eleganţa ei discretă şi surâsul acela subtil de fetiţă şi mare cucoană.

— Mda, reluă, există totuşi câteva momente-cheie pe care aş vrea să mi le limpeziţi. Îi întinse pachetul de ţigări şi rămase cu el în mână, mult timp după ce inginerul se servise. Mă întorc la confesional. Înainte de întâlnire sau după…

Raul Ionescu îl întrerupse râzând:

— Nu vă vine să credeţi, dar habar n-am cine-i persoana. Vă dau cuvântul meu de onoare!

— Ciudat! V-aţi înfrânt o curiozitate legitimă sau pur şi simplu nici n-aţi încercat-o?

— Mi-a fost teamă să nu fac o prostie. Desigur, mi-ar fi plăcut să văd cum arată, dar mi-era frică să nu descopere iniţiativa şi să mă lase baltă. N-a trebuit să fiu prea perspicace ca să sesizez că nu vrea în nici un chip să-şi arate faţa. Împrejurările îmi interziceau orice risc.

— Mi s-a spus că la un moment dat s-a primit un telefon. Ştiţi cumva despre ce era vorba?

— În principiu. Şoferul lăsase taxiul în faţa casei şi femeia ne-a cerut să-l parcăm în altă parte. S-a dus Dascălu. Eu mă aflam în muzeu şi nu cunosc alte amănunte.

— Când Dascălu s-a întors v-a pomenit de un bilet…

— Da, îl găsise chiar el sub uşă. Sosise la ţanc!

— L-aţi văzut?

— Nu. Probabil a rămas în sufragerie. Dacă-l căutaţi…

Maiorul zâmbi amar.

— L-am căutat… Apropo, nu vi s-a părut curios că deşi departe de dumneavoastră necunoscuta era la curent cu ce se petrece în casă?

— N-am prea avut timp de reflecţii. Oricum, trebuie să vă fac o mărturisire. M-am simţit al dracului de bine ştiind că individa a rămas aproape de noi. Înţelegeţi? Nu eram singuri, nu eram abandonaţi. Textul, dacă nu mă înşel, suna cam aşa: Pentru orice eventualitate căutaţi şi în bibliotecă. Pe-aici!

Maiorul ezită câteva clipe. Îi privea atent chipul palid cu trăsături slăbite.

— Spuneţi-mi, domnule Ionescu, v-a trecut prin minte – cu titlu de ipoteză fireşte – că necunoscuta se afla în casă?

— Nu pricep… Unde? Ascunsă pe undeva, sub pat, în dulap sau în frigider?

— Nu! Că ar putea fi una din cele două bătrâne.

Inginerul se holbă câteva secunde apoi izbucni în râs.

— Absurd! Dumnezeule, absurd! Cele mai caraghioase bătrâne pe care le-am întâlnit în viaţa mea! Nu susţin că doamna Miga e lipsită de o oarecare îndrăzneală, presupun că în tinereţe a fost o femeie şi jumătate, dar…

— Nu la ea m-am gândit, îl întrerupse Cristescu vorbind din vârful buzelor, ci la cealaltă, la doamna Melania Lupu.

Ionescu îl măsură năuc şi în clipa următoare maiorul îşi zise că inginerului i se va face rău de atâta râs.

* * *

Se înfăşurase în capotul alb din lână moale şi sorbea încetişor din ceaşca de ceai.

— Un ceai admirabil, draga mea, ştii să-l prepari ca nimeni altul! O linguriţă de frunzuliţe verzi şi negre – Liptonul e preferabil – fierte timp de 2 minute. Împreună cu o felie de cozonac cu stafide… Nu cunoşti nimic mai bun!

Se uită înduioşată la motan. Dormea încolăcit pe canapea. Sforăitul lui împreună cu susurul ploii împleteau o melodie de toamnă cu aduceri aminte şi regrete molcome. Nările delicate ale bătrânei aspirau arome vechi din casa

bunicii. Mosc şi Patchuli, vanilie şi mere ionatane adăstând lucioase şi roşii peste iarnă, parfumul butucilor din soba înaltă de porţelan, tutunul auriu prizat dintr-o tabacheră albastră, mirosul călimării cu cerneală violetă…

Îşi ridică brusc capul scuturându-şi buclele albe.

— De ajuns, Melania! Nu e acum momentul să visezi. Îţi propun s-o iei sistematic. În primul rând, trebuie să fii absolut convinsă că domnul maior va discuta mai întâi şi întâi cu Raul Ionescu. Bietul Scarlat e prea bolnav, iar celălalt… Va insista desigur asupra întâlnirii din confesional, dar în problema aceasta nu ai de ce să fii îngrijorată. Îţi dau cuvântul meu! Inginerul nu te-a urmărit, ai avut grijă să te asiguri. Orice corelaţie cu persoana ta este exclusă! Să zicem însă că i-o va sugera domnul maior…

Bătrâna îşi îngroşă instinctiv vocea şi declară pe un ton important:

— „Nu credeţi că necunoscuta ar putea fi doamna Melania Lupu?“ Reveni la vocea normală chicotind: Fii convinsă, fetiţo, aici, domnul Raul Ionescu aproape va muri de râs. Îi va vorbi în primul rând de glas – prostuţul nu ştie că acesta îmbâtrâneşte cel mai târziu – care aparţinea unei femei dure şi cam grosolane. Cu totul altceva decât bleaga de Melania… Ce să mai discutăm, lucrurile sunt clare, nu merită să pierzi timpul. Gândeşte-te bine însă la scăpările tale pe care le-ar fi putut sesiza eventual inginerul şi pe care, desigur, le va spe-cu-la domnul maior. Uite, oricât te-ai strădui, nu cred că ai să găseşti altceva în afară de istoria măştilor. Unde ţi-e capul, fetiţo, cum nu-ţi aminteşti? Atunci când le-ai sugerat foarte fin că ar trebui să le ia cu ei. Nici aici însă nu ai motive prea mari de nelinişte. La urma urmelor, cel care a pronunţat cuvântul ga-ze nu ai fost tu, ci bietul Ioniţă. Chiar dacă domnul maior va sesiza micul şiretlic cu cartea din bibliotecă, şi fii sigură că-l va sesiza, nu-l va putea transforma niciodată într-un cap de acuzare. Cine s-ar găsi să te condamne pentru că te-ai interesat de o carte?

Rămase multă vreme cu ochii aninaţi în calele albe prinse în ramă florentină şi conchise ferm:

— Aşa e cum ţi-am spus! Domnul Raul Ionescu nu poate declara nimic împotriva ta… Te-ai trezit, Mirciulică? Hai să mâncăm! Căutăm ceva bun în bucătărie şi după aceea ne vom gândi împreună. Nu, dragul meu, fără televizor azi!

* * *

— Nu, domnule maior! Raul Ionescu îşi ştergea lacrimile. Nu mai râdea, dar un zvâcnet nervos îi întindea încă buzele. Vă înşelaţi! La urma urmelor, eu am pierdut partida şi din punctul meu de vedere mi-e absolut indiferent dacă o prindeţi sau nu pe necunoscută. Amănuntul nu are cum să influenţeze situaţia mea. Nu e cazul deci să-mi suspectaţi buna-credinţă. Sunt convins că urmăriţi o pistă falsă.

Cristescu, care ştia ce avea să urmeze, întrebă totuşi:

— Adică?

— Bătrâna cu motanul nu poate fi femeia de la telefon. Nu încape nici cea mai vagă asociaţie. E ca şi cum ai încerca să compari un leopard cu o veveriţă, cu un coyot, cu un colibri. Nimic nu mi se pare mai nesăbuit, mai imposibil! Necunoscuta e o femeie tânără, dură, tăioasă şi incomodă, al dracului de deşteaptă! Un creier de milioane! Asta făcea carieră în *Cosa Nostra*. Pe când cealaltă… Doamne sfinte! Merita s-o auziţi discutând cu motanul sau în general bătând câmpii despre tot felul de fleacuri. Aveam la un moment dat impresia că nu sesizează situaţia, că e total…

— Senilă, surâse maiorul.

— Exact! De altfel, şi ăilalţi o tratau cu menajamente. Ştiţi, cum te porţi cu copiii mici sau cu alienaţii.

— V-aţi gândit vreodată că glasul se maturizează foarte târziu? Cunosc femei de 65 sau chiar 70 de ani care la telefon ar putea fi luate drept eleve de liceu.

— Sunt gata să admit şi varianta aceasta. Există însă anumite tonalităţi, un timbru ce nu poate fi confundat. Necunoscuta e o femeie care ştie să poruncească, o bucată de granit. Nu vă supăraţi, dar însăşi discuţia pe această temă mi se pare ridicolă.

Maiorul începu să râdă şi întoarse o foaie din dosar netezind-o îndelung.

— Să trecem la altceva. Mă voi referi la un incident petrecut în locuinţa lui Nucu Scarlat. Înainte de asta însă aş vrea să vă pun o întrebare: Ce anume v-a determinat, părăsind apartamentul familiei Miga, să luaţi măştile cu dumneavoastră?

Inginerul ridică din umeri şi aprinse altă ţigară.

— N-a existat nici un motiv, domnule maior. Dascălu a considerat că fiind ale noastre trebuie să le ia. După ce l-am cunoscut, mai bine zis după primele cincizeci de secunde, mi-am dat seama cu cine am de-a face. N-are sens să căutaţi logică în conduita lui.

— Perfect. Să ne întoarcem acasă la Scarlat. Cine, vă rog să fiţi foarte atent, cine a propus sau, mă rog, a sugerat eventualitatea unei capcane? Mă refer la dispozitivul de gaze barbiturice instalat în avion.

— Nimeni nu a formulat o astfel de eventualitate. Ideea îmi aparţine.

— Sigur?

— Sigur. Pe Scarlat îl obseda gândul că pilotul a făcut o vizită la Miliţie. Adevărul e că încercasem aceleaşi temeri cu două ore mai devreme. Eu i-am convins să mutăm cortul.

— Ce v-a liniştit ulterior?

— Nu m-am liniştit, convenisem însă odată pentru totdeauna că oricare ar fi situaţia nu mai puteam da înapoi. Scarlat o ţinea una şi bună. Parcă consulta bobii încercând să ghicească cum veţi proceda, dacă bineînţeles aţi fi fost avertizat. Nu-mi trecea nimic deştept prin minte şi nici nu-l mai ascultam. La un moment dat însă, unul din bătrâni, cel care a murit...

— Profesorul Dragu.

— Exact. A început să vorbească despre prăpădul pe care l-au semănat boşii în ’916 parfumând cu gaze tranşeele aliate. Asta mi-a dat ideea. „Ar putea fi o chestie“ mi-am zis, şi l-am rugat pe Dascălu să ia măştile.

— Un moment! Ce înseamnă *a început să vorbească*? Aşa, din senin, la ora 6 dimineaţa şi-a amintit de primul război mondial?

— Nu, râse Ionescu, bătrâna cu motanul văzuse la Scarlat în bibliotecă o carte.

Maiorului îi luciră ochii.

— Ce fel de carte?

— *Privighetorile morţii*. Are o copertă frumoasă celofanată, şi i-a atras atenţia. L-a întrebat pe profesor dacă a citit-o.

— Ăla a început să-i povestească câte ceva din subiect, printre altele istoria cu gazele. Îl văzu îngândurat şi continuă: Domnule maior, e caraghios să ne imaginăm că doamna cu pisica a intenţionat, mai mult, a izbutit să găsească formula aceasta subtilă pentru a ne pune în gardă. A fost o simplă coincidenţă.

— Vi s-a părut firesc ca în conjunctura dată să o preocupe cărţile din biblioteca lui Scarlat?

— După o astfel de noapte, nimic nu ţi se mai pare nefiresc. Şi-apoi omiteţi observaţia făcută adineauri. Fetiţa e plecată cu sorcova rău de tot. Ce să vă spun? Pe undeva e surioara mai în vârstă a cârnului. Râse stânjenit: Ciudat! Încerc sentimentul că aveţi ceva cu ea şi o aşteptaţi la cotitură… În sfârşit, bat câmpii!

Maiorul îl privi iute apoi coborî pleoapele.

„Eram convins că a fost ideea ei. A găsit şi mijlocul de-a o comunica fără să se deconspire. Dar asta nu-i o probă. Nu, o aiureală ca asta n-o poţi susţine în faţa unei instanţe! Melania… Încep să cred că face parte din specia invincibililor.“

— Ascultaţi-mă pe mine! surâse inginerul. O urgisiţi de pomană pe biata bătrână.

Capitolul XII

PLEDOARIE PENTRU INOCENŢĂ

— Să-ţi fie de bine, Mirciulică! Nu, dragul meu, napolitanele le mâncăm în odaie. Mai discutăm, mai gustăm! N-am găsit jeleuri, degeaba de uiţi aşa urât. Mi-e teamă că ai deprins obiceiuri extrem de necuviincioase. Eu una am învăţat că trebuie să spui mulţumesc pentru masă şi să te declari încântat de orice ţi se pune înainte.

Se instalară amândoi în fotoliu. Melania scoase dintr-un ghem roşu două andrele, înfăşură firul de lână pe deget şi începu să tricoteze.

— Asta calmează nervii, dragul meu, şi oferă în acelaşi timp un spectacol liniştitor. Da, acesta e termenul: li-niş-ti-tor. Îţi face impresia că nu s-a petrecut nimic rău. Doi prieteni care stau la taclale într-o seară de toamnă. Afară plouă şi o doamnă distinsă croşetează un ciorap roşu. Ştiu, ce am eu în poală nu va ajunge niciodată ciorap pentru că în afară de tricotatul pe faţă, alandala, n-am învăţat nimic altceva, acesta este însă un amănunt lipsit de importanţă dat fiindcă doar aspectul pitoresc ne interesează. După cum îţi spuneam, din depoziţia inginerului, domnul maior nu va putea reţine nimic împotriva noastră. Te rog să mă crezi! Să vedem acum ce va relata domnul Nucu Scarlat. Fiind accidentat, multe elemente i-au scăpat din vedere. Nu însă şi cele e-sen-ţia-le, accentuă ridicând degetul îmbrăcat în lână. De pildă telefonul acela care de fapt era o greşeală. N-

ai să pretinzi că nu-ţi aminteşti! Dumnealui m-a rugat să ridic receptorul şi nimeni nu va putea demonstra vreodată că am reprodus conţinutul unei conversaţii absolut fan-te-zis-te. Ideea n-a fost rea, recunoaşte cinstit, dar nici nu trebuie să ne împăunăm căci totul s-a datorat întâmplării. La ce se va mai referi domnul Scarlat? Hai, Mirciulică, ai fost şi tu de faţă!

Cotoiul o privea concentrat, nemişcat ca un sfinx. Făcu pe neaşteptate un salt acrobatic peste marginea fotoliului şi traversă încăperea îndreptându-se spre uşă. Bătrâna îl măsură contrariată apoi se ridică să-i deschidă.

— Nu înţeleg cum poate să-ţi ardă de plimbare tocmai acum. Aceasta nu-i o dovadă de sensibilitate, ci doar o manieră de a protesta pentru că nu ţi-am adus jeleuri. Să ştii că persoanele ranchiunoase îmi plac şi mai puţin!

Mirciulică se strecură afară. Melania Lupu, bosumflată, se ciupi uşor de bărbie.

— Hai, fetiţa mea, nu te posomorî! Toată viaţa a trebuit să te descurci singură, e destinul tău… Deci povestea cu telefonul nu e serioasă. Să vedem mai departe. Faptul că ai leşinat în faţa uşii când bietul şofer încerca să scape… Vai de mine şi de mine! Cine şi-ar fi putut păstra cumpătul asistând la o astfel de dramă? Şi apoi erai chiar acolo, cum să-ţi spun, pe loc. N-ai avut nevoie să faci nici măcar un pas pentru a bloca ieşirea, ci doar să aluneci.

Bătrâna se opri în faţa oglinzii ameninţându-se cu degetul.

— Fii atentă, Melania, este un punct asupra căruia domnul maior va insista enorm! Va stoarce tot nu numai de la Scarlat, ci şi de la Florence şi Şerbănică. Iar bieţii de ei vor relata cât de greu le-a fost să te smulgă din leşin. Ai făcut foarte bine că ţi-ai revenit târziu. Degeaba, degeaba, draga mea! Nici aici nu te poate prinde.

Schiţă câteva piruete apoi începu să se învârtească din ce în ce mai repede şi se lăsă să cadă pe pat. Părul i se zbârlise

iar ochii îi străluceau plini de tinereţe. Îşi duse mâna la inimă şi la obrajii înfierbântaţi.

— Ce nebună mică eşti tu, Melania! În realitate, n-ai mai dansat de mult şi, recunoaşte deschis, tare ai avea poftă s-o faci. La urma urmelor, nu înţeleg de ce n-ai pune patefonul: Jalousie şi Comparsita! Nu, nu, nu! Fii înţeleaptă! Să medităm acum puţin la scrisorica găsită de domnul Dascălu. Nu zău, arată-mi un singur om căruia i-ar putea trece prin minte că hârtiuţa a ajuns în vestibul dusă de curent şi mă dau bătută! Toţi vor jura că a fost strecurată sub uşă căci, ţi-am mai explicat, e chestiune de psi-ho-lo-gie. Şmecheria asta n-o va ghici niciodată domnul maior. Îţi spun tot eu ce i se va părea ciudat: lipsa biletului. De ce a dispărut şi cine a avut interesul să-l facă să dispară? Există mai multe posibilităţi, va reflecta domnul maior. L-a rupt Nucu Scarlat! Ipoteza cade. Unde sunt bucăţile şi apoi de ce l-ar fi rupt? L-a rătăcit domnul Dascălu şi crede-mă – chicoti – persoanele de la Miliţie sunt foarte conştiincioase. Ar fi în stare să scotocească centimetru cu centimetru prin canal şi prin muzeu ca să dea peste el. Ştii care va fi concluzia? L-a sub-ti-li-zat doamna Melania Lupu! Ei, ce-ţi bate inima aşa, prostuţo!? Cum poate s-o demonstreze? Vezi? Vezi cum te pripeşti? Şi apoi atâta lucru şti şi tu! Probă negativă nu există! Adică să se tragă o concluzie împotriva ta plecându-se de la lipsa unui element. Pentru că n-avem scrisoarea, înseamnă că a furat-o Melania… Aşa-i cum îţi spun, draga mea! Nucu Scarlat şi inginerul nu pot susţine nimic care să te le-ze-ze. Domnul maior va fi extrem de dezamăgit, iar tu nu ai nici un motiv să nu asculţi puţină muzică.

Mirciulică se întoarse cam după vreo oră. Mirosi cutia neagră din care ieşeau sunetele ciudate, ciulindu-şi alternativ urechile. Cu privirea subţiată, Melania încerca să desluşească titlul unei plăci. Peste literele mici un câine de vânătoare adulmeca pâlnia unui gramofon.

— Cum e afară, Mirciulică? Destul de umed, nu-i aşa? Mi-am închipuit. Adăugă importantă: Vom avea o seară

muzicală. Trebuie să recunoşti, educaţia noastră lasă mult de dorit în privinţa aceasta. Pentru început vom pune piese mai uşoare. Ce preferi? Tino Rossi sau Lucienne Boyer? Nu, pe Jean Moscopol îl găsesc cam îndrăzneţ pentru noi şi nu îndeajuns de distins. Am auzit că a deschis un bar la Paris. O îndeletnicire extrem de vulgară, nu crezi?

* * *

Bandajul îi acoperea toată faţa, i se vedeau un singur ochi şi urechile. Cuvintele se strecurau şuierate printre benzile de tifon. Maiorul cunoştea însă trăsăturile dure, osoase şi masculine pe care vârsta le accentuase. Studiase la arhivă dosarul lui Scarlat şi un zâmbet îi înflorise pe buze. În absolut toate fotografiile – şi în cele de la 19 ani şi în cele de la 30 sau 40, ca şi în ultimul set întocmit de poliţia italiană cu ocazia expulzării – Nucu Scarlat îşi purta pecetea ca un sigiliu mare, roşu, înfipt în mijlocul frunţii: aventurier.

— Vă amintiţi ce-au spus italienii când v-au făcut pachet?

— Îhî. „Avem escrocii noştri. N-avem nevoie şi de-ai dumneavoastră.“ Au fost totuşi măgari! După ce m-au ţinut trei ani în puşcărie, nu mai meritam figura asta.

— Şi v-aţi gândit că e cazul să vă întoarceţi ca să le arătaţi că nu i-aţi uitat?

Căruntul emise un sunet care semăna a râs.

— Aceasta ar fi o interpretare romanţată a intenţiilor mele.

— Atunci?

— Nu mai aveam ce căuta aici. Mi-am petrecut în Italia cea mai mare parte din viaţă. Acolo am prieteni, un copil… Nu m-aş mai fi simţit atât de singur. În sfârşit…

— Nu exista nici o altă modalitate de a vă atinge scopul?

— Care? Figurez în fişele Interpolului. Cine să-mi dea viza? Trebuia să intru submarin, şi în afară de asta sunt lefter. Luna viitoare împlinesc 50 de ani. Pentru vârsta „mijlocie“ în meseria mea există trei posibilităţi: cadavru neidentificat, caid sau un aşternut sub zidurile Romei.

Maiorul începu să se plimbe prin rezervă cu mâinile la spate.

— V-am rugat de dimineaţă să vă gândiţi la câteva chestiuni,

— Inutil! Îmi pare sincer rău, dar nu vă pot oferi nici un amănunt în plus. Sunt incapabil să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat cu biletul acela. Ce ştiu sigur e că l-a găsit Dascălu sub uşă.

Ridică din umeri. Cristescu se opri în faţa lui ţinând în mână o ţigară neaprinsă.

— Vi s-ar părea imposibil ca biletul să fi fost expediat chiar din casă? De exemplu, unul din bătrâni deplasându-se sub un motiv oarecare şi scontând pe un element psihologic – o scrisoare găsită în antreu îţi poartă automat gândul dincolo de uşă – să-l fi lăsat anume acolo?

— Exclus! Mă simţeam într-adevăr înfiorător, dar am fost foarte atent. Nimeni nu s-a ridicat de la masă cât a lipsit Dascălu. Iar dacă hârtia s-ar fi aflat în vestibul mai de mult ar fi remarcat-o la plecare şi nu la întoarcere.

Cristescu clătină capul: „Degeaba! A prevăzut totul matematic, pas cu pas, mutare cu mutare“.

Căruntul dădea semne de oboseală şi maiorul se ridică.

— Da, plec îndată. Aş mai avea o singură întrebare: Dacă doamna Melania Lupu nu ar fi leşinat în faţa uşii era posibil ca şoferul să scape?

— Ştiu eu? Probabil. Adevărul e că trăgeam orbeşte, nu mai vedeam aproape nimic. Desigur, bătrâna a constituit o piedică, care mi-a mai dat o şansă. Întâmplarea…

— Sunteţi sigur că a fost o întâmplare?

— Sfinte Doamne! Ce să fi avut senila aia cu bietul şofer?!

— Nu ştiu. Mă întreb.

— Hm, presupun că încă n-aţi stat de vorbă cu ea. Zece replici vă vor fi suficiente pentru a vă edifica. Nu ştiu dacă la mijloc e scleroza sau aşa a fost toată viaţa, în orice caz impresia pe care o lasă mi se pare neîndoielnică: Are nevoie de guvernantă.

Cristescu zâmbi sleit şi celălalt completă lăsându-se pe spate:

— De aceea am şi pus-o să răspundă la telefon. E complet „nevinovată“, înţelegeţi ce vreau să spun. Pe vremuri, în cazuri din astea neamurile te puneau sub interdicţie.

„Da, îşi zise maiorul, îmi închipui ce-a fost în stare să facă Melania acolo. Cu ce partitură formidabilă le-a luat ochii ăstora. Ea şi Mirciulică… Şi totuşi nu se poate! Nu se poate să nu fi greşit undeva! Dar unde?“

Se uită la chipul căruntului căutând parcă acolo răspunsul, dar nu văzu decât feţele albe şi un ochi toropit de somn.

Cristescu ieşi pe culoar. Părea adus pe spate, iar pe umerii căzuţi paltonul devenise prea larg. Mergea încet, aproape târşit, cu fruntea în pământ. O soră cu o cutie de seringi în mână îi aruncă o privire indiferentă şi deschise o uşă. Maiorul zări sala cu aparate complicate. Întoarse iute capul şi îşi continuă drumul.

* * *

Primii fulgi de zăpadă cădeau la fereastra Melaniei Lupu.

Bătrâna deschise ochii. Un zâmbet de fericire îi inundă faţa. Sări sprintenă din pat şi alergă desculţă la geam, împiedicându-se în cămaşa de noapte lungă imprimată cu ursuleţi şi ciupercuţe. Bătu din palme încântată.

— Ninge, Mirciulică! Ninge! Vino să vezi! Parcă sunt flori de măr. O ploaie de flori de măr.

Ridică motanul în braţe arătându-i strada. Mirciulică atinse sticla cu mustăţile şi se zgribuli.

— Eşti un tremurici şi jumătate! râse Melania. Un frigurilă! Când era mică şi ningea prima oară, bunica azvârlea pe geam o coajă de pâine, un pumn de sare şi cinci părăluţe mici: „Asta-i baba iarna“. Mă întorceam de la şcoală şi toată casa mirosea a budincă. Nici nu ştii tu, Mirciulică, ce budincă! O budincă specială, abia scoasă din cuptor, cu orez, cu vanilie şi stafide şi nucşoară. Îţi dai seama ce minunăţie? Deasupra turnam rom fierbinte îndulcit cu zahăr candel şi-i dădeam foc. Uite, dacă ai să fii cuminte o să facem budinca asta. Pentru azi, bineînţeles, ce credeai? Avem totul în casă, trebuie să ne suflecăm doar mânecile şi să ne aşezăm pe treabă. Ei, de unde să-ţi iau zahăr candel! În schimb, o să punem aşa, de la noi, câteva bucăţele de portocală glasată. Am ascuns un borcănel în cămară. Nu te supăra, Mirciulică, dar ai devenit atât de lacom! Atât de lacom! Ce spuneai tu de domnul maior Cristescu? Bineînţeles că l-aş pofti şi pe el, dar n-are timp. Te asigur că e ocupat până peste urechi. Să stai aşa de vorbă toată ziua, ba cu inginerul, ba cu domnul Scarlat, ba cu domnul Dascălu? Crezi că e lucru uşor? De ce să ne fie nouă teamă de domnul Dascălu? Nu numai că are o fire nervoasă dar nici cu memoria n-o duce prea bine. Şi-apoi nu poţi pretinde că în schimb e foarte inteligent! Nu, Mirciulică, cu el n-avem de ce să ne facem griji. Nici cu Şerbănică sau Florence. Mai degrabă m-aş gândi la Doru. Trebuie să iasă din spital. Cum? Nu-l ţii minte pe Doru Matei, sculptorul, care locuia cu noi, dincolo, în Crăiţei? Ei, vezi, problema lui mă cam sâcâie, dar e prea frumoasă ziua asta ca s-o stricăm ocupându-ne de lucruri neplăcute.

Melania Lupu îşi petrecu toată dimineaţa în bucătărie. În casă era cald şi mirosea a vanilie şi rom. Mirciulică dormea pe canapea lângă basmele lui Ispirescu. Se trezea din când în când şi se uita la fulgii care pluteau lin, înflorind văzduhul.

Auzi în bucătărie glasul cristalin al bătrânei:

— Nu cunosc altceva mai bun când ninge decât o budincă fierbinte… Ce faci, Melania? Ai pus prea mult lapte… Să nu uiţi să-i povesteşti azi lui Mirciulică Albă ca zăpada. Mi se pare extrem de potrivită.

Apoi motanul adormi din nou.

* * *

— Ce-i cu Dascălu?

Azimioară începu să râdă.

— Cântă toată ziua despre ţara cu fluturi albaştri. Se pare că e inepuizabil. În recreaţie se interesează cum o mai duce prietenul lui Scarlat. I-a făcut şi o poezie…

— Spune-mi, crezi că băiatul e chiar aşa ţicnit?

— Fără dubii! Se uită mai atent la Cristescu: Nu vă simţiţi bine?

Maiorul îşi trecu degetele peste ochii încercănaţi apoi le lăsă să alunece în lungul obrajilor.

— Am răcit puţin… Nu mare lucru…

Locotenentul continua să-l examineze.

„A îmbătrânit dintr-o dată, peste noapte. Avea dreptate: nebuna aia cu motanul o să-l vâre în spital.“

Cristescu îşi băgă mâinile în buzunare. Declară cu o voce de gheaţă:

— Ştii ceva? M-aş da cu capul de pereţi!

Azimioară tresări. Încercă să zâmbească.

— Îi venim noi de hac!

— Eşti convins? Melania e un număr mare! Probabil prea mare pentru mine!

„Dacă n-ar avea privirea asta şuie ar arăta destul de bine, reflectă maiorul. Chiar frumuşel. Genul napolitan…“

Dascălu surâdea rotindu-şi ochii prin birou. Declară pe un ton firesc:

— În locul vostru, m-aş muta acolo la muzeu, e mai elegant.

— Nu e rea ideea. O să ne gândim… Cine te-a ajutat să evadezi?

Expresia cârnului se schimbă brusc.

— Asta nu v-o spun! Nu-s turnător!

— Bine, atunci povesteşte-mi altceva, de exemplu, de ce n-ai aşteptat să-ţi execuţi pedeapsa? Mai aveai doar câteva luni şi toată lumea e de acord că te-ai purtat foarte frumos.

— Nu-i adevărat, replică senin Dascălu, nu m-am purtat frumos.

— Direcţiei aşa i s-a părut. Oricum, nu strica să mai ai puţină răbdare.

— Mă plictisea! Şi, în afară de asta, mă simţeam jignit… M-au jignit până în adâncul sufletului!

— Cum aşa?

— Voiau să mă trimită la ospiciu! Nu şi nu, că-s nebun! Or, eu nu sunt nebun.

— A, înţeleg.

— N-aţi fi procedat la fel în locul meu?

— Ştiu eu?! Cred că mai degrabă reclamam situaţia.

— La chestia asta nu m-am gândit.

— O scăpare, fireşte, comentă fără nuanţe Cristescu. Cum te-a descoperit cucoana cu tablourile?

— Habar n-am! Mi-a dat telefon şi gata!

„Deci amicul are telefon, conchise maiorul. Şi ce-i cu asta? Câţi abonaţi sunt în Bucureşti?“

— Ce s-a întâmplat mai departe? Povesteşte!

— Păi, n-am mare lucru de povestit… M-am dus acolo la biserică şi taca-taca uite ai să faci aşa şi pe dincolo, o cheie…

— După ce model?

— După un film.

— Ţi l-a dat ea?

— Nu. Ionescu. Când am plecat de la biserică m-am întâlnit cu el în oraş. Adică i-am dat telefon şi a venit.

— Vrei să mi-l arăţi şi mie?

— Pe Ionescu?

— Nu, filmul.

Dascălu rânji.

— Păi, nu mi-aţi făcut percheziţie? Ştiţi bine că nu-l am.

— Unde l-ai lăsat?

Cârnul ezită imperceptibil.

— L-am ars…

— Uite, la asta nu mă aşteptam. Maiorul îl măsură abătut: Un băiat ca dumneata nu minte niciodată.

— Chiar, nu mint. Să ştiţi că nu mint!

— Atunci de ce pretinzi că ai ars filmul? Ia zi, unde l-ai lăsat?

Dascălu lăsă capul în jos şi se strâmbă.

— Nu pot să vă spun.

— Înseamnă că a rămas la amicul dumitale. Ştiu, ştiu, nu eşti turnător!

— Înţelegeţi? Cârnul zâmbi încântat: Aici e toată şmecheria! Nu pot să vă dau adresa, ar fi prea de tot! De altfel, nu făceaţi nimic cu filmul. Tipa s-a distrat fotografiind nişte tablouri şi nişte tipi aflaţi în muzeu. Dacă ar fi fotografiat numai grilajul şi broasca ar fi dat de bănuit, dar aşa n-a luat-o nimeni în seamă. Probabil mai fotografiau şi alţii. Eu nu i-am dat importanţă, nici nu m-am uitat la el, pe mine mă interesau grilajul şi broasca şi nu ăia de se căscau la tablouri.

— Dacă Ionescu a developat filmul s-ar putea ca el să se fi uitat pe film, să vadă ce este acolo?

— Pe dracu’. Nu era treaba lui, habar n-are cum se pileşte o cheie. Şi ce să vadă? Nişte vizitatori şi tablouri? Pariez pe ce vreţi că n-a văzut filmul, de altfel nici n-a avut timp, trebuia să mi-l aducă mie. Eu eram specialistul grupului. Am făcut un cântec cu o broască. Alta nu aia de la muzeu: *Broasca puşcăriaşă*. Aici l-am inventat!

Cristescu îl privea cu inima strânsă. Celălalt întrebă sfios, cu o voce mică:

— Să vi-l cânt?

Maiorul înclină uşor capul. Dascălu îşi schimbă fericit poziţia. Înfipse mâna stângă în genunchi şi cu dreapta începu să zdrăngăne la o ghitară imaginară.

— *Odată, într-o ţară fără fluturi albaştri/O broască şi un cânta lup ha, ha/Au intrat la zdup! ha, ha/Pe cantalup îl chema Lae/Şi-i plăcea la pârnaie, ha, ha/Pe broască o chema Lenţa/Şi-i plăcea existenţa, ha, ha/Au murit într-o seară, pe vânt şi ploaie…*

Lăsă „ghitara“ lângă scaun şi chicoti încet:

— V-a plăcut?

Maiorul zâmbi stors şi apăsă pe buton.

— Şi-a făcut numărul? întrebă Azimioară.

Cristescu oftă.

— E inconştient. Mai inconştient decât un copil de 5 ani. Nefericitul… În sfârşit! Ia dosarul lui şi culege toate adresele. Veri, cumnaţi, neamuri, amici, martori la proces, cine venea să-l vadă la vorbitor, tot, tot, tot! Nu neglija nimic. Trebuie să dăm de persoana care l-a ascuns.

Locotenentul îl privi curios şi maiorul ridică din umeri.

— Filmul a rămas la individul respectiv. Să vedem ce iese şi de aici. Dacă intervine ceva, sună-mă la familia Miga.

Capitolul XIII

MAIORUL CRISTESCU ABANDONEAZĂ

Pe peretele ciuruit de gloanţe familia Miga agăţase provizoriu o bucată de brocart, iar pe parchet apăruse încă o carpetă. Oglinda plesnită, acoperită parcă de păianjeni, singura mărturie evidentă a incidentelor ce avuseseră loc cu o zi înainte, rămăsese deasupra servantei.

— N-am putut s-o dăm jos, explică Florence, e prea grea.

Şerbănică interveni repede:

— Oglindă veneţiană, domnule! O pagubă de peste trei-patru mii!

Doamna Miga dădu din mână plictisită.

— Lasă asta…

— Cum să las? Eu cunosc preţurile! Umblu la Consignaţia. Am să cer despăgubiri. Mi se cuvin ca parte civilă.

— Evident, surâse maiorul, trebuie să consultaţi un avocat.

Doamna Miga, apatică, trase un scaun pentru Cristescu, apoi se aşează şi ea, greoaie, cu mâinile în poală. Îşi pierduse vioiciunea obişnuită, iar privirea îi devenise sumbră. Nu mai semăna cu Florence de ieri sau de alaltăieri, amuzantă, cu replică acidulată, plină de viaţă şi de vervă, de-o cochetărie subtilă cum puţine femei ştiu să o aibă după ce au împlinit 50 de ani. Acum, în faţa maiorului se afla o bătrână posacă, în ochii căreia ceva murise pentru totdeauna.

Urmărea discuţia cu intermitenţe, fără să-şi ascundă plictiseala. Şerbănică vorbea mult, abia prididing să răsufle, gesticula, împungea cu degetul spre Cristescu, se ridica, apoi se aşeza iar, emitea ipoteze, se contrazicea, o lua de la capăt. O făcea cu o voluptate şi dispoziţie de zile mari.

Maiorul dădea din cap trăgând cu coada ochiului spre Florence. La un moment dat, femeia tresări. Interveni brutal:

— O iei razna! Melania se afla pe scaun, chiar lângă uşă. Mă uitam la cameea aia caraghioasă şi mă întrebam de ce o mai poartă. Tot timpul a stat acolo, fără să se mişte. Da, da chiar pe scaunul dumneavoastră.

Şerbănică o măsură confuz.

— Dar am afirmat acelaşi lucru, draga mea! N-ai fost atentă. I s-a făcut rău şi a alunecat de pe scaun.

— O natură impresionabilă, sugeră maiorul.

— Fleaşcă! se strâmbă Miga. Una-două leşină! Am avut şi cu ea de tras o porţie bună.

— Ghinionul şoferului. Altfel ar fi izbutit să scape.

— Hm, discutabil! Ăla trăgea ca un nebun.

— Mda… Mă voi referi acum la un alt moment.

Dar femeia nu-l mai asculta. Gândul doamnei Miga alunecă din nou. Îşi plimba privirea peste obiectele din casă, lucruri vechi pe care le ştia de 50 de ani.

— Exclus, domnule maior! Şerbănică îşi ridică palma: Biletul a fost strecurat pe sub uşă. Au complici, organizatori, ce mai tura-vura o bandă întreagă!

— Înţeleg. Sunt dator totuşi să verific toate ipotezele. De pildă, dacă nu cumva expeditorul biletului se afla printre dumneavoastră.

— Cine adică? Eu? Nevastă-mea? De bietul Ioniţă ce să mai discutăm! Atunci cine?

— Observ, surâse maiorul, că pe Melania Lupu o treceţi deliberat cu vederea.

Florence Miga izbucni într-un râs îngrozitor. Un râs dogit, amar, de bărbat care bea singur într-o cârciumă cu

capul căzut pe masa udă.

— Melania, şef de bandă! E prietena mea din copilărie, domnule maior, şi ţin la ea. Ne leagă nişte ani, o tinereţe, mi-a botezat băiatul, dar asta nu mă împiedică să vă spun că, oricât te-ai strădui, n-ai să întâlneşti într-o viaţă o fiinţă mai tâmpită! Cine îşi închipuie că e senilă se înşală amarnic! Aşa a fost şi la 20 de ani şi la 40. Şi pe urmă, cum să fi strecurat biletul în antreu? Nu s-a clintit! Nici ea, nici eu, nimeni.

— Florence are dreptate! Cum?

Doamna Miga sugeră sarcastică:

— O fi Mirciulică poştaşul, mai ştii? Începu să-şi frece gleznele umflate şi se întoarse spre Şerbănică: închide uşa la bucătărie, trage!

Cristescu încercă un sentiment nedesluşit ca şi cum o şoaptă i-ar fi trecut pe lângă ureche fără să-i prindă sensul.

— Şi totuşi ce s-a întâmplat cu biletul? Oamenii noştri au cercetat palmă cu palmă şi canalul, şi muzeul, pivniţa, aici…

Şerbănică se întoarse repede, îngrijorat să nu piardă o singură silabă.

— Degeaba! Trebuie înlocuit oberlihtul. Apoi fără tranziţie: Biletul… E curios, într-adevăr! Scarlat l-a citit…

— L-a citit vezi bine, spuse doamna Miga, dar ce-a făcut cu el?

— Poate l-a înghiţit. Am mai auzit de cazuri din astea.

Cristescu zâmbi stânjenit.

— Îmi dau seama că vă obosesc, dar amănuntul are pentru mine o importanţă deosebită.

Miga declară rituos:

— Nici vorbă de oboseală, domnule maior! Am trecut desigur prin momente îngrozitoare, atroce aş spune, dar am înţeles totdeauna să ne facem datoria faţă de organele… nu-i aşa…

Florence îi azvârli o privire de gheaţă şi Miga se înecă. Repetă punând punct:

— Faţă de organe. Sunt incapabil să-mi amintesc unde s-a rătăcit biletul.

— Concluzia se impune deci, remarcă Cristescu, cineva l-a distrus. Mai precis, l-a recuperat profitând de neatenţia celorlalţi şi apoi l-a făcut să dispară.

Doamna Miga râse:

— Te pomeneşti că tot Melania o fi!

— N-ai luat carbociful, îi aminti din senin Şerbănică, la noapte iar o să…

Florence vru să spună ceva, dar telefonul începu să sune.

— Da, Melania, eu sunt… Drăguţ din partea ta. Bine, bine. Să vedem…

Se auzi un fâşâit şi Şerbănică dădu fuga la uşă.

— A venit jurnalistul! Trebuie să-i plătesc.

Cristescu, fulgerat de o idee, rupse o foaie din carnet, o îndoi şi o puse pe parchet. Aşteptă câteva clipe până auzi uşa de la intrare închizându-se, apoi mototoli cu un gest crispat hârtia.

„Nu! Nu aşa a expediat biletul. Curentul nu-i destul de puternic. Nici măcar nu s-a clintit. Atunci cum, Dumnezeule? Cum?!“

— Ce-a vrut? se interesă Şerbănică.

— Aiureli! A făcut o budincă teribilă cu rom şi stafide… Ne-a oprit şi nouă o bucată. Întreba dacă nu vrei să te repezi până la ea. Hm, şef de bandă! Mata-Hari face budinci!

Cristescu îşi luă rămas-bun. Ceru permisiunea să-i mai deranjeze şi-i părăsi cu o expresie întunecată. Şerbănică îl conduse până la uşă. Se întoarse frecându-şi palmele:

— E un om cumsecade… Ce zici, să mă duc până la Melania?

Florence ridică din umeri.

— Du-te…

Nu se putea urni de pe scaun.

„Curios! Nu mă doare nimic, n-am ameţeli, nu mi-e rău… Şi totuşi nu pot să mă ridic. La urma urmei, de ce să mă

ridic?“

— Trec pe la ea diseară, decise Şerbănică cu ochii pe fereastră. M-aş întinde niţel… Tu ce faci?

Nu aşteptă răspunsul. Luă din raft o cărţulie pe care Florence o identifică imediat după copertele verzi şi intră în dormitor târşindu-şi paşii.

Când se trezi, Şerbănică o găsi tot acolo, înşurubată în scaun, cu ochii pe fereastră. Fulgii se aşterneau mari şi cuminţi învăluind seara în giulgiul alb.

* * *

Maiorul sorbi din ceaşcă. Încercă s-o ţină în mână împreună cu farfurioara, dar degetele îi tremurau prea tare.

— Am avut la un moment dat ideea că biletul a fost dus în vestibul de curent. E un curent groaznic acolo, ai observat. M-am gândit că bătrâna l-a lăsat să alunece pe parchet. Stătea chiar lângă intrare. În momentul când Dascălu a deschis uşa…

Făcu un gest de oboseală.

— Înţeleg, spuse Azimioară cu o privire ciudată.

Cristescu îl examină mai atent.

— Ce s-a întâmplat? De ce te uiţi aşa la mine?

Locotenentul îi ocoli ochii. Rosti greu, parcă opintit:

— Doru Matei…

— Ce-i cu el?

— A suferit un accident azi-dimineaţă.

Maiorul se ridică livid.

— Accident?!

— Ieşind de la spital a intrat în primul bar. N-a băut mult… Pe Bălcescu, a traversat aiurea şi a dat un troleibuz peste el.

— Mort? întrebă sufocat Cristescu.
— Mort.

* * *

Spre seară, Şerbănică sună la uşa Melaniei. Îi puse în braţe o cutiuţă Vinga şi îşi scoase galoşii Tretorn cumpăraţi înainte de război.

— Ce bine păstrezi tu lucrurile, Şerbănică, zâmbi Melania după ce-i mulţumise excesiv pentru bomboane. I-am luat o pereche la fel colonelului prin ’39, la Pop şi Bunescu. Cum se simte Florence?

— E cam indispusă. Natural, a fost o noapte de pomină. Luă loc încântat pe cel mai comod fotoliu savurând dinainte deliciile celor ce aveau să discute.

— Când mă gândesc prin ce am trecut…

Bătrâna îl întrerupse cu un surâs:

— O să ne punem imediat pe pălăvrăgit, dar dă-mi voie ca înainte de asta să fiu o gazdă amabilă. Budinca ţi-am împachetat-o, ai s-o mănânci împreună cu Florence. Cu ce vrei să te servesc?

Miga se opuse de circumstanţă. Bătrâna se apropie de vitrină.

„Şerbănică nu mai are răbdare. N-a avut deloc cu cine trăncăni azi. Florence are una din zilele ei negre. Parcă o vezi înţepenită pe scaun şi făcând bot. Şi-acum să vedem ce mai zice domnul maior Cristescu. Nu te pripi! Şerbănică îţi va povesti singur.“

Bătrânul o urmărea cu o expresie nostalgică. Melania pusese pe tăviţă două ceşti, adusese din bucătărie o farfurie cu prăjituri calde, abia scoase din cuptor, pregătise păhărele cu picior.

„Ce femeie adorabilă e Melania asta! Ce spontană! Câtă sensibilitate! Ar fi fost o nevastă ideală. Bine educată, fără capricii, fără mofturi, fără ţipete… Când te gândeşti, la ei

acasă am cunoscut-o pe Florence. Cred că Melania n-ar fi spus nu, în faţa unei propuneri serioase, iar papa ar fi fost încântat de partidă.“

Şi divagă un timp imaginându-şi cum ar fi arătat viaţa alături de bătrâna micuţă care se învârtea plină de graţie prin încăpere. Şi-o amintea tânără, foarte tânără de 18 sau 19 ani cu fruntea boltită, senină şi ochi limpezi, pieptănată cuminte cu părul adus după urechi şi împletit într-o coadă groasă, îmbrăcată totdeauna în rochiţe simple écolière, cu gulere şi manşete proaspete din linon sau pichet alb. Mama lui Şerban o cultiva, şi ar fi dorit-o de noră. „Cam prostuţă Melania, dar cel puţin n-are gărgăuni. O nevastă ca ea îţi mănâncă din palmă. Nu umblă după fleacuri! Ghitară, castaniete, dans apaş… Cu astea faci un bordel, nu casă.“

Zâmbi încercând să pară degajat.

— Ştii că pe vremuri te-am iubit puţin, Melania…

Bătrâna roşi violent şi puse ceaşca pe masă. Spuse tulburată:

— Doamne, Şerbănică, ce idei năstruşnice îţi trec prin minte.

— Parole… Am avut multă afecţiune pentru tine.

— Eşti un gentil şi vrei să-mi faci plăcere. În realitate, ştiu bine, ai iubit-o toată viaţa pe Florence. Eu îţi păream cam bleagă şi nesărată. Zâmbi fermecător: Şi aşa eram.

Miga protestă gălăgios:

— De unde! Toată lumea te considera încântătoare.

— Nu când mă găseam în aceeaşi odaie cu Florence, surâse liniştită bătrâna. Unde se afla ea nu mai exista altă femeie.

— Desigur, are calităţi, asta însă nu înseamnă…

— Ba înseamnă! Florence era scânteietoare. Avea ceea ce se numeşte *éclat.* De aceea am iubit-o totdeauna şi o iubesc şi astăzi. N-am cunoscut pe nimeni care să-i semene, iar recunoaşte, ai fost un norocos. De ce nu iei o prăjitură? Dacă se răcesc nu mai sunt gustoase. Mirciulică, tu nu vrei?

Motanul adulmecă farfuria apoi se căţără plictisit pe pat. Melania oftă:

— Încă nu şi-a revenit după noaptea trecută. Adevărul e că nici eu nu mă simt grozav. O înţeleg perfect pe Florence că preferat să rămână acasă.

Şerbănică cu gura plină dădu din cap. Bătrâna reluă:

— Nu izbutesc să-mi iau gândul de la Ioniţă. Ce sfârşit oribil!

— Un act iresponsabil! Eroisme gratuite care nu duc nicăieri. În fond putea să-şi imagineze că Sandi sau eu vom acţiona într-un fel, că nu-l vom lăsa de izbelişte.

Melania îşi şterse o lacrimă.

— Dragul meu, mi se pare urât din partea noastră să învinuim pe cineva pentru bunele sale intenţii.

— Hm, râse superior Miga, ai rămas tot fetiţa drăgălaşă care nu vede nimic rău în jur. Bune intenţii, fără îndoială, dar reflectat o singură clipă că prin iniţiativa aceea dementă punea şi viaţa noastră în joc? A fost o simplă şansă că am scăpat neatinşi.

Bătrâna îşi ridică faţa. Îl privi în ochi.

„Ce meschin eşti, Şerbănică!“

— E adevărat, declară plină de admiraţie, la asta nu m-am gândit. Dar cine poate să-şi păstreze sângele rece în asemenea împrejurări? Chiar vorbeam azi cu Mirciulică – surâse cochet – o slăbiciune de cucoană bătrână şi singură care n-are cu cine sta la taifas – discutam cu el cât de tare te-ai ţinut toată noaptea. N-aş fi bănuit niciodată că poţi fi atât de puternic, deşi colonelul mă avertizase că eşti un bărbat şi jumătate.

Şerbănică se umflă brusc ca un balon.

— Militar! Avea ochiul format… Desigur însă că din amabilitate exagera puţin.

— Nu, nu! Acum m-am convins cu ochii mei!

Miga deveni important.

— Evident, nu fac caz din asta, dar însuşi maiorul Cristescu m-a felicitat pentru conduita mea…

Bătrâna bătu din palme.

— Extraordinar! A venit special să te felicite! Îmi închipui că Florence s-a simţit destul de prost. Nu era pregătită de vizită.

— Fleacuri! Cristescu – poţi să mă crezi, mă pricep puţin la oameni – e un tip superior. A înţeles perfect situaţia. După mine însă nu are capacitate de sinteză.

— Capacitate de sinteză! exclamă sufocată Melania. Ce vrei să spui, Şerbănică? N-am auzit în viaţa mea cuvinte atât de importante!

Miga, în elementul lui, se foi în fotoliu.

— Vreau să spun că nu are privirea aceea de ansamblu care triază, nu-i aşa, selectează, selecţionează cu discernământ înlăturând balastul.

Bătrâna se interesă timidă:

— Adică?

— Adică se împiedică în amănunte nesemnificative. Am să-ţi dau un exemplu: se frământă, printre altele, unde a dispărut biletul strecurat sub uşă. Unde l-a pus Scarlat, dacă nu cumva l-a rupt şi aşa mai departe. Jumătate de ceas a pritocit chestiunea.

Melania Lupu coborî uşor pleoapele: „Ce bine ai făcut, draga mea, că l-ai distrus! Mă cutremur doar închipuindu-mi ce probă îngrozitoare ar fi ridicat hârtiuţa aceea împotriva ta. Aşadar, domnul maior Cristescu încearcă să reconstituie momentele-cheie.“

— Într-adevăr, destul de neinteresant.

— Nu? Şi apoi ce rost are să-şi bată capul răsucind alternative!? Dacă doamna Melania Lupu nu leşina în faţa uşii, şoferul ar fi putut scăpa? Adică mai avea Scarlat timp să-şi regleze tirul?

— Dumnezeule! se sperie bătrâna. Asta n-am ştiut-o.

— Ce adică n-ai ştiut?

— Că din cauza mea… Începu să plângă: Deşi nu văd legătura. Explică-mi, Şerbănică.

— Prostii! Vezi Doamne, şoferul s-a împiedicat de tine. Ca şi cum ăla l-ar fi lăsat să scape! Era în stare să alerge după el pe stradă.

— Îmi dai veşti îngrozitoare. De ce nu mi-aţi spus atunci, imediat?

— La ce bun? Şi aşa erai teribil de speriată. N-ai idee cât s-a chinuit Florence până ţi-ai revenit! Am vrut să-ţi demonstrez că maiorul îşi bate capul cu nimicuri.

— Poate că nu sunt chiar nimicuri! Ce ştim noi?

— Draga mea, pretinzi că nu eşti în stare să-i spui unui lucru pe nume atunci când îl ai înaintea ochilor?

— Mi se mai întâmplă uneori, dar nu chiar atât de des.

— Ei vezi! Lămureşte-mă şi pe mine ce sens are să pui o hârtie pe parchet şi să te uiţi cinci minute la ea de parcă ai aştepta cine ştie ce minune să se arate. Dacă tu înţelegi ceva, mă închin!

— Nu, nu înţeleg. Şi ce s-a întâmplat cu hârtia?

— Ce poate să se întâmple cu o hârtie? Conchise spiritual: Aştepta s-o ridice dumnealui.

Melania Lupu păru decepţionată: „A sesizat deci, draga mea, a intuit! Recunoaşte că nu te aşteptai la atâta per-spi-ca-ci-ta-te. Mă întreb însă de ce n-a zburat hârtiuţa. Probabil, curentul nu a fost îndeajuns de puternic. Nu poţi spera că acest eşec îl va face să abandoneze ideea. Presupune, fetiţo, că va relua experienţa. Ei şi? Nu, draga mea, nu-i chiar ei şi! Căci amănuntul certifică o ipoteză şi anume că biletul nu a fost expediat de un complice din afară, ei de către *cineva care se afla în casă*! Reţine, de asemenea, că te urmăreşte pas cu pas. Domnul maior nu concepe că altcineva ar fi combinat povestea. Te rog nu te speria! Admiţând că ghiceşte şiretlicul, ceea ce nu mă îndoiesc că se va întâmpla, faptul în sine tot nu va constitui o probă: Hai, Melania, răsuflă uşurată!“

Bătrâna respiră adânc.

— Ce să-ţi spun, Şerbănică, afacerile acestea sunt într-adevăr prea complicate pentru mine. Dar aş vrea să-mi

explici un lucru. Ce mai caută acum domnul maior? De vreme ce a prins bandiţii, totul mi se pare limpede.

— Vezi cum vii la vorbele mele? râse Miga. Se încurcă în prostii! Dosarul ăsta eu ţi-l rezolvam în jumătate de oră. Are declaraţiile noastre, declaraţiile ălora, ce mai vrea?

Se uită la ceas şi Melania încercă să-l reţină politicoasă.

— Te grăbeşti?

— Nu pot s-o las prea mult singură pe Florence. Ei, dar văd că mi-ai băgat în plasă toată cămara!

— Mai nimic, Şerbănică, o portocală, câteva chifteluţe, budinca. Ştiu că voi n-aţi gătit nimic azi. Ai grijă să nu verşi bulionul. Ţi l-am pus într-un borcan, dar trebuie să fii atent. Când ajungi acasă, dă-i o ceaşcă fierbinte lui Florence, o să-i facă bine.

Miga o privi zâmbind vrăjit: „Nu-i prea deşteaptă, dar ce femeie încântătoare!“

Melania ţinu sacoşa până-şi îmbrăcă galoşii. Îi întinse obrazul continuând recomandările:

— Fă-i o frecţie cu spirt şi bag-o în pat cu sticlă caldă. N-ar fi rău un extraveral... Vezi să nu aluneci! Şi dă-mi un telefon să-mi spui dacă ai ajuns bine.

Bătrâna strânse vasele murdare şi le duse în bucătărie. Deschise televizorul, stinse lumina apoi se aşează pe covor cu farfuria de prăjituri alături.

— Îţi interzic, draga mea, să te mai concentrezi astă-seară! Dacă trebuie să te gândeşti, ai s-o faci mâine dimineaţă cu mintea limpede. Esenţial este că, deocamdată, poţi dormi li-ni-şti-tă. Domnul maior seamănă acum cu un căţeluş care vede un os splendid închis într-o cutie de sticlă. Întinde lăbuţa şi nu poate ajunge la el, ceea ce nu-l împiedică să-i dea târcoale. Mirciulică! Unde eşti, Mirciulică? A început filmul. Ştii cât îţi place Liz Taylor.

* * *

Şerbănică Miga o găsi pe Florence dormind. Îşi tăie în bucătărie o felie groasă de budincă apoi, măsurând restul, încă una, mai subţire şi mâncă pe marginea mesei citind gazeta de seară.

Adormi târziu visând că e soţul Melaniei Lupu şi că n-a cunoscut-o în viaţa lui pe Florence.

* * *

Maiorul Cristescu înghiţi două pastile de cyclobarbital şi nu mai ştiu nimic.

* * *

La 7 dimineaţa, după un dejun copios servit de doamna Azimioară, în capot de zanana şi cu bigudiurile ascunse sub un tulpan subţire, locotenentul se drese cu trei gogoşi în piaţa Sf. Gheorghe apoi, curmând o scurtă ezitare, luă un cârnăcior fierbinte cu muştar, la dugheana alăturată. Intră în minister împăcat cu sine şi cu toată lumea, cu vremea imposibilă de afară – ninsoarea se transformase în lapoviţă – cu notele proaste ale lui fiu-său la geografie şi ştiinţele naturale, cu proiectul nevesti-sii pentru un palton de blană şi participaţia costisitoare la nunta unui frate mai mic. Salută jovial în dreapta şi în stânga, strânse mâna unui coleg care aştepta tragerile loto în fiecare vineri şi în sfârşit intră în birou.

Când dădu cu ochii de maior încercă două dorinţe simultane. Să intre în pământ sau s-o ia la goană. Cristescu arăta galben, cu privirea stinsă, şi trăsăturile alunecate, trase parcă spre vârful bărbiei.

Locotenentul se aşeză pe o jumătate de scaun neîndrăznind să-l privească. Maiorul începu brusc, pe un ton egal ca şi cum nu s-ar fi despărţit cu o zi înainte, iar

discuţia ar fi continuat fără întrerupere toată noaptea şi continua şi acum.

— Îţi aduci aminte ce ţi-am spus la muzeu?

— Da, şopti Azimioară nesigur.

— Ei bine, nu m-am înşelat. A fost mai tare!

— Încă nu se ştie.

Cristescu râse amar.

— Se ştie îngrozitor de bine! M-am gândit tot timpul. Ieri şi alaltăieri, azi-noapte. Bătrâna n-a lăsat nici o urmă, înţelegi? Niciuna! E de necrezut! Se avântă cu logoreea şi înfierbântarea, specifice, declanşate de ideea fixă. E de necrezut! Ai s-o citeşti pe toate gardurile, în toate abecedarele, o gânguresc pruncii în landou: nu există infracţiune perfectă.

— Într-adevăr.

— Atunci înseamnă că eu sunt un…, ceea ce, te rog să mă crezi, am început s-o gândesc. Nu, dragul meu, nu tu ai spus-o, dar mă conving eu că aşa este, ceea ce mi se pare cel mai grav.

— În anumite circumstanţe amplificăm. De altfel, ancheta nu s-a isprăvit.

— Adică ce mai avem de făcut? Să ghicesc cum a expediat Melania scrisoarea în antreu, fără să se ridice de la masă? Şi ce-i cu asta? O să mă conving încă o dată că ea e necunoscuta pe care o căutăm, în sfârşit, staţia terminus. Ei şi? Eu sunt convins de pe acum. Dar va reprezenta aceasta o dovadă împotriva ei? Hai să fim serioşi!

— Nu înţeleg totuşi, observă locotenentul, de ce respingeţi aprioric ideea unui complice. S-a primit un telefon. Toate declaraţiile o atestă.

Maiorul clătină din cap.

— Nu mă interesează complicele, chiar dacă el există, deşi pariez pe ce vrei că Melania a lucrat singură. Nu-i genul ei să se încurce cu colaboratori. Oricum, bătrâna e capul chiar dacă la afacerea asta ar fi participat încă o sută de inşi. Cât despre telefonul acela… Nici măcar nu mi se

pare semnificativ. Are o importanţă pur formală. Înclin să cred că a fost o greşeală, o atingere, un mic accident de care bătrâna a ştiut să profite magistral luându-ne piuitul. Fleacuri! Ascultă, am citit acum câţiva ani o nuvelă. Nu reţin autorul. Toată istoria se concentrează în jurul unor paşi. Urme lăsate în zăpadă, chiar la mijlocul străzii. Trei sau patru.

— Am citit-o şi eu, surâse locotenentul. *Čapek*…

— Povestea mi s-a părut fascinantă. Paşii aceia bizari care nu porneau de nicăieri şi nu duceau nicăieri, fără început şi fără sfârşit… Ridicau o enigmă şi atât.

— E o găselniţă.

— Fireşte. Dar sentimentul mi-a rămas. Nu senzaţia de mister, ci de neputinţă. Nu inexplicabilul, ci înfrângerea. Detest întrebările fără răspuns.

Îşi luă capul în mâini privind ninsoarea de afară, apoi reluă aproape şoptit cu o voce răguşită:

— Să nu mă înţelegi greşit. N-am nimic cu Melania Lupu şi, întâlnind-o în alte circumstanţe, m-aş fi lăudat că sunt unul din admiratorii ei, unul din puţinii capabili să-i sesizeze subtilităţile. Deci faptul că mă înfrânge a doua oară mă lasă indiferent. Ambiţia mea n-a vizat niciodată aspectele competiţionale. Hai să-i arătăm lui cutare că sunt mai deştept decât el! Nu, nu, departe de asta.

Azimioară îşi ridică sprâncenele.

„Atunci?“

Maiorul surâse chinuit vrând să atenueze cuvintele care ar fi putut părea umflate.

— Se pune problema condiţiei profesionale. Nu mai am încredere, n-o să mai am niciodată încredere în posibilităţile mele. Ceea ce voi face de aici încolo va fi o simplă înşiruire de acte birocratice. În sensul ăsta, pot lucra la fel de bine într-o bibliotecă ori într-o arhivă.

— N-aţi mai avut nici un eşec? Niciodată?

— Ba da. Acesta însă se înscrie într-o rubrică specială. Nu-ţi îngăduie să-ţi pui pălăria şi să pleci mai departe

spunându-ţi că rândul viitor vei avea mai mult noroc. Capitulările nu seamănă între ele după cum nu seamănă nici victoriile.

— Încerc să sesizez nuanţa.

— Cred că mai degrabă vrei să mă faci să trăncănesc, zâmbi trist Cristescu. Îţi închipui că asta mă va calma. Nu-i acelaşi lucru să găseşti de pildă un cadavru în Cişmigiu şi să clasezi dosarul pentru că n-ai reuşit să-l prinzi pe criminal, sau să duelezi la lumina zilei cu Melania Lupu şi ea să te facă knock-out – mă rog, nu cunosc corespondentul la scrimă. În prima situaţie pot interveni o serie de elemente care să-ţi dea peste cap ancheta: crimă întâmplătoare, lipsită de mobil, victima neidentificată, fără neamuri, fără vicii şi fără carte de imobil. Noapte, ploaie, nici o urmă. Îţi pot inventa o grămadă de amănunte care să-ţi taie orice şansă. Nu e însă cazul cu Melania Lupu.

Se aplecă peste masă şi se uită la Azimioară cu o privire sălbatică.

— Nu-mi spune că nu sesizezi nuanţa. Am toate atuurile în mână. Ştiu că autorul e bătrâna, dispun de cinci declaraţii sincere ale unor oameni care au asistat la tot circul de când intră leii în arenă şi până ies în muzică de fanfară, cunosc cu aproximaţie sau intuiesc fiecare şmecherie, posed şi antecedentele unui caz anterior şi totuşi nu pot face nimic! Sunt incapabil să-i demonstrez Melaniei un singur centimetru de vinovăţie. Numai când mă gândesc cum zâmbeşte îmi vine ameţeală.

— Cu permisiunea dumneavoastră, nu sunt de acord!

— Nici eu n-aş fi în locul tău. Mi s-ar părea lipsit de tact.

— Nu-i vorba despre asta. Cercetările nu s-au terminat. Căutăm încă gazda lui Dascălu…

— Şi ce-o să-mi spună ăla? izbucni maiorul. Bătrâna a evitat contactul cu participanţii nemijlociţi şi dă-mi voie să-ţi spun că din punct de vedere tehnic consider manevra, reuşita ei, de domeniul antologiei. Nu uita că n-a avut de-a face cu nişte copii şi totuşi au înghiţit pastila. Vrei să-mi

spui că în schimb s-a dus să se recomande individului care l-a ascuns pe Dascălu?

— Nu trebuie omisă nici o pistă, declară banal locotenentul.

— Ştiu băiete, aşa am învăţat la şcoală, aşa am făcut până acum, şi aşa o să facem. M-ai văzut afectat de moartea lui Doru Matei. Desigur, îmi pare rău de el ca ins, şi nu ascund că aştept de aproape zece luni să se însănătoşească. N-am înghiţit uşor nici renghiul Melaniei de anul trecut. Dar pentru cazul în speţă, accidentul îmi încurcă şi mai mult calculele. Crezi că m-ar fi consolat în chixul pe care l-am dat ideea că execută o pedeapsă pentru fapte anterioare? Nu-mi place să-mi escamotez nici sentimentele, nici judecăţile. Două rateuri la rând e prea mult… Cu adevărat prea mult.

Azimioară îşi compuse o expresie optimistă.

— Să mai aşteptăm. Nu se ştie niciodată.

— Eşti drăguţ. Încerci cu orice preţ să mă galvanizezi, dar eu unul mai că m-aş da bătut.

— Ce vreţi să faceţi?

— Multe… Nu mi-am închipuit niciodată că sunt foarte deştept. In al doilea rând… Da, m-am gândit mult. Ai să mă suspectezi bănuiesc de vanitate, de orgoliu oribil. Nu e cazul şi poate o să înţelegi cândva. Nu-i corect să continuu ceva… Se opri parcă înspăimântat. Reluă cu un efort, cu figura împietrită: Ceva pentru care nu sunt dotat… Sau am încetat să fiu! Nu-i corect faţă de mine însumi. Am toată admiraţia pentru oamenii care suportă să-şi spună adevărul în faţă, mai ales dacă au trecut de un anumit număr de ani… Încerc să le semăn.

— Nu se poate, suflă speriat locotenentul. Asta nu se poate!

Cristescu îl privi impresionat şi-i atinse umărul cu stângăcie. Se îndreptă apoi spre uşă cu paşi fermi, pipăind coala de hârtie îndoită în buzunar.

Capitolul XIV

BUNĂ SEARA, MELANIA!

— Degeaba, Mirciulică!

Melania Lupu ţinea strâns plapuma, ridicată până în dreptul bărbiei ca şi cum cineva ar fi încercat să i-o tragă.

— Degeaba! Nimic nu mă va determina să ies în oraş pe o vreme ca asta. Ştii că detest când plouă iarna. Ne-au mai rămas pezmeciori şi o bucăţică de budincă. Găsesc chiar sănătos ca din când în când să ne mulţumim cu o masă mai simplă. Spune-mi nu ţi se pare curios? N-am primit încă nici un semn de viaţă de la domnul maior. Până acum trebuia să ne viziteze de cel puţin două ori. Cum pentru ce? Pentru declaraţii. Ce crezi că înseamnă asta? Ne pregăteşte ceva, nu? Exact la fel m-am gândit şi eu. Părerea mea este că nu ne rămâne altceva decât să aşteptăm. N-ai idee cât de mult îmi place să stau în pat pe o zi ploioasă. Ştiu şi ce am să citesc. Paul de Kock! Un domn atât de distins şi de spiritual! Nici n-ai zice că a trăit 78 de ani... Cred că ai observat şi tu! Oamenii cu adevărat amuzanţi mor tineri. Foarte puţini împlinesc 60 de ani. Sigur că există şi excepţii, dar n-am acum chef să discutăm.

* * *

Cristescu se întoarse după zece minute şi începu să se plimbe agitat de la un capăt la celălalt al biroului. Azimioară fără nici o intenţie de umor îşi trase scaunul lângă perete făcându-i loc. Îl privea placid, cu un soi de curiozitate de parcă plimbarea maiorului ar fi constituit obiectul unui studiu interesant.

— Am o idee, anunţă Cristescu în maniera sa nouă, bruscă, emiţând ceva fără nici o legătură cu discuţia anterioară.

Ochii locotenentului luciră scurt: „Aha!“

— Ai ghicit! Cererea mea a fost respinsă. Am primit şi un sfat de valoare inestimabilă. Să mai redactez vreo cinşpe demisii întrucât caligrafia e superbă. N-ar strica să fie în versuri. După cum vezi, o grămadă de lume spirituală.

Azimioară se interesă camuflându-şi zâmbetul.

— Ce idee aveţi?

— Vreau să verific încă o ipoteză. Orice aş face, mă obsedează expedierea biletului acela blestemat. Mă întorc repede.

Îşi luă paltonul din cuier şi ieşi cu el pe braţ. Adăugă înainte de a închide uşa:

— Dă-i drumul, dragul meu! Poţi să râzi acum un sfert de oră.

* * *

Când auzi soneria, Şerbănică Miga strânse la repezeală prăjiturile de pe masă şi le duse în bucătărie. Se precipită apoi spre uşă strigând:

— Vin! Vin!

Îl primi încântat pe maior. De două zile trăia într-o stare de surescitare continuă, încerca delicii nebănuite simţindu-se un personaj extrem de important care traversase eroic ineditul unei aventuri extraordinare, pline de capcane şi pericole. La 6 dimineaţa, se dusese după lapte. Fusese cât

pe aci să relateze povestea casieriţei grase, amărâte că fiu-său nu intră de doi ani la facultate şi vânzătorului oacheş, tânăr cu perciuni negri şi inel gros de aur, calificat în alte ocazii „un individ obraznic“. Îşi revizui însă în ultima clipă intenţiile, considerându-le sub demnitatea sa. În consecinţă, dăduse târcoale magazinului vreo zece minute aşteptând doi amici pensionari care-şi făceau cumpărăturile la aceeaşi oră. Mitiţă Haznaş, fost consilier la Înalta Curte de Casaţie, şi Dinu Calotă, funcţionar superior pe vremuri la Banca de Credit. Ţineau în mână plase cu borcane goale, îmbrăcaţi în paltoane care cândva purtaseră semnăturile unor artizani iluştri, acum jalnice, obosite de perie, naftalină şi curăţătorie chimică. Şerbănică îi mobilizase sub o streaşină, cu o grimasă scurtă, conspirativă. Mitiţă, slab, sec şi băţos, se interesase cu maxilarele încleştate: „Ai auzit ceva? Tocmai aseară n-am ascultat. A avut Colette sindrofie de cucoane“.

Colocviul durase două ore, întrerupt de exclamaţii de uluire, priviri holbate, respiraţii şuierătoare. Şerbănică, umflat, trăise momente glorioase. Repeta de câte două-trei ori un amănunt, exagera, amplifica şi nu uita să precizeze că ceea ce povesteşte reprezintă un simplu rezumat, formulând o invitaţie pentru aceeaşi seară la o relatare detaliată.

Ceilalţi doi, sufocaţi, zdrobiţi de senzaţional îşi făcură cumpărăturile în goană nerăbdători să ajungă acasă unde aveau să prezinte o dare de seamă, în stil propriu, a evenimentelor.

De aceea, când Şerbănică îl auzi pe maior că nu-l va reţine mai mult de cinci minute se simţi dezamăgit. Cristescu se opri lângă masa din sufragerie, fără să-şi scoată paltonul. Întrebă absent, convenţional:

— Doamna e acasă?

— Nu se simte prea bine. O migrenă… Dacă trebuie, mă duc s-o scol.

— N-o deranjaţi. Am venit pentru o mică experienţă.

Şi se aşează pe scaun, scaunul Melaniei Lupu cu faţa îndreptată spre antreu. Îi zâmbi lui Miga clipind şăgalnic.

— Vreţi să mă ajutaţi?

— Bineînţeles, se fâstâci bătrânul. Evident! Vă stau la dispoziţie.

— Încercaţi încă o dată să vă amintiţi cum arăta sufrageria atunci, noaptea. Mai precis, ce uşi şi ferestre erau deschise sau…

— Nu e cazul, domnule maior, îl întrerupse Miga. Casa arată totdeauna la fel. Deşi e un curent groaznic, mai ales de când s-a stricat şi oberlihtul, nevastă-mea nu suportă să stea cu uşile închise. Mă refer la cea dinspre bucătărie. Cel puţin când bate vântul, ca acum, ai impresia că te afli în landă… ăă… pe Bărăgan.

Cristescu scoase din buzunar o hârtie.

— Biletul pe care l-a găsit Dascălu era mai mare decât acesta?

— Nu. Avea aproximativ aceleaşi dimensiuni.

— Încă o rugăminte! Treceţi în vestibul şi deschideţi uşa de la intrare ca şi cum aţi veni de afară…

Şerbănică, buimac, se execută. Maiorul puse hârtia pe parchet privind-o intens.

„E unica posibilitate ca biletul să fi ajuns singur acolo. În noaptea aceea, a fost un vânt îngrozitor. Ca şi acum. Nu şi ieri… Din cauza asta nu mi-a reuşit experienţa. Pentru că realmente nu văd altă formulă. Doar dacă l-a dresat pe Mirciulică…“

În aceeaşi clipă, auzi scârţâitul uşii. Simţi un curent rece prinzându-i gleznele şi simultan bucata de hârtie trasă parcă de o aţă spre vestibul.

* * *

Motanul urmărea piesa la televizor. Întoarsă cu spatele, Melania Lupu întindea a treia oară aceeaşi pasienţă.

— E ceva interesant, Mirciulică? Dacă apare actorul acela blond, cu un aer prostuţ, care ne place nouă, să mă chemi.

Încruntă sprâncenele ţuguindu-şi nemulţumită buzele.

— Ce să-ţi spun, draga mea, nu mai înţeleg nimic. Ce sunt şeptarii ăştia la rând? Lacrimi şi necaz... Dar ce caută decanii de tobă? Şi uite aici, valetul de cupă... Orice-ai spune, domnul maior nu e valet şi nu e de cupă. Cred că astăzi cărţile sunt supărate pe tine. Vei mai încerca o singură dată, înţelegi Melanie? O sin-gu-ră da-tă pasienţa cu aşi. Este cea mai uşoară şi aproape întotdeauna iese. Asta ca să-ţi asiguri o bună dispoziţie înainte de culcare. Contează enorm starea de spirit când te bagi în pat. Nu, n-are nici un rost să-i telefonezi acum lui Florence. Dacă domnul Cristescu îi vizita şi azi, cu siguranţă Şerbănică te suna. Dar dacă totuşi s-au văzut şi nu-ţi telefonează înseamnă... Ce înseamnă, fetiţo? Ei bine, înseamnă că s-a discutat sau s-a întâmplat ceva dezagreabil în legătură cu tine şi atunci în nici un caz n-ai voie să-i cauţi. Cu nici un preţ nu trebuie să pari a-lar-ma-tă sau în-gri-jo-ra-tă. Spune-ţi încă o dată, Melania, că nu există o singură dovadă împotriva ta şi încearcă să găseşti un divertisment pentru astă-seară. Te văd plictisită, ceea ce nu ţi se întâmplă niciodată.

Pasienţa cu aşi nu-i ieşi. Strânse cărţile şi începu să se învârtească prin casă fără nici un rost. Căscând uşor, rupse foaia calendarului. Se uită câteva clipe la dată şi se îmbujoră brusc.

— Dumnezeule! 18 noiembrie! Bine, dar mâine e ziua lui Mirciulică! Împlineşte 6 ani. Scăzu vocea trăgând cu coada ochiului spre motan: Vorbeşte mai încet, fetiţo, nu trebuie să te audă. Şi acum gândeşte-te la o surpriză. Mi-e teamă că nu prea eşti în fonduri, însă pentru o ocazie ca aceasta merită să umbli la puşculiţă. Ia să vedem ce economii ai!

Scoase o cutie veche de bomboane din scrin şi cu gesturi furişe, străduindu-se să nu facă zgomot, începu să numere mărunţişul.

* * *

Când se întoarse la minister, maiorul găsi lista întocmită de Azimioară pe birou. Erau trecute acolo vreo 15 nume cu adresele respective, ocupaţia şi locul de muncă. Neamuri de-ale cârnului răzleţite prin toată ţara, vreo trei colegi de şcoală, amici din penitenciar eliberaţi de curând.

Cu un creion verde, Cristescu bifă ca neinteresante pentru moment adresele din provincie şi încă vreo două aparţinând unor indivizi – prieteni buni cu Dascălu în liceu – dar învârtindu-se acum în cu totul alte sfere. Ochii i se aprinseră brusc în faţa unui nume, mai bine zis în faţa unei străzi: Aleea Duma 9.

— Interesant!

Locotenentul fu de acord fără să ştie despre ce era vorba. Important i se părea că în jurul lui Cristescu începe să se simtă ceva din vechiul aer.

— Gelu Dincă, Aleea Duma 9!

— Contabil, preciză Azimioară. Pe listă se aflau toate indicaţiile.

— Nu-ţi spune nimic chestia asta?

— E văr de-al doilea cu Dascălu.

— Altceva. Adresa! Strada face colţ cu cea a Melaniei Lupu!

Azimioară întrebă circumspect:

— Îţi spui probabil că am un tic nervos! râse Cristescu. Cum dau de numele bătrânei îmi vine o idee ori îmi imaginez că în perimetrul respectiv s-a pus la cale un complot tenebros. Coincidenţa însă nu-i de ignorat. Îngustează unghiul raţionamentului şi ai să vezi că sună al naibii de interesant. Una din prezumtivele gazde ale cârnului locuieşte la o distanţă de câţiva metri de Melania Lupu. Începu să râdă încetişor: Nu zău, nu m-ar mira deloc.

Locotenentul impasibil îşi privi ceasul.

— E încă devreme. Abia 6.
— Perfect, mergem. Nu uita ordinul de percheziţie.

* * *

De la fereastra lui Dincă, maiorul reperă în linie uşor deviată, la o distanţă de 20 sau 30 de metri, locuinţa Melaniei Lupu. Recunoscu perdeaua fină cu medalioane de dantelă apoi pentru câteva clipe, silueta bătrânei umblând la storuri. Jaluzelele coborâră. Cristescu privi un timp dungile subţiri de lumină care se distingeau în noapte ca un portativ şi se întoarse spre Dincă.

Individul aştepta flegmatic, pe canapea cu mâinile încrucişate la piept.

— Cum de n-ai distrus filmul? întrebă maiorul strângând în buzunar pacheţelul învelit în hârtie neagră. E un corp delict care putea fi oricând folosit împotriva dumitale.

Dincă dădu din umeri.

— Habar n-am avut că Dascălu nu l-a luat cu el. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-l caut.

— Curios! De obicei după ce-ţi pleacă din casă un astfel de musafir ai grijă să ştergi toate urmele. Faci curăţenie în toate sensurile.

— În realitate am procedat destul de superficial. Dascălu n-avea cine ştie ce bagaj ca să mai şi uite câte ceva. Mai ştiam că, indiferent de ce poate să i se întâmple, nu mă va trăda niciodată. În consecinţă, nu m-am apucat să scotocesc toate ungherele cu aspiratorul, n-am umblat pe brânci după fire de păr, n-am şters amprentele. Trebuie să recunoaşteţi că aţi avut noroc.

„Într-adevăr, noroc, reflectă Azimioară, să găseşti ceea ce cauţi în mai puţin de jumătate de oră, ascuns într-o cutie goală de ceai pe un raft în bucătărie. Ce-o fi fost totuşi în capul ăluia?“

Cristescu se posomorî brusc.

„Bine, acum am filmul. Şi ce-i cu asta? Ce-am realizat? Ştiu, în sfârşit, bănuiesc cum a fost contactat Dascălu. L-a văzut de la fereastra ei. De unde-i cunoştea e un amănunt interesant, însă deocamdată subsidiar. Dar ce am realizat eu? În ce măsură filmul poate constitui o probă împotriva Melaniei Lupu, că de indicii sunt sătul până în gât. Dau toate indiciile contra celei mai şubrede dovezi. Dar unde s-o caut? De unde s-o scot?“

Instinctiv privi spre geamul bătrânei. Ochii i se izbiră de gratiile înguste de lumină şi un oftat greu, ca un geamăt scăpat din fundul pieptului, i se urcă pe buze.

* * *

Abia a doua zi spre seară maiorul se hotărî s-o viziteze pe bătrână. Sosi neanunţat, subţire şi amabil, cu o expresie particulară în priviri.

— Bună seara, Melania!

Melania Lupu coafată şi extrem de elegantă – din eleganţa aceea pe care o dau gesturile şi ţinuta impecabilă îl primi cu o exclamaţie uşoară de surpriză şi un zâmbet de zile mari.

— Nici nu ştiţi ce bine aţi nimerit! Cum nu se poate mai bine.

„Atenţie, draga mea! S-a întâmplat ceva. În primul rând, n-a telefonat că vine. Un gest neconvenabil pentru un domn atât de politicos. În al doilea rând, nu ţi-a adus flori. Amănuntul poate părea lipsit de importanţă, dar e departe de a fi aşa, dacă te gândeşti la comportarea dumnealui atât de reverenţioasă de obicei. Dar mai important decât toate e «Bună seara, Melania!» Fetiţa mea, adună-ţi puterile! Nu are nici un rost să te ascunzi după deget căci concluzia se impune: domnul Cristescu se află acum la tine în ca-li-ta-te o-fi-ci-a-lă! «Bună seara, Melania!» Vreau să spun că ai

devenit pentru el altceva decât un simplu martor. Te implor, Melania, fii atentă!“

— Mirciulică, ciripi, avem musafiri. Ţi-ai fi închipuit?

Maiorul se uită în jur fără să-şi ascundă uluirea. Încăperea avea un aer sărbătoresc. Pe pat, bătrâna întinsese o cuvertură albă de tul, cu broderiile cam ciuruite, dar încă foarte frumoasă, umpluse câteva glastre cu tufănele ruginii. Crizanteme galbene enorme, într-un vas japonez, umpleau de soare, un soare ca lămâia, un colţ de odaie.

Pe măsuţa rotundă se aflau un tort mic din şocolată cu şase lumânări roşii, serviciul de ceai, ustensile de argint. Alături, o frapieră umplută cu zăpadă în care se răcea o sticlă de Spumos.

— Ar fi trebuit să cumpărăm şampanie, explică bătrâna, dar în ultima vreme am fost extrem de nesăbuiţi cu cheltuielile, nu-i aşa, Mirciulică?

Cristescu se uită uluit la motan. Stătea impasibil în fotoliu, pe o pernă de catifea, cu o fundă roşie, bine apretată, la gât. Maiorul fu străfulgerat de o idee şi simţi cum hohote nestăpânite de râs îi scutură trupul. Încercă să se stăpânească şi se interesă pe un ton normal:

— Am impresia că sărbătoriţi ceva…

— Dar fireşte, surâse Melania Lupu, invitându-l să ia loc. E ziua lui Mirciulică. Împlineşte şase ani.

Se uită nevinovată la Cristescu. Maiorul se întrebă sincer ce aştepta bătrâna din partea lui: să-l felicite pe Mirciulică, strângându-i bărbăteşte mâna şi să strige din toate puterile hip-hip, ura?!

— Ca să fiu mai exactă, reluă bătrâna sunt şase ani de când l-am găsit sub o scară. Ştiţi, când locuiam dincolo… Eram pe-atunci extrem de deprimată, mă simţeam îngrozitor de singură. Mirciulică a adus căldură în viaţa mea. În doi, pustiul e mai uşor de suportat.

— Natural…

— Probabil, surâse cochet, în sinea dumneavoastră mă consideraţi o bătrână ramolită şi-mi dau seama că uneori atitudinea mea iese din comun. Vorba lui Florence – şi ea mă menajează – par cam excentrică.

Maiorul avu un gest evaziv din care nu se putea înţelege nimic.

— Nu, nu râse Melania, trebuie să recunoaşteţi că am unele reacţii bizare. Dar poate că o să mă înţelegeţi. Esenţial mi s-a părut în viaţă să-ţi fii credincios ţie însuţi. Şi atât timp cât nu deranjezi pe nimeni, nu văd de ce nu ţi-ai consuma bucuriile la lumina zilei. Abia când le camuflezi, când ţi-e ruşine de ele, devin vicii. Nu credeţi?

— Presupun că aveţi dreptate.

— Din punctul meu de vedere, vă asigur că da. De exemplu chiar afecţiunea mea inofensivă pentru Mirciulică îi nedumereşte pe mulţi şi chiar îi irită.

— Aşa cum vă cunosc, zâmbi Cristescu, am impresia că aspectul nu vă deranjează.

— Fireşte, mi-a trebuit însă foarte multă vreme ca să pot privi lucrurile în felul acesta. În tinereţe cea mai mică grimasă de nemulţumire care mi se adresa mă necăjea grozav. După cum vedeţi, bătrâneţea are avantajele ei. Desigur, am şi învăţat să evit situaţiile penibile.

— În ce sens?

— De pildă, chiar astăzi. Mi-ar fi făcut atâta plăcere să vă invit la ziua lui Mirciulică, să vă formulez o invitaţie în toată regula. Faptul că sunteţi aici se datorează unei coincidenţe fericite, dar oare putem aştepta totul de la întâmplare?

— De ce nu m-aţi chemat? întrebă amuzat maiorul.

Bătrâna îşi ţuguie buzele şi clătină capul plin de bucle.

— N-am îndrăznit. S-ar fi putut ca invitaţia aceasta să mă umple de ridicol sau, şi mai grav, să consideraţi că vreau să persiflez. În sfârşit, aţi fi putut-o lua drept o glumă foarte proastă.

Maiorul o examină cu un zâmbet. Îi făcea din nou plăcere s-o urmărească captivat. O personalitate fascinantă, plină

de farmec, cu o rară capacitate de a fi fericită, de a găsi bucurie în orice mărunţiş. „Da, recapitulă un gând mai vechi, apetituri şi graţii de fetiţă altoite pe o minte de gangster.“

— Îi aşteptaţi şi pe soţii Miga?

— Nu. Ei înţeleg cel mai puţin prietenia mea cu Mirciulică şi n-aş fi avut curajul să înfrunt sarcasmele lui Florence. Mi-ar fi stricat toată ziua.

„Îţi dă târcoale, draga mea, nu ştie cum să înceapă. Şi nu înţeleg de ce-şi pipăie mereu buzunarul. Parcă se asigură că ceva mai e acolo…“

— Dacă vreţi, puteţi să aprindeţi o ţigară. În timpul acesta eu voi turna ceaiul. Hai, Mirciulică, să-i arătăm domnului maior ce gazde ştim să fim noi.

— Îmi pare rău, declară Cristescu urmărindu-i degetele delicate cu un singur inel subţire – o marchiză – şi aşteptând să pună pe masă ceaşca, îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste proastă.

Bătrâna se sperie. Îşi duse mâna la decolteul îngust.

— Ce s-a întâmplat?

— Doru Matei a murit ieri dimineaţă. Un accident.

— Accident?

— L-a izbit un troleibuz în timp ce traversa neregulamentar strada.

— Dumnezeule! exclamă Melania cu ochii plini de lacrimi. Ce nenorocire! Ce destin necruţător după aproape un an de spital!

„Nu-i o cursă, fetiţo, poţi să juri că fiecare cuvânt e adevărat. Deci pentru povestea aceea veche nu mai ai de ce să-ţi faci griji. Atunci? De ce a mai venit? Înseamnă că a găsit altceva împotriva ta. Ce poate fi acest alt-ce-va?“

Îşi şterse lacrimile cu o batistă mică, evitând privirea maiorului. Cristescu se simţi brusc obosit. Dintr-o dată jocul nu-i mai făcea plăcere, se simţea iritat, iritat împotriva lui însuşi. Ştia cine-i Melania, avea impresia că poate să străvadă până în cele mai ascunse pliuri ale sufletului ei şi

totuşi încerca o ciudată părere de rău. Parcă ar fi sfâşiat cu degete grosolane o ţesătură scumpă, diafană, ar fi smuls brutal filele unei cărţi de poveşti.

Căci ce era tot ce vedea în jurul lui – şi îşi plimbă privirea mohorâtă prin încăpere – dacă nu o poveste pe care bătrâna o broda cu migală de ani de zile, probabil de-o viaţă? Panglica roşie a motanului, tortul de şocolată cu ghinde moi de fistic, perlele puse la rochia neagră în cinstea lui Mirciulică, basmele spuse la gura sobei, divertismentele cu Interpolul râzând înfundat sub sutana Abatelui Brown apoi celelalte, poveştile înfricoşătoare legate de tabloul lui Goya. Toate însăilau o atmosferă ireală, trădau vocaţia înnăscută a Melaniei pentru fantastic şi fără îndoială o amputare la fel de autentică a simţului ei moral.

„E amorală. Ceva ciudat! Nu şi-ar băga niciodată mâna în buzunarul cuiva, pentru nimic în lume n-ar comite o impoliteţe, amabilitatea şi generozitatea sunt însuşirile ei fireşti, dar la fel de firesc i se pare ca *Femeia cu evantai* să-i aparţină pentru că pur şi simplu tabloul îi place, a făcut o pasiune smintită pentru el şi nici nu-i trece prin cap să şi-o înfrâneze.“

— Vi s-a răcit ceaiul, îl trezi bătrâna. Să vă aduc altul?

Maiorul clătină maşinal capul. Cuvintele îi ţâşniră singure

Înainte de a-şi da seama că le rosteşte:

— N-aţi putut renunţa la ea…

— La cine?

— La *Femeia cu evantai*, spuse trist maiorul. Nu izbutesc deloc să vă înţeleg. Aţi încercat odată şi abia aţi scăpat ca prin urechile acului. Ştiţi foarte bine că aşa e. Oricine în locul dumneavoastră s-ar fi astâmpărat.

„En garde, fetiţo! A renunţat la învăluire. Probabil se simte foarte sigur de el de vreme ce abordează problema direct.“

— Sunt uluită, domnule maior! Ce legătură am eu cu tabloul acela în afară de faptul că vi l-am predat anul trecut? Cu ce m-am făcut vinovată?

— Aveţi idei! Ăsta-i ghinionul dumneavoastră! Adăugă râzând: Şi al meu. De astă dată ideea v-a fost sugerată de o coincidenţă. Expunerea tabloului lui Goya în Muzeul Chiusbaian, adică la câteva zeci de metri de locuinţa prietenilor dumneavoastră, soţii Miga. Nici că se putea ceva mai potrivit.

Melania luă un fursec şi-l mestecă mecanic. Părea uluită, arborase cea mai veritabilă expresie de candoare ultragiată.

— Cine a scornit istoria asta? Doar nu Florence! Ea ţine la mine. Chiar dacă prezenţa mea uneori poate o sâcâie nu va inventa niciodată lucruri neadevărate.

— Nici nu le-a inventat. De altfel, mi-ar plăcea să cunosc individul care poate născoci ceea ce imaginaţi dumneavoastră. Vreau să spun că n-aveţi rival. Cineva mai puţin pătimaş – surâse – v-ar felicita şi pentru maniera remarcabilă în care i-aţi racolat pe cei trei complici fără să vă arătaţi faţa. Confesionalul, dispoziţiile telefonice, adevărate tururi de forţă!

— Domnule maior, sunteţi sigur… foarte sigur că la mijloc nu e o confuzie îngrozitoare? Nu înţeleg un singur cuvânt din ceea ce spuneţi.

— Ce sens are jocul acesta naiv de vreme ce-aţi pierdut? Ştiţi bine că aţi pierdut.

Bătrâna începu să plângă.

— Măcar dacă aţi încerca să-mi explicaţi, să mă ajutaţi să pricep…

— Ce să vă explic, doamnă? Să vă repet cum aţi pus la cale combinaţia? Să vă povestesc încă o dată amănunte pe care dumneavoastră le cunoaşteţi, pe care le-aţi gândit zile de-a rândul? Să vă istorisesc cum aţi profitat de telefonul acela întâmplător, pentru a da indicaţii complicilor? Să vă reamintesc cum aţi leşinat oportun în faţa uşii împiedicându-l pe şofer să fugă? Sunt sigur că asasinatul nu intra în calculele dumneavoastră, dar aţi găsit o soluţie

promptă într-o situaţie imposibilă. Ce Dumnezeu, toate astea sunt prea proaspete pentru a le fi uitat.

Bătrâna îşi ridică faţa udă de lacrimi.

— Răstigniţi oribil toate actele mele. Iertaţi-mă, dar într-adevăr oribil. Nu izbutesc să-mi dau seama de ce sunteţi atât de pornit.

— Culmea, zâmbi amar Cristescu, e că nu sunt pornit. Ar trebui să fiu şi totuşi nu mă pot împiedica să nu-mi pară rău. Ştiu că mâine casa aceasta nu va mai arăta la fel, câteva zile va mai pluti un uşor parfum care să amintească de dumneavoastră, de poezia care vă însoţeşte fiecare gest, apoi totul se va destrăma. De ce vă trebuia tabloul acela afurisit? Ce vrajă blestemată v-a prins în mrejele ei?

— O să vă daţi seama cândva, suspină Melania, probabil, prea târziu, că aţi greşit. Domnii aceia executau ordinele unei necunoscute. Ce legătură am eu cu ei?

— Vreţi să auziţi povestea până la capăt. Asta e, oftă Cristescu. Ştiu ce vă mângâie: Lipsa de probe.

„Da, draga mea! N-a făcut decât să reconstituie punct cu punct itinerarul tău, dar n-a demonstrat nimic. Păstrează-ţi cumpătul, fetiţo, şi procedează ca şi cum ai fi sigură de nevinovăţia ta.“

— Într-adevăr, reluă maiorul, nu constituie o probă faptul că am reuşit să descopăr misterul expedierii scrisorii de către necunoscuta care se afla în casă, printre victime, ipostază fireşte ignorată in corpore. Curentul a împins biletul în vestibul. Curent amplificat de vântul puternic din noaptea aceea. Un calcul psihologic admirabil. O scrisoare prin firea lucrurilor vine de afară. Raţionament mecanic, mai ales când misiva e găsită lângă uşă. Dar asta încă nu dovedeşte nimic. Autorul putea fi oricare dintre cei aflaţi în încăpere. De ce tocmai Melania Lupu? Judecând ceva mai repede decât colaboratorii dumneavoastră, aţi reflectat că Miliţia ar putea împiedica plecarea avionului folosind gaze barbiturice. Şi iată-vă cerând senină informaţii despre o carte pe care o cunoşteaţi şi a cărei temă, doar amintită, îi

sugerează inginerului Raul Ionescu că n-ar fi rău să ia pentru orice eventualitate măştile de gaze cu ei…

— O clipă, îl întrerupse bătrâna.

Se auzi un zgomot la uşă. Mirciulică sări de pe fotoliu împiedicându-se între picioarele Melaniei.

Se întoarseră după câteva secunde împreună cu o pisică galbenă care părea destul de familiarizată cu odaia.

— Vă rog să mă scuzaţi, suspină bătrâna, v-am spus că e ziua lui. I-am îngăduit… În sfârşit, e o prietenă de-a lui Mirciulică, de la etajul doi. Imediat vă servesc, dragii mei.

„Fii liniştită, Melania, tot ce ţi-a spus până acum nu sunt decât baloane de săpun. Le poţi spulbera cu o singură suflare. De data asta ai avut ghinion, dar de greşit, nici pomeneală! Să-ţi arate cea mai mică gafă!“

— Acestea sunt, desigur, momentele esenţiale, precizează maiorul râzând. Momentele faţă de care dumneavoastră presupuneţi că sunteţi invulnerabilă.

— În sfârşit, domnule maior, îmi dau seama cât v-aţi străduit ca să-mi explicaţi punctul dumneavoastră de vedere şi bineînţeles nu aveţi nici o vină că eu sesizez mai greu. Nu mi se pare însă un motiv destul de important pentru a rata ziua lui Mirciulică. De ce ar suferi el de pe urma unor neînţelegeri?

Scoase un băţ de chibrit şi aprinse cu o expresie de mucenică luminările tortului. Îi zâmbi după aceea lui Cristescu cu aerul unei persoane bine educate care ştie să primească plină de curaj orice situaţie.

— Nici măcar nu sunt supărată pe dumneavoastră. Vă rog să mă credeţi. Ştiu că n-aţi vrut să-mi alungaţi buna dispoziţie, urma urmelor, aceasta vă e profesiunea şi vă faceţi datoria.

Cristescu încetă să râdă. „Bătrâna e un număr formidabil! La un pas de ghilotină şi-i gata să-i cânte motanului *Mulţi ani trăiască!*“

Melania Lupu şopti cu un zâmbet timid:

— Ştiam că până la urmă ne vom simţi admirabil împreună.

Maiorul o examină câteva clipe apoi scoase din buzunar un pacheţel negru şi-l puse pe masă.

— Ce-i asta? Un dar pentru Mirciulică?

— Aţi vrut o probă, spuse Cristescu clătinând capul. O aveţi!

Bătrâna desfăcu hârtia încet. Rămase cu filmul în palmă şi-l privi nedumerită.

— Ce trebuie să fac? Nu ştiu să umblu cu el…

— Ţineţi-l în dreptul luminii, zâmbi maiorul amuzat, şi derulaţi-l încet… Destul! Imaginea nu vă spune nimic? Este filmul pe care i l-aţi dat lui Raul Ionescu şi, mă rog, pentru confecţionarea cheii de la grilaj. Când v-aţi întors acasă – evident, după ce aţi fotografiat sălile muzeului, câteva tablouri şi chiar pe câţiva dintre vizitatori – aparatul fiind încărcat l-aţi declanşat din neatenţie, şi pelicula *a înregistrat o parte din odaia în care ne aflăm*. Se văd limpede *tabloul cu cale, scrinul şi pendulul, şi chiar un colţ de perdea*. Vă daţi seama că nu încap confuzii. Mi se pare de asemenea extrem de dificil să găsiţi justificarea prezenţei acestei imagini în filmul recuperat de la Dascălu.

Melania avu un surâs ciudat.

„Asta e proba, draga mea! Îngrozitor de caraghioasă! Cine s-ar fi gândit… Trebuia să distrugă filmul după confecţionarea cheii. Cu nebunii nu e bine să porneşti la drum, draga mea, lucrai acesta se plăteşte. Şi apoi Mirciulică…“

Revăzu scena… Motanul pe masă jucându-se cu aparatul, apăsând, fără ca ea să audă, ori să bage de seamă, pe declanşator…

Se frânse dintr-o dată. În faţa maiorului nu se mai afla femeia fără vârstă, sprintenă şi graţioasă, ci o străină. O străină cu chipul sleit, obosită şi tristă.

Şopti, fluturându-şi absentă degetele într-un ciudat rămas-bun.

— Mirciulică... Totdeauna mi-a fost teamă că nu-i tocmai sincer cu mine.

Motanul privea fix luminările tortului. În ochii transparenţi flăcările aprindeau vâlvătăi lungi de un verde-mineral ca otrava.

Cuprins

1. Cum se fură un surâs 5
2. Abatele Brown îşi scoate masca 25
3. Panică în căsuţa cu zorele 41
4. O intervenţie neprevăzută 56
5. Tentativă disperată 69
6. Stupefacţie 83
7. Camera secretă 96
8. Şantaj 117
9. În alertă 127
10. O sinucidere romantică 143
11. Femeia înger 159
12. Pledoarie pentru inocenţă 168
13. Maiorul Cristescu abandoneaza 178
14. Bună seara, Melania! 193